സാഹിത്യമുകുരം.

വരിക്കോലിൽ
കെ. കേശവനുണ്ണിത്താൻ.

സാഹിത്യമുകുരം

ഗ്രന്ഥകർത്താ

വരിക്കോലിൽ കെ. കേശവനുണ്ണിത്താൻ

പ്രസാധകൻ

ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ.

ഒന്നാംപതിപ്പ് കാപ്പി ൧൦൦൦.

വില ൰൨.] [Price As 12

സുവർണ്ണരത്നപ്രഭാപ്രസ്സ്
കായംകുളം
1101.

അവതാരിക.

ഭാഷാപദ്യലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കണമെന്നുള്ള മോഹംകൊണ്ടുതന്നെ പല യുവാക്കളും ഇക്കാലത്തു കവിതാപ്രയത്നം ചെയ്തു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽവിജയം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി യുക്തികളെയും അഭ്യാസവും സമ്പാദിച്ചുകാണുന്നതു് അപൂർവ്വം ചില അനുഗൃഹീതന്മാരിൽമാത്രമാണു്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ നവീനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മർമ്മങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയും പരിതഃസ്ഥിതികളെ സൂക്ഷ്മമായി പര്യവേക്ഷണംചെയ്തു പരിഷ്കൃതാശയന്മാരായ ആധുനികഭാഷാബന്ധുക്കൾ അഭിനന്ദിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ കാവ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ പോരുന്നവരായ യുവകവികൾ, തിരുവിതാംകൂറിനെ സംബന്ധിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, "ചിലർ" മാത്രമാണു്. അവരുടെ ഗണനാപ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീമാന്മാരായ കെ. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെയും ഈ സാഹിത്യമുകുരത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ വരിക്കോലിൽ കേശവനുണ്ണിത്താന്റെയും നാമധേയങ്ങളാണു് കനിഷ്ഠികയേയും അനാമികയേയും അധിഷ്ഠാനം ചെയ്യുന്നതു്. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ സഹവാസവും സഹചര്യവും മുഴുവൻ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലാണു്. കേശവനുണ്ണിത്താന്നു് അതുപോലെയുള്ള സൌകര്യം സമീപകാലംവരെ സിദ്ധിച്ചില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനകലയ്ക്കു കലർന്നു് ശ്രേഷ്ഠകല എന്നപോലെ വാസനാബലംകൊണ്ടാൽ തന്നെയാണു് ഏറിയകൂറും സ്വാധീനമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യകുസുമത്തിലെ ഓരോ ഖണ്ഡകൃതിയും എന്നെ സാമാന്യത്തിലധികം രസിപ്പിക്കയുണ്ടായി. "പ്രേമതന്ത്രിയോ" മുതലായ ചില കൃതികളിലെ ഏതാനംശങ്ങളും എന്നെ കോൾമയിർ കൊള്ളിക്കാതെയുമിരുന്നില്ല. ഉദാത്തമനോഹരമായ വാഗ്വൈഭവങ്ങൾ, സ്വാതന്ത്ര്യസ്പൃക്കായ ചിന്താസന്താനം, ഇവ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏതു കൃതിയിലും പ്രകടമായി പരിസ്ഫുരിക്കുന്നതു് സഹൃദയന്മാർ കാണാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലയിൽമാത്രം ഉത്തമങ്ങളായ ആദർശങ്ങളോടും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ സൽഗുണങ്ങളോടും ജീവിതത്തെ നയിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സദ്വിജയങ്ങളെയും ഹാർദ്ദമായി ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

കൊല്ലം,
21—12—25. } ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ.

II

ഈ പ്രബന്ധത്തെ പൊതുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ അഗ്രേസരമായി അല്പം വല്ലതും ഞാൻ എഴുതി കൊടുക്കണമെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞപ്പോൾ, യുവജനങ്ങളുടെ വിവാഹാവസരങ്ങളിൽ പിതൃമാതുലാദി വയോധികന്മാരെ പിടിച്ചിരുത്തി വധൂവരന്മാരെ അനുഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന ആചാരസമ്പ്രദായം പോലെ മറ്റൊന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ സ്ഫുരിച്ചില്ല. ഉൽക്കണ്ഠിതാന്തരംഗരായ യുവജനങ്ങളുടെ സ്ഥി

തി എവിടെ, ശാസനാധികന്മാരായ വൃദ്ധബന്ധുക്കളുടെ സ്ഥിതി എവിടെ? ഭാഷാകവിതയുടെ അഭിനവമായ അഭിവൃദ്ധി പദ്ധതി അനുസരിച്ചു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും സാഹിത്യവിഷയങ്ങളിൽ മിക്കവാറും ക്ഷീണരസന്മാരായ എനിക്കും തമ്മിൽ എത്രമാത്രം വിഭിന്നതയുള്ളതു പോലെ തോന്നുന്നു. എങ്കിലും വിവാഹമംഗളാവസരത്തിൽ വയോധികന്മാക്ക് അനുഗ്രഹം പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുപോകുവാൻ നിർവാഹമില്ലാത്തതുപോലെ ഞാനും ഗ്രന്ഥാനുസാരമായി വല്ലതും പറയുക എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു.

മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കുട്ടമത്ത കുടുംബം വരെയുള്ള ഏർപ്പാടുകളിൽ എത്രമാത്രം മാറ്റപ്പുകൾ ചെന്നിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം വിവരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലൊ. കാലത്തിന്റെ മുറുകിയ ഗമനം നമ്മുടെ കാര്യവ്യാപാരങ്ങളെയും വളരെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ശൃംഗാരവീരാദിമുഖ്യരസങ്ങളെ സ്ഥായിയായി വച്ചു കൊണ്ടു മറ്റു രസങ്ങളെ സഞ്ചാരികളോ അഥവാ വ്യഭിചാരികളാക്കി ഉപനിബന്ധനം ചെയ്തും ദീർഘങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആധുനികകവികൾക്കു അനാസ്ഥ ഉണ്ടായി. ഏതെങ്കിലും ഒരു രസത്തെ സമഗ്രമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കവികൾക്കു ക്ഷമയില്ലാതെ തീർന്നു. അതു കൊണ്ടു രസങ്ങളുടെ ഏകദേശമായ അംശങ്ങളെയോ കലകളെയോ വിശദീകരിക്കുന്ന ഖണ്ഡകൃതികൾ ഉണ്ടാക്കിയാൽ മതിയെന്നൊരു ബോധം പരക്കെ ഇപ്പോൾ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. എങ്കിലും ഈ പ്രസ്ഥാനം

സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ ആദരണീയമാണെന്നുള്ളതിന് രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

മിസ്റ്റർ ഉണ്ണിരാമനും ഈ രീതിയിൽ പക്ഷപാതിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ചെറുകഥകളെല്ലാം ഓരോ രസങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു മുഖത്തെ പുരസ്കരിച്ചു എഴുതീട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു. വലിയ അറകളിലും പത്തായങ്ങളിലും വിവിധങ്ങളായ ധനധാന്യാദികൾ സംഭരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ചെറിയ ഡപ്പികളിലും ചിമിഴുകളിലും ഒരേ പദാർത്ഥമല്ലാതെ സംഗ്രഹിക്കുന്നതിന് തരമില്ല. അതുപോലെ ഈ ചെറുകഥകളിലും പ്രപഞ്ചനത്തിന്നോ രസസങ്കരങ്ങൾക്കോ അവകാശമില്ല. ഈ വകപ്രബന്ധങ്ങൾ ഓരോ രസഗുളികകളാകുന്നു. "ബിസ്കറ്റ്" പോലെ അവ ആസ്വാദപാത്രങ്ങളായി ഗണിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതും ആകുന്നു.

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്യമത്തിൽ സ്തുത്യർഹമായി പലതും കാണ്മാനുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ഹൃദയത്തിന്ന് അഭിരുചമായും അത്യുചിതമായും രസപ്രയോഗം ഇതിൽ പ്രായേണ അംഗീകരിച്ചു കാണുന്നു. രണ്ടാമതു അസംഭാവിതങ്ങളെന്നോമി പുരാണകഥകളെ അധികം ആശ്രയിക്കാതെ സ്വാനുഭവസിദ്ധികളെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അഥവാ പുരാണപാത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയുടെ പുരാണസ്വഭാവത്തെ വർജ്ജിച്ചു നവീനച്ഛായയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വകപോലകല്പിതങ്ങളായ കൃതികളുടെ വർദ്ധനവും ഇതു ആദരണീയമാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മിക്കവാറും ഗ്രന്ഥങ്ങളും അർത്ഥഗ്രഹണ

ത്തിൽ അദ്ധ്യായങ്ങളെല്ലാം അവക്രബന്ധങ്ങളുമായ ഈ ഖണ്ഡകൃതികൾ വിവരിച്ചു് ശേഷം ഗുണങ്ങൾ വിശദീകരിക്കേണ്ട കാര്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ദോഷങ്ങൾ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടവയെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊടുക്കയും അവ മിക്കവാറും പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. "ഏകഃശബ്ദഃ സമ്യൿജ്ഞാതഃ സുപ്രയുക്തഃ സ്വർഗ്ഗേലോകേ കാമധുഗ്ഭവതി" എന്നാണല്ലോ മഹാജനവാക്യം. അതുകൊണ്ടു് ശബ്ദങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥങ്ങളായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ ഗ്രഹണവും അതനുസരിച്ചുള്ള പ്രയോഗവും കാവ്യകലയിൽ അഗ്രഗണ്യമായ തത്വമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ കൃതിയിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും ശബ്ദങ്ങൾ നിഷ്കർഷമായി ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് സന്തോഷകരമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സങ്കല്പശക്തിയും മനുഷ്യപ്രകൃതി വിജ്ഞാനവും പല ഭാഗങ്ങളിലും സ്ഫുരിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

മൊത്തത്തിൽ ഈ കവിയുടെ വാസനാബലം പ്രബലമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല. അനായാസം കൂടി അഭ്യാസത്തിന്റെ ആധിക്യം കാണുന്നതു സാദ്ധ്യമാകയാൽ ഇങ്ങനെ മനോഹരങ്ങളായ കൃതികൾ എഴുതി മിസ്റ്റർ ഉണ്ണിത്താൻ ഭാഷാപോഷണം ചെയ്വാൻ വാഗ്ദേവത അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം,
1—7—101.

പി. കെ. നാരായണപിള്ള.

പ്രസ്താവന.

മലയാംകൊല്ലത്തിന്റെ പതിനൊന്നാംശതകം കാലജലധിയിൽ പതിക്കുന്നതിന് അല്പംമുമ്പ്, അതായതു് ഏതാണ്ടു് ഒരു പത്തുവൎഷക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു് കേരളത്തിൽ സാഹിത്യപരമായി വിസ്മയജനകങ്ങളായ ഭേദഗതികളാണു് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പരിഷ്കൃതാഭിപ്രായസമ്പന്നന്മാരായ നമ്മുടെ കവീശ്വരന്മാർ പോലും "നഗരാൎണ്ണവശൈലൎത്തു" പ്രമാണം അടിസ്ഥാനമാക്കി വനങ്ങൾപോലുള്ള മഹാകാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുകയും, ഭാഷാഭിമാനികളും വിമൎശകകേസരികളും വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്തിരുന്ന ആ കാലം ഇപ്പോഴും കൈകൊട്ടി വിളിക്കത്തക്കവിധം അങ്ങോട്ടു മാറിയിട്ടേയുള്ളൂ. ആശാന്റെ "വീണപൂവും" "നളിനി"യും ഏതോ ഒരു മഹാകാവ്യശാലയുടെ ഗോപുരദ്വാരങ്ങളായിട്ടാണു് അന്നു കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. അനുലോമമായി വായിച്ചാൽ ഒരു അൎത്ഥവും പ്രതിലോമമായാൽ മറ്റൊന്നും എല്ലാത്തിനുംകൂടി പത്തിൽകൂടുതൽ അൎത്ഥവും ഓരോ അക്ഷരവും ഓരോ താമരയിലയിൽ നിറുത്താവുന്നതും എന്നിങ്ങനെ പല ഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇന്ദ്രജാലകോലാഹലങ്ങൾ കാണിച്ചു് കവികുലോത്തുംഗപദത്തിൽ അഭിഷിക്തരാകുന്ന കവികളുടെ കൃതികൾ ജനിപ്പിച്ച സ്വാദ് നിശ്ശേഷം മാറിയിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ തോന്നുന്നില്ല.

എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ആശയഗതിക്കും ആചാരഗതിക്കും വീക്ഷണരീതിക്കും കാലക്രമേണയെങ്കിലും പെട്ടെന്ന സ്വവിശേഷമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട മാററം കൈരളിയെ അഭിനവമായ ഒരു പന്ഥാവിൽപ്രവേശിപ്പിച്ചു. അർത്ഥചമല്ക്കാരത്തിലും, കല്പനാവൈചിത്ര്യത്തിലും സൂക്ഷ്മാവലോകനത്തിലും അദ്വിതീയങ്ങളായ അനേകസാഹിത്യ പദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും, നിതാന്തക്ലേശങ്ങൾക്കും അപഹാസത്തിനും അസ്ഥിരതയ്ക്കും അധീനമായ മനുഷ്യഹൃദയത്തെ പ്രസന്നവും ശീതളവുമായ കല്പനാലോകത്തിലേക്കുയർത്തുന്നതിനോ, പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായകർമ്മപന്ഥാക്കളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സംഭ്രാന്തമായിത്തീരുന്ന മനസ്സിനെ പരമാർത്ഥങ്ങളുടെ സനാതനമഹത്വദീപം ജ്വലിപ്പിച്ച് നേർവഴിക്ക തിരിക്കുന്നതിനോ പര്യാപ്തങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ആ പദ്യങ്ങൾ കേവലം ശുഷ്കലേഖനങ്ങളാണെന്ന് കേരളീയജനസാമാന്യത്തിന്ന ബോദ്ധ്യമായി. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുബോധം വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഉദിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യജനസമുദായങ്ങളുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തി അടുത്തുകണ്ടനുഭവിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെയുവജനങ്ങൾക്ക് അവസരമുണ്ടാക്കിയ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരവും, നിസ്സീമമായ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അനർഘമാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി കാലം കർണ്ണങ്ങളിൽ ഓതിയനുഭൂതികളും, നിത്യനൂതനവും നിസ്തുലവും ആയ പ്രാചീനാദർശങ്ങളുടെ ആധിപത്യത്തിന് ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവൻ ലഭിച്ച പുനഃസ്ഥാപനവും, കൃത്രിമത്വത്തിൽനിന്ന് നിസർഗ്ഗരാമണീയകത്തിലേക്ക തിരിക്കുന്ന ജനതാനേതൃക്കളു

ടെ സ്വാഭാവികഗതിയും ആണു് ഈ സാഹിത്യപരിവർത്തനത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങൾ. നമ്മുടെ മഹാകവികൾ പോലും ഈ അഭിനവശൈലിയുടെ അനുഗാമികളായിരുന്നു. അനേക പുസ്തകങ്ങളാണു് ഇപ്പോഴത്തെ കവിലോകം ചെയ്യുന്നതും.

നൂതനമായി പ്രകാശപ്പെട്ട ചിന്താഗതിയ്ക്കു വഴിനന്നായി പ്രസ്തുത കാവ്യതിരിയിൽ ദീനചിത്തനായിത്തീർന്നപോയ ഒരു യുവകവിയാണു് എന്റെ സ്നേഹിതനായ ശ്രീ: വടക്കേകോവിൽകെ. കേശവനുണ്ണിത്താൻ. ഈ പ്രബലപ്രവാഹത്താൽ അസ്വാതന്ത്ര്യപങ്കത്തിൽനിന്നു വിമോചനംതേടി അഭിനവമാർഗ്ഗതേജസ്സിനു ജീവിതസർവ്വസ്വവും സമർപ്പിച്ച ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താൻ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും കവീശ്വരന്മാരുടെ സഹവാസത്തിനും മുതിരുകയും ഈ തീർത്ഥയാത്രയുടെ ഫലമായി വാസനാബലംകൊണ്ടുമാത്രം തിളങ്ങിയ കവനകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ പൂർവ്വാധികം ഉറപ്പു നൽകുകയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശികോത്തമനും കവിസമ്രാട്ടും ആയ വള്ളത്തോളിന്റെ അന്തേവാസം ഈ യുവകവിയുടെ വീക്ഷണപുടത്തെ വിപുലതരമാക്കുകയും കവിതാരീതിയെ പരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഇതുമേൽ മഹത്തായ ഒരു കാവ്യകീർത്തി യഥേഷ്ടം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവിജീവിതമെന്നു നമുക്കെല്ലാം അഭിമാനജനകമാംവിധം ഉജ്ജ്വലമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണു്.

ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താൻ അപ്പോഴപ്പോൾ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണ

ണമെന്നു വളരെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു ഞാൻ. പത്രങ്ങളുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും നിർബ്ബന്ധപ്രേരണകൾകൊണ്ടു വശംകെട്ട് നിരയച്ചുകൂട്ടുന്നതായ ഏതു കൃതികൾ കാവ്യങ്ങളുടെ കൺമുമ്പിൽനിന്ന് ക്ഷണനേരത്തു് ശോകപാതാളാന്ധകാരത്തിൽ പതിച്ചുകളയുന്നതുകൊണ്ടും, അപ്രകാരം തിരോധാനം ചെയ്യുന്നതായ കവിതകളല്ല എന്റെ സ്നേഹിതൻ എഴുതുന്നതെന്നുള്ളതിനാലും ആണ് ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞ ആഗ്രഹത്തിന്നു വശംവദനായതു്. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഏക്രോഢീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു് വളരെ തൊലിനോട്ടുതന്നെ ഞാൻ കഴിഞ്ഞ മാസത്തിൽ സംസാരിക്കുകയും അദ്ദേഹം ആ സംഗതിയെ അനുമോദിക്കുകയും ചെയ്തു. സാഹിത്യരസജ്ഞരായ മാന്യമഹാജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഉൽഘാടനം ചെയ്യുന്ന ഈ ചിത്രശാലയുടെ ചരിത്രം ഇത്രയുമാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ ഒരോരോ ഗാനത്തെയുംകുറിച്ചു് വേണ്ടതുപോലെയുള്ള സൂചനകൾ നൽകേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ നിവസിക്കുന്നെങ്കിലും എന്നാൽ സമുദായത്തിന്നതീതവും, പ്രകൃതിയെപ്പോലെ ശോഭനവും ഗഹനവും പക്ഷേ സൂര്യനെപ്പോലെ സുവിശദവും ആയ ഏതാനും ഭാവവിശേഷങ്ങളെ മനോഹരവാണികളിൽ സമാരാധിക്കുകയാണ് കവി ചെയ്യുന്നതു്. വായനക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനുമെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിനും ഈ ഭാവങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ വിസ്മയമായ ആകാശതലത്തിന്റെ

ഓരോ കോണുകളിലേയ്ക്കു പ്രസരിക്കപ്പെടുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ തേജഃപുഞ്ജങ്ങളുടെ കാന്തിവിശേഷം ജഗത്തിന്റെ ഏകരൂപ്യത്തെ തെളിയിക്കുകയും സ്വാധ്യസമഗ്ര്യങ്ങളിൽ ശക്തിക്കുന്നവരെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന രസാനുഭവവും താദാത്മ്യപ്രകാരങ്ങളിൽ ഉപേക്ഷിതനായ ഭക്തൻ ഉൽകൃഷ്ടകൃതയുടെ പ്രണയരണങ്ങൾ മാത്രം സാധിക്കാവുന്ന ആത്മസമർപ്പണത്തിൽനിന്ന് അകന്നു പോകുന്നതും, ഈ അപകർഷണത്തിന്റെ ഭയങ്കരഫലങ്ങളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണബോധമുള്ള ഒരു ക്ഷീണചിത്തൻ താൻ പതിച്ചിരുന്ന ഗർത്തത്തെ ഓർത്തു വിലപിക്കുന്നതുമാണ് "വിശ്രമവേളകൾ" എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ കാണുന്നത്. പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളെ ലേശമെങ്കിലും കാണിക്കാതെയുള്ള ഈശ്വരമഹത്വ നിർവിശേഷമായതാദാത്മ്യപ്രകർഷത്തെ "പ്രേമതന്ത്രീരവം" ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. സംഘർഷസംഘർഷണത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നവനിതാംഗത്തെ തിരിപ്പന്ത്രിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലോക്കിയൻ സമരരംഗങ്ങളിലോ പോകേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ലെന്നും, വിസ്തൃത ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വക്ഷസ്ഥലത്തിൽ നോക്കിയാൽ മതിയെന്നും "ഗാന്ധീരവനിത" നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. "ഓരപ്പീതയിൽ" നിന്നുയരുന്ന ബാലാമുഖിയുടെ അവസാനശബ്ദങ്ങൾ ക്കാകാംക്ഷയോടെ ആകാറിപ്രേമബന്ധമായുള്ള ലോകത്തിൽ സ്വപ്നസൃഷ്ടിയെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ലോക വ്യവഹാരങ്ങളുടെ കലിതത്തിൽപ്പെട്ട് ഐശ്വരബോധത്തിന്റെ പരമാനന്ദങ്ങളിൽനിന്നു

ഷിൽനിന്ന് അകന്നുപോകുന്നതിനു മുമ്പായി മനുഷ്യൻ അല്പകാലം വിശ്രമിക്കുന്ന ശൈശവമെന്ന ദിവ്യാരാമത്തിലേക്കുള്ള പുനഃപ്രവേശനത്തെ "വീണ്ടുംജനിപ്പിക്കു" എന്ന കൃതി ആശംസിക്കുന്നു.

"ക്രിസ്തുദേവന്റെ കവിതാരാധനം" പ്രസ്തുത വിഷയത്തിനുള്ള അചിന്ത്യമഹനീയതയുടെ മനോഹര സമുചിത ചിത്രം തന്നെയായി ഈ കാവ്യശാലയെ പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആചാരവൈവിധ്യങ്ങളുടെ കാഠിന്യത്തെ അതിലംഘിച്ച് ചിരസ്ഥായിയായി നിൽക്കുന്ന പ്രണയവ്യാപ്തിയെപ്പറ്റി "നിത്യസ്നേഹ"യായ ഭാമിനി നമ്മെ ശോകസ്പൃക്കിതങ്ങളെങ്കിലും മധുരകോമളമായ വാക്കുകളിൽ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഒരു നിരർത്ഥസ്വപ്നമായി കലാശിക്കുന്നെങ്കിലും ആ "ഒരു ആണ്ടുമിന്നിട്ട്" നേരത്തേയ്ക്ക് പ്രണയമൂർത്തിയെ പൊഴിക്കുന്ന ഗീതങ്ങൾ അത്യന്തം ഹൃദയാവർജ്ജകമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളായ ആചാരസീമകളുടെ സങ്കുചിതത്വത്തിനതീതമായി നിസ്വാർത്ഥമായി വിരാജിക്കുന്ന ദൃഢപ്രേമതേജസ്സിന്റെ നിർമ്മല ഭാസ്സ് "നിരാശാചരണമാകെയിലും", പ്രണയപാരവശ്യത്തിന് അപ്രാപ്യമായുള്ള ത്യാഗവൈരാഗ്യം ആ "കണ്മിഴിക്കാ"ത്ത ഉഗ്രയോഗിയിലും കാണാം. പ്രേമം എന്നും പ്രണയം എന്നുമൊക്കെ പറയുന്നത് യൗവനദശയിലെ ലോലമനസ്ഥിതി മാത്രമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂരിന്റെ "പ്രേമസാമ്രാജ്യ"ത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ആ ദിവ്യദീപത്തിന്റെ പ്രശാന്തമായ കാന്തിയുടെ ദർശനത്താൽ അനുഗ്രഹീതരായിത്തീരുന്നതാണ്. വീരപുരുഷാരാധനകൊണ്ട് ഹൃദയത്തെ

ക്ഷണം നിൎവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു യുവകവിയ്ക്കു" ഇതരജന-
ങ്ങളോടു തോന്നുന്ന അനിൎവ്വാച്യമായ ഔത്സുക്യങ്ങളും
ഒന്നു പലപദ്യങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു, സ്വാധീ-
നതയെ അപേക്ഷിക്കുന്ന വികാരങ്ങളെ മൎത്ത്യലോ-
കത്തോടുബന്ധിക്കുന്ന അനുരാഗപാശത്തിന്റെ വൈ-
ഷമ്യവു് "കരസ്ഥൂടക്കാം" എന്ന കൃതിയിൽ അനന്യവി-
ഷയമാകുന്നു. മനുഷ്യ സാഹോദര്യത്തെക്കൂടെയായി
നശിപ്പിക്കുന്ന ജാതിയുടെ നാരകീയതാണ്ഡവത്തെപ്പറ്റി ക-
വി അവിസ്മരണീയമായവിധം വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. വ-
ഞ്ചിരാജ്യത്തിന്റെ വൎത്തമാനകാലചരിത്രത്തിലെ സൎവ്വപ്ര-
ധാനമായ ആ രാജർഷിയെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണയോടും
നമ്മുടെ ആശാദീപകമായ ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ
പൊന്നുതിരുമേനിയ്ക്കു" സൎവ്വമംഗളങ്ങളും ആശംസി-
ച്ചും ഈ ഗ്രന്ഥം അവസാനിക്കുന്നു. പ്രണയത്തിന്റെ
ഭാവഭേദങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ചിത്രപടങ്ങളാ-
ണു് ഈ കാവ്യശാലയിൽക്കാണുന്നവ മുഖ്യമായും
എന്നിരുന്നാലും സംസ്കൃതചിത്തനായ ഈ യുവാവു്
ആ വിശിഷ്ടഗുണത്തെ മഹനീയതരമായ ശാശ്വതാ-
നന്ദപ്രതിഷ്ഠയാൽ വിരാജമാനമായ ഗൎഭഗൃഹത്തി-
ലെത്തുള്ള ഒരു മാൎഗ്ഗമായി മാത്രമേ കരുതിയിട്ടുള്ളു.
ആമുഷ്മികങ്ങളായ പ്രചോദനങ്ങൾ പ്രബലങ്ങളാകു-
മ്പോഴും ഈ താല്ക്കാലിക ബന്ധത്തെ അവഗണിക്കു-
ന്നതിനു് ഇദ്ദേഹം ഒരുമ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, യഥാൎത്ഥ
പ്രണയവും ആമുഷ്മികപ്രശാന്തതയും തമ്മിൽ അ-
ഭിന്നമായ ബന്ധമാണുള്ളതെന്നു സ്മരിക്കാതെയുമിരി-
ക്കുന്നില്ല. എന്നാലും കാമികങ്ങളായ സുഖാനുഭവ-
ങ്ങൾ വല്ല ചിന്തയേയും അൎഹിക്കുന്നതായിപ്പോലും ഇ-
ദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയിട്ടില്ല.

ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താന്റെ ദാസ്യം വഹിക്കുന്ന കോമളപാദാവലി എന്നിൽ അതിയായ വിസ്മയംചെയ്തു. ഒന്നുരണ്ടെണ്ണമെങ്കിലും പ്രത്യേകമായെടുത്തുപറയണമെന്നുവിചാരിച്ച് പെൻസിലും കയ്യിൽവച്ച് വായിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടു പണ്ട് വേദിയിൽ കണ്ടുരാജൻനായനാരവർകളും "മയൂരസന്ദേശ"ത്തിന്റെ കഥ പറഞ്ഞകൂട്ടത്തിൽ, ഒരുവരിയും വരയ്ക്കാതെ തള്ളുവാൻ തോന്നിയില്ല. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ മനോഹാരിത നിരാക്ഷേപമായവിധം ഉദാഹരിക്കുന്ന പുഷ്കലം ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു സംശയമെന്യേയാണ് ഇപ്പോഴും അവതരിപ്പിക്കുന്നതായ "സാഹിത്യമുകുരം". അലങ്കാരപ്രയോഗം എന്നുള്ള സാങ്കേതികസംജ്ഞ ഉപയോഗിക്കുവാൻകൂടി മടി തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ അകൃത്രിമവും നിഷ്പ്രയാസവും ആർജ്ജവസഹിതവും ആയി ആണ് ഭൂഷകമായ അല്ലാത്ത ചിത്രങ്ങളെങ്ങിനെ ദൃഷ്ടിഗോചരങ്ങളാകുന്നത്. ചിത്രകലയുടെയും കാവ്യകലയുടെയും നാഡികളെ തൊട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളിൽ മാത്രം ദൃശ്യമാകുന്ന മറ്റൊരു അനർഘ വൈശിഷ്ട്യം ഏറെതെളിയാതെ, എന്നാൽ ആശ്ചര്യജനകമായ വിധത്തിൽ 'ഉണ്ണിത്താൻ കൃതികളിൽ' കാണുന്നുണ്ട്. വായനക്കാരനു കാണാവുന്നതും കേൾക്കാവുന്നതും ഓർക്കാവുന്നതും ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതും ഊഹിക്കാവുന്നതും എല്ലാം ഒരു വേണ്ടയിട്ടുള്ള പുതുമായി വർണ്ണിച്ചു വർണ്ണിച്ച് വഷളാക്കുന്ന മട്ട് ഈ കാവ്യതല്ലജങ്ങളെ തീണ്ടിയിട്ടില്ല. ഒരു വര, ചെറിയൊരു വർണ്ണവ്യത്യാസം, മങ്ങിയ ഒരു നിറം, ഒരു ഛായാനിപാതം, എന്നിങ്ങനെ വിഭാവനാശക്തിയിൽ അദ്വിതീയന്മാരായ

വായനക്കാൎക്കും തീൎന്നു ചിന്താമധുരങ്ങളായ കാവ്യചിത്രങ്ങളാണ് എന്റെ സ്നേഹിതൻ വരച്ചിട്ടുള്ളത്.

എന്റെ ഈ പ്രസ്താവന ഇത്രത്തോളം തന്നെ കുറെ ദീൎഘമായിപ്പോയെന്ന് എനിക്കറിയാം. പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതാണെങ്കിലും വിനയസമ്പൂൎണ്ണനും, അനാഡംബരനും, സമസൃഷ്ടികളിൽ കാരുണ്യപരവശനും ആയ ഈ സ്നേഹിതനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന കാവ്യകലാനിപുണതയും അതൊന്നു ജീവിതലക്ഷ്യമായിക്കരുതിയിരിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടാദൎശവും, സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കായി സ്വജീവിതം അൎപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന മഹാമനസ്കതയും, കവിയുടെ ഗഹനാന്തൎഭാഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സംജീവിതമായിരിക്കുന്ന ദിവ്യസമ്പത്തും എല്ലാംകൂടി അനുസ്മരിച്ചപ്പോഴാണ് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവനം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ പ്രേരിതനായിപ്പോയതെന്നേ സമാധാനം പറയുവാനുള്ളൂ. ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിത്താൻ കവിതകൾ എഴുതിത്തുടങ്ങിയകാലം മുതൽ അദ്ദേഹത്തിനു സംസിദ്ധമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള ജനസമ്മതിയെ എന്റെ ഈ പ്രസ്താവന ലേശമാത്രമായെങ്കിലും വൎദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നു എനിക്കു തെല്ലും വിചാരമില്ല. മഹാകവികളായ ഗുരുജനങ്ങളുടെ വാത്സല്യപ്രകൎഷവും ഭാഷാഭിമാനികളുടെ നിരന്തരപ്രോത്സാഹനവും ഈ യുവകവിയുടെ ഉത്തരോത്തരമായ കവനകലാചാതുരിയെ പുഷ്ടമാക്കുമാറാകട്ടെ.

കൊല്ലം
ഇടവം ൧൦. } ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള.

സാഹിത്യമുകുരം

വിഷയാനുക്രമണിക

ശ്രീരസ്തു

സാഹിത്യമുകുളം.

വിഭ്രമികൾ.

(കേക)

എന്തിനായ് വിളിക്കുന്നു പിന്നെയുമെന്നെ നീ, യാ-
സന്താപപ്പുടകഴിഞ്ഞിന്നിതിൽനിന്നിപ്പൊഴല്ലോ

വല്ലമട്ടിലുമൊന്നിക്കരയ്ക്കണഞ്ഞെത്തിച്ചേർന്നു;
വല്ലാത്തപോകീടുവാനാശാപാശികളെട്ടമേലാൽ!

വീണ്ടുംപൂനിലാവൊളിപ്പുഞ്ചിരിപോലെത്തുകി-
കൊണ്ടുകൺകുളുർപ്പിക്കാൻതന്നെയോ ചിന്തിക്കുന്നു?

മോഹനവസ്തുക്കളിലോരോന്നു പൊക്കിക്കാട്ടി
മോഹിപ്പിച്ചുവിടേക്കാവീണ്ടുമാകർഷിപ്പാനോ

ആഹന്ത, മഹാമായേ, വിഭ്രമമില്ലാത്തനി-
ന്നാരംഭം; മതിമതിസാധുക്കളോടെന്തേവം?

ചന്ദ്രികാമന്ദസ്മിതസുന്ദരംതവമുഖ-
മിന്നിതാകൃതിയുടെഘോരവക്ത്രത്തെക്കാളും

ഭീകരമായിട്ടെന്റെനേത്രത്തിൽനിഴലിപ്പൂ
ലോകംപൂ, ശത്രുക്കളെന്നിയെന്നെത്തപിപ്പിപ്പൂ!

“സ്വാതന്ത്ര്യ സങ്കേതമെന്നോ ചരിതംകൊണ്ടാടുന്ന
സാമ്രാജ്യത്തിന്നിൽ - അതേ, ഭാരതീയന്മാരുടെ കരത്തിൽ -
സർവമംഗളകരമായുള്ളൊരുദ്യാനങ്ങളിൽ -
ശാശ്വതസുഖസ്സൃഷ്ടിക്കു വ്യവസ്ഥയിൽ - ചേർന്ന
സത്യധർമ്മാദികർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടുപണികൾചെയ്യുന്ന
മന്ദ്രാവബോധം നൽകുന്നോരതിരമ്യമാകുമേ!
തൃപ്തിയിൽക്കൈപിടിച്ചില്ലയൊരിക്കലുമെങ്കിലും -
അന്യഫലത്തെത്തിരക്കുന്നോരാകെത്തീർന്നുമല്ലോ?
സുന്ദരി, ഭവതിയോ ചൊല്ലാതൊന്നുമിനി -
ച്ചൊന്നായിയിരിക്കട്ടെ മൗനമായിപ്പരിഗണിക്കുന്നു.
കശ്മീരിൽ [redacted]
കണ്ടാവക്കിട്ടുന്ന ഒന്നും പരിചയിക്കുന്നു.
മാതാവേ, പാദാരവിന്ദത്തിൽ ഭാരതീയരാം
മർത്ത്യന്മാരെങ്ങുമൊന്നായിപ്പാടിക്കൊണ്ടാടുന്നു!
അതുവരെയില്ലന്നു പറഞ്ഞാലുമിന്നത്തെ
കേവലമനുഷ്യരെല്ലാം കണ്ടുണർന്നെഴുന്നേറ്റിരിക്കുന്നു!
ഭീമമാം പുരുഷനായ് പിറന്നതാരാണിവിടെ!
പോരാ ഇനി വിളി, വീണ്ടും വിലപിക്കേണ്ട
എന്നാലമ്മേ നീ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുന്നവളിൽ
നിന്നുമുന്നതിയിൽ വൈരാഗ്യസ്വാതന്ത്ര്യം
അതുവോളം കണ്ടുകൊണ്ടുണർന്നു സഞ്ചാരത്താൽ -
ലാവിർഭൂതമായൊരാട്ടത്തിൽ “വിജൃംഭിക്കട്ടെ!”

പ്രേമത്തിലോ.

(കേവലദൃഷ്ടിയിൽ)

[illegible]
ലോകക്കൂരവനാം പ്രിയനുമായ്

[illegible]
പോകുന്നതിന്ന് ഉണ്മയായിട്ടിപ്പുറം

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

പ്രാണപ്രിയനോടെ [illegible]
പ്രാണനിലെപ്പൊട്ടിനാലെ വിലയാൾ

വേണമലിവെങ്കലിത്തിരി, നിങ്ങൾ—
പ്രാണനെന്നല്ലയോ ചൊല്ലിക്കേട്ടു!

കാനനാന്ധകാരത്തിലെക്കണ്ണുനീരാം
താരമായ് ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടോ ഞാൻ!

ഹൃൽക്കമ്പം തട്ടിയകൽ നിന്നെന്നതാലമാൻ
നിൻകണ്ണിലെക്കീറി വിശ്വാസത്തെ

ഒരു സ്വരംപോലെയുള്ളെന്റെ ജീവിതസ്വപ്ന—
നാദത്തിൻ പാരതന്ത്ര്യമോ?

അല്ലായ്കിലാശ്വാസമുണ്ടാവാനിക്കാലം—
മില്ലല്ലോ കാന്തനെന്നാശയം!

കഷ്ടമേ കഷ്ടമിതെല്ലുന്നതുകേൾക്കാതെ
ഇട്ടിട്ടുനീ പോകുന്നതെന്തെന്തയ്യോ!

പുഷ്പശോഭങ്ങളാം പൂക്കളിലുള്ള തേ—
നൊട്ടേറെക്കൈയ്യിൽതളിച്ചുകൊണ്ടും,

തെളിച്ചിട്ടുനോക്കിയതിന്റെ നിറമാമാം
കുളിപ്പാട്ടിയതിൽപ്പാടികൊണ്ടും,

വല്ലീസമൂഹത്തിൻ പേലവപല്ലവ—
തല്ലജങ്ങളെല്ലാമലോടികൊണ്ടും,

അല്ലിത്താർസായകപ്പീഡാവിയോഗികൾ—
ക്കെല്ലാർക്കും പെയ്ക്കുവാനന്തികൊണ്ടും,

പോകുന്നോരങ്ങാമെൻ പാവമാമെന്നുടെ
ശോകത്തെപ്പാർത്താൽ കുറെക്കേൾക്കു!

ശോണതപുളിനമായിന്നിതിനുടെ
നീരസ്വാദത്തിലെഴുപല്ലികൾ

പല്ലവപാണികൾകൊണ്ടെന്നെപ്പുണരവേ
ചെല്ലുവാൻമാടിവിളിക്കയാണോ?

വെൺനുരയാകിയപുഞ്ചിരിയിട്ടകം-
ങ്ങുന്നാശയമെന്നോട് നദേ, നീ

പൊന്തിയപാറമേൽത്തല്ലുന്നവെള്ളത്തിൻ-
ചന്തമിയന്നൊരുശബ്ദത്താലേ

“എൻ തോഴി ഉഷകേ”യെന്നുപറഞ്ഞതെന്നോ
എന്തോ! സമാശ്വാസവാക്കുകളോ?

നിർമ്മലഭാവവും നല്ല ഗാംഭീര്യവും
നിന്മനസ്സിന്നതുനിസ്തുലമായ്

അമ്മേ, നിൻമാറത്തുള്ളക്കളിക്കുന്നി-
ളുന്മേഷം പൂണ്ട തിരക്കിടാങ്ങൾ!

ശുഭ്രാഭ്രത്തിങ്കൽ നിന്നൊരു “കല്ലില”
പോലെ വിയോഗാഗ്നിയിൽ ക്ഷയാന്താൻ

നിൻകലവറയിൽക്കിടന്നുകൊള്ളട്ടെയോ
വൻകടൽപൂകുവാൻപോകയെന്യേ!

തൽപതിനേതാവിൻ പാർശ്വസ്ഥലത്തല്ലോ
മൽപ്രിയൻവാഴ്വതു വിദ്യാർത്ഥിയായ്

നിൻകനിവുണ്ടെങ്കിലാവാണീശനെന്റെ
പൊൻകഴൽത്താർചെന്നുചുംബിക്കട്ടെ!!

* * * * * *

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]!

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible];
ഹാ! [illegible],
[illegible]!

താപിൽക്കുട്ടികണക്കൊരാളുതിരവരൻ
    പൊയ്പുന്നുള്ളങ്ങളുടെ,
ശ്രാവിൽക്കൂടിലലവുള്ളകണ്ണിയുമഞ്ഞു
    കൈകളമ്മളുമേമ്പാലതിനൊരി
ഉറവിൽക്കാലളികളഴിഞ്ഞാണ്ടവിടയും
    വേഴ്ചയാലിപ്പൻപോൽക്കലും
മൈതാവിട്ടേടിയേലളിച്ചിടുച്ചുണ്ടതയഴ്
    ള്ളൂമോളിക്കയാരി കണ്ണുമേ!

ഞങ്ങളുപ്രീപ്പുത്തഞ്ഞൻ സ്വപ്നാട്ടിനവമൻ
    പൊകും മിഥ്യയെത്തുപാ–
നല്ലം വീശ്ശിത്തൊങ്ങുകിൽ മന
    പ്രാണനാഥനെ എത്തിയെങ്ങോ...
ഇപ്പുള്ളതുനിയിലീയക്ഷ്യാപ്പയമേ
    മനോജ്ഞപുത്രമന്യാ–
ലിന്തുതെന്നിൽ; ഉദാരമാനമിപ്പൃക്കലമാ
    നന്ദിവിത്തക്കുടിയേ!

“ശ്രീപൂതാക്കർപാൻപൊതംപൊരയുമായ്
    പ്രാകാരപാർശ്വപാവതെ
സപ്ലൂമേകയാറിക്കഴിഞ്ഞു മാതൃനായ്
    ഭവനമീന്മൽനിറവുമെൻ!
ഇപ്പുപ്രാണികൾ നെഞ്ഞള്ളു, ആവർമത –
    ന്മാരാന്നിന്മേമന്നള്ളുവാൻ
പുഷ്പപൂന്തോപ്പുകൾ നന്ദനാവനമാം
    പാർക്കുന്നതിക്കണം”

ഖാക്കളവാക്കേടനോതി തൽക്ഷണമിതരം
ഗർഭത്തിലെ ക്രൂരിയെ
കർഷകന്നുംപ്രിയനാഗ്ഗതങ്ങളിയതറി—
ഞ്ഞെതാരൊന്നക്കെട്ടിടിലും
വാഴ്ത്തുന്നുംവ്യഥതാങ്ങിരാതെനിസ്വന്മാ
തൻക്ഷതവീശുന്നിനാ—
ലൂക്കേറുന്ന മുതലാളപ്പടയുമായ്
പോരാടുവാൻ സജ്ജയായ്.

കണ്ണുണ്ണിതൻമേ, മാളി തൻപ്രണയഹാ—
സ്യത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു, തേ—
നൊക്കംവാണിയിലോതിസാദരം; "ഖിവതേ
ഭക്ഷിക്ക നീ"താനിനി
നോക്കപ്പെട്ടഴലേന്തിനാരവിടിത്തു—
ണ്ണുന്നാലിനിക്കണ്ടിടാ—
നൊക്കംതങ്ങളിൽ; എന്റെ കൃത്യമിതു നീ—
യല്ലാതെയാർചെയ്യുവാൻ?

ജീവിക്കാൻകൊതിയില്ലമേ മമോനേ
ക്രൂരാന്തലോകത്തി,ലീ—
രാവിന്നില്ലവിരാമമെന്നപാതമോ
ഭസ്മാതായന്നീടിലും?
'മേവിക്കപ്പുതിവന്നക്കുടകിൽ' നില—
ക്കൊണ്ടാരൊരാളുണ്ടിവൻ
ജീവിച്ചാൽമതി ശത്രുവംശമഖിലം ചുട്ടെരി
ക്കാൻ കരുത്തുള്ളവൻ.

നിന്ദ്യം, ജീവൻ നിരാശപ്പെട്ടുവെറുതെ
ജീവച്ഛവപ്രായരാ-
യന്ത്രപ്രായം കഴിഞ്ഞിവാഴ്വതു്; നൃ-
ക്ഷത്രലോകമേ ഹാ! ഭയം.
മന്ദ്രത്തിലിറങ്ങിയാമരണക്കാർ
പോരടർക്കളത്തിലായവൻ
ധന്യൻ; ശാശ്വതമായ സൗഖ്യങ്ങളിൽ നാം
എന്തൂഴിവതോർക്കിൽ?

ഒന്നൊരാപത്തിനിന്നായകൾപ്പുതന-
സ്സാരപ്പോർ നിർജ്ജീവരായ്
സമരങ്ങളിലനാകിയാണിവിടെ
യുദ്ധാപ്രമാനംമുതൽ
ആരംഭിച്ചിട്ടിലവർ ചിന്തേട്ടിലിൽ
തങ്ങളിച്ചുതലമൊഹാ-
ഉച്ചാരം കേട്ടതു ഉദ്ദേശിക്കാനത്രയതി
ത്തീരുന്നതെപ്പേർ മാനിതാ!

* * * * * * * * * *

ഒവമച്ചെന്ന് ഴിഞ്ഞിതല്ലൂ, വിനാശ
ച്ചിതെപ്പവരവയും;
പാരംവിരെട്ടുപെട്ടത്തുകണോ
ശ്രീപാദതിനീപ്പൂർണ്ണം;
ഞ്ഞുവേദ്ദദ, ജയസിദ്ധിക്കെട്ടെ-
ന്നാശനോക്കിപയാതെ
നേരെത്തൊട്ടുകരത്തിനാലെ
വിദ്ധിതേകാലമോഹം!

എന്നിനിയെന്നരുവി,ലാതൊരുമൊ..—
കരിച്ചു,സന്തതത്തിന്റെ—
ച്ചിന്തികൊണ്ടടങ്ങിടുന്നു; മാവിൻതൽ—
ശ്രീപാദമലർക്കൊന്തിരൻ—
കാനനിന്താഴ്വരപ്പോരത്തെസൽപ്പൃതിമ; ഹാ!
തഃ ഗുരുമിയെട്ടു, പാരം
പൊന്നിച്ചുവിധിയർക്കയിന്നു;വല്ലം
ശാന്തിയ്ക്കുണ്ടയിന്നമേ!

ഒററപ്പിതയിൽ

(കേക)

ഉഷഃപാലതകളൊക്കെനാഴിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും
ഉണ്ടായരാഗത്തിന്റെതള്ളിച്ചമൂലമോ,സാൻ
നിർമ്മലസാരാമമദ്ധ്യനിസ്തുലംവിളങ്ങുന്ന
പത്മിനീദളങ്ങളിൽചൊരിഞ്ഞിൽപ്പിക്കുന്നു!
തപ്പുറാഴയ്യുന്നതീക്ഷ്ണകിളകിമറിയുമാ—
റെപിജശ്രേണി, കൂട്ടംകൂട്ടമായ്പറന്നെത്തി
വിലക്ഷിപലവൃത്തമുക്തിവാചകങ്ങളാൽ;
പറവമെന്ത,വർഹന്ത!പ്രിയതിരിഞ്ഞതാണുള്ളു,
അന്തിച്ചെല്ലുതിരിന്നാങ്കനകംപൊഴിക്കുന്ന—
തെന്തിനോ മാരമാക്കാൻപത്മിനിയുടെമെല്ലിൽ!
കല്ലിലക്കുടിഞ്ഞനാരിലസ്സുമഗന്ധി—
യുല്ലസിപ്പതുനോക്കിക്കൊണ്ടവാക്കഴിയാതെ

ഉൾക്കടകരങ്ങളാമലതകളാടിക്കൊ–
ണ്ടങ്ങിമധ്യത്തിൽത്താനെ സാധനനായ് നില്പേൻ!

ഓരോകൈകകൾനീട്ടിപ്പകരുന്നൂവന്നീടുമാറോക്കി
ലോകമാനൃഷ്ടാരൂപനിപ്പിടിച്ചുപെട്ടന്നപ്പോഴെ
ഭൂതിനിറഞ്ഞിനിയിന്നിതാമണമായ് ചൊരിയുന്നോ
രുദ്ധമാർഗ്ഗമായിപ്പിലിപ്പിക്കരിയാതൊന്നണേ!

ഇന്നിലെവാക്കിൽപ്പൊരുളഞ്ഞതിരിഞ്ഞീട്ടമർത്ത്യ–
നായാണവൻമാറിപ്പിലിപ്പി, തൊലിയുണരുന്നിതു!

ഞാനീരൂമകമ്പ്രമാൽനിന്ത്രന്തരമോദമേ;–
റുമ്പന്റ്വാരിയതിലുൾമണിയോടെമറ്റുമേ;

ക്ഷിതിമേമ്പ്രതമത്തിനിന്നുയോഗ്യമാവകൈകക്കൊ–
ണ്ടാമായിൽപ്പ്രകൃതിയുമാഹന്തപ്രസന്നയായ്!

ശാന്തനാമെന്തവീട്ടിന്നമ്പരത്തെരിയുന്ന
തെന്നുന്നുവിളക്കിലെന്റവണ്ടിയവെളിച്ചത്തിൽ

ചെമ്പനിതൾപോലിതൊപ്പകതന്നെദരായ്ക്കി–
പ്പിന്നതിക്കണ്ണിലെക്കാലിനെയാടുക്കാൻമ്രമിക്കുന്ന

ത്തെപ്പിച്ചു,ഞാനിയെവെണ്ണപോൽസമഞ്ഞിപ്പൂ
പോതാമാൻകരപ്പൂരുഷൻപതിയമ്മതന്നെ.

മാറാന്തമാരാഗത്തിലെന്റകൾക്കാലപ്പൂഷ്ടങ്ങളിൽ
കെറിപ്പോയ്പ്പീടപ്പൂവാണാന്റെമ്മേപാനപ്പൂവും

ഇപ്പുവമെക്കുന്നപോറി,–ഉപ്പുകിലെന്തറിയാതെൻ
വല്ലഭനടകണ്ണപ്പൂവടക്കൊപതിച്ചീടാൻ!

ഭീമയിനാരുണിവൃതിപൂരയുടെവൃക്കരാൻ
കാരണം, അകലത്തിൽപ്പറന്നുപാനാകും?

കോമളമൃണാളമാംതൻബാഹുയുഗളം കൊ-
ണ്ടാമനുഷ്യനെത്താങ്ങിയിരിക്കുമാളുടെ
നേത്രത്തിൽനിന്നുപെയ്യുന്നറിയാതൊരായിരം
മൗക്തികകണങ്ങളാഹന്ത! താഴോട്ടുപതിക്കുന്നു.

ഏതിവൾ കർഷകയോ? അല്ലയിലെന്തായാലും
വൈസ്ത്രീകളില്ലയില്ലക്കഷ്ടാവസ്ഥിതികളാൽ?

വായിലെക്കാഴ്ചയിപ്പോരാഞ്ഞകത്തുപോയി
വാഗ്മിക്കുഴിഞ്ഞിലെവണ്ണത്തിൽക്കൂടിയപ്പോഴും!

അത്രമനോഹരമാക്കി, ശ്യാമമേഘശ്രേണം
ചോരയുംകുടിച്ചിരുളപ്പിരിഞ്ഞുരുളയുടൽ!

ചുളിഞ്ഞതലമാതാലികൊണ്ടുകൂട്ടിപ്പൊന്നാൽ കൂടി
വെളിക്കകാണാമോർമ്മയെവരൂപ്രായമായസ്ഥിക്കൂട്ടം

കെട്ടിയകവിൾത്തടങ്ങൾകുഴിഞ്ഞകണ്ണുംരോഗി
പെട്ടപാടുകൾക്കുള്ളതോർമ്മയെക്കാണിക്കുന്നു!

നിസ്സ്വലസ്വപ്നത്തിൽനിന്നുണർന്നിതുകണ്ടുള്ളാ
ഷസ്ഥിക്കൂടത്തിനാത്മാവർന്നിരുന്നതേവരും!

ഭ്രാന്തിമാരെക്കൊണ്ടൻ വസന്തംകൊണ്ടാവട്ടം
സന്ധ്യാസ്തനായപ്പോഴുമിക്കാന്റെമാറിലേകം

വീട്ടുകാർവിളിച്ചിട്ടുംപോയിടാതതേയായ്-
നിശ്ചലവരന്തന്റെനാഥന്റെസ്സുഖിപ്പ്!

പോയിനാൽവിശ്വാരായമരത്തിലലുംവെളുപ്പി
പകർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചുശേഷമോർപ്പിച്ചാരിപ്പു

കെട്ടില്ലാതതിൽനിന്നവേർപെടുത്തുവാൻ;തര-
ക്കേടിതാരാളുമറ്റുകാര്യമായ്ക്കരുതുന്നു.

എന്നതിന്നുള്ളിലോവതി; ശുഭാനാരതമെന്നുള്ളപ്പോഴും
ആഹാ, കസ്തൂരിഗന്ധാ, ധർമ്മമെന്തിപ്പുവീ!

എന്നവർ ചെയ്യുന്നു, കണ്ണുനീർ പൊഴിക്കാതെ
ഹാ! വൈധവ്യം കെട്ടില്ലവൾ തന്നാക്രന്ദനം

സനാതനാശയിലാറെപ്പിന്നെയാത്തെന്നതാണ് മന്ദം
മന്ദമായ് കിടക്കയിൽ കിടന്ന മിഥ്യാസ്വപ്നം

കെട്ടഴിഞ്ഞിതിരുന്ന പാർക്കുന്നൽ തന്നിടംകണ്ണും-
ഒത്തുചേർന്നൊരുമിച്ചിട്ടാണതെന്ന വീർപ്പുയർന്നവേ,

അസ്പഷ്ടാക്ഷരങ്ങളെൻ കാന്തൻ തൻ ദീനാലാപം
അപ്പോളിങ്ങനെ കേട്ടാളസ്സതി സഗദ്ഗദം:—

“മതി, മൽപ്രാണേശ്വരി, നിന്നെക്കണ്ണുനീരൂ—
ത്തിതിരവുമകന്നെങ്ങും മമനെന്നിങ്ങു ശേഷ്യ!

ആനന്ദിനൊന്നാവശ്യം കണ്ടിട്ടെന്നുകൊണ്ടു
ഞാനമെൻ പ്രിയയൊടെന്തകം നശിപ്പിക്കാം

എന്നുമ ചൊല്ലുന്ന ആശീർമന്ത്രകല്പ്പന
സന്തുഷ്ടിമതിയായി; നീയുരങ്ങുകപോയി

എത്ര നാൾ കൊണ്ടാരോരോനാൾ നാം കഴിക്കവോ-
മന്ന്യോന്യം വാഴുന്നേരം; നന്നാലൊപ്പം നീയും,

പാപിയാമെന്നോടൊത്തു ചേർച്ചയായല്ലോ കഷ്ടം
പാഴായിതല്ലോ! നിൻറെ യൗവനം പരിശുദ്ധേ!

രാമനെ കരയാതെ, നിന്നിളംകളേബര-
ത്തിമർത്തിൽ വാടിവാടിക്കാണ്മതാണസഹ്യമെ

താപ്പകരൂപിണം, കസ്തൂരിഗന്ധം പോലും വിട്ട
മൽപരികർമ്മാസ്ഥാലിയായ്‌വാഴ്‌വു ഹാ! നീ,

കേവലംമിവതിതൻസമാഗമവ്രതംഗന്നൊ
മാവുകരമലർത്തുകം ജീവിതപഥത്തിങ്കൽ!

'ഒന്നൊന്നല്ലം' സഖി! ഞാനില്ലാതെയുള്ളതാംഞാനൊ
മെൻപ്രിയയ, കണ്ണതിന്നില്ലുള്ളതാൻവശം കെട്ട

ഇന്നുഞാനിപ്പോഴ് കൂട്ടൊടിത്തുപോരവൻ
റിന്നഴിതയെയ്യു നമ്മടം ഒരവീണ്ടുംഒക്കാം"

അപ്പോഴേക്കാരാഗിങ്കകപാത്തിൽതടസ്ഥാണ്ടാം-
ടൊപ്പമുണ്ടായി ഞാണവിറയൽ; ശബ്ദംനിന്നു,

ധാരധാരയായ്‌വാൺകണ്ണുനീരവൾ കര-
താരിനാലെയാവിധംതുടച്ചാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും

എല്ലതിവിളറിയമിത്താവിൻ ഗാത്രംപോലെ
നല്ലപോൽകെട്ടിയൊന്നില്ലന്നെവണ്ടു!

രോഗിതൻജീവസ്സൂപാഞ്ചകണ്ണൂരിയുമ
യാകലമാനോത്രപോന്നതാവാൻ നീങ്ങിടുന്നു

അപ്പോഴവൾതന്റെ കാന്തന്റെസംസാരത്തിൽ
താൽപര്യമറിഞ്ഞതുമൂലമായിരുന്നിടാം

കോട്ടംകൂടാതെയോരവരെറാരമാപോലെ
നാട്ടങ്ങളിലാഴത്തെയെവീണുപോയ്‌ കഷ്ടം! കഷ്ടം!

രണ്ടാളുപേരിരുന്നാരണ്ടുനൃത്തുതുരന്നിച്ചു
വേണ്ടപോലെത്തിരുന്നുസംതൃപ്തിമോലായകാനു!

* * * * * *

കഴിച്ചുവിഷംവെണ്ട; അവർച്ചകെല്ലെയാരൊരുതുട്ടും
അടച്ചുവിത്തല്ലകഷ്ണിനക്ഷത്രനായകന്മാർ!

കണ്ണുനീർവർഷിച്ചുപോയുച്ചിട്ടസന്താപം ഞാൻ
വിണ്ണവർ കൂടി; ച്ചുണ്ടായിരുന്നതെയ്യാറ!

ശാന്തയാംപ്രകൃതിതൻമാവരമാണതൊക്കെക്കണ്ടു
സന്തപിച്ചുടച്ചുകണ്ണാവീട്ടിൽ മണിദീപം!

* * * * * *

ആളുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായ് നിന്നുപുകഴ്ത്തുന്നു—
താരകളെന്നു്;ഞാനൊറാച്ചിതയിലെരിയുന്നു!
ഒഴിഞ്ഞുകാണാമൊരു കപ്പിയക്കട്ടിൽക്കീഴിൽ;
കഴഞ്ചിജനം;വിഷാദ്ര്യം ഹാ,പ്രാണനെതലം!!

വീണ്ടും ജനിപ്പിക്ക.

(ചൊവ്വരി—രീതി)

വാർതിങ്കൾപൂവൽക്കരംകൊണ്ടുജനാലയിൽ.
വാതിലൂടെയെന്നെമെല്ലെമെല്ലെ
തൊട്ടുതലോടവെഞാനൊരുപത്രത്തിൽ
ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചുനിർവികാരം
ചാരുകസേരമേലൊന്നിൽകിടന്നുകൊ-
ണ്ടോരോരോവാർത്തകൾനോക്കിനോക്കി
ചുററിലുമെന്നെയോമനപ്പൈതങ്ങൾ
കാട്ടുന്നകാട്ടകൾകണ്ടതില്ല.
ഏതാനുംനേരംകഴിഞ്ഞുവിളക്കപ്പോ-
ഴേതാണ്ടുമങ്ങിയപോലെതോന്നി
പെട്ടെന്നുകാണാതെപോകയുംചെയ്തിതു
കഷ്ടമെൻപത്രവുംകീറിയാരോ

വായനനിർത്തിഞാൻരോഷകലുഷനായ്
വല്ലാതെചാടിയെണീറ്റനേരം

എന്നടെചെല്ലക്കിടാങ്ങളാംതൻപുഞ്ചിരി
മിന്നുന്നോരോമൽമുഖങ്ങളെല്ലാം

പൂന്തിങ്കൾത്തന്നെപ്പൂനിലാവേററു
കാന്തിസമ്പൂർണ്ണമായ്കണ്ടുമുമ്പിൽ.

രോഷപിശാചിയൊളിച്ചുഞാനോരോന്നാ-
ശ്ലേഷിച്ചുചുംബിച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ

പ്രേമമേ! നീയെത്രദുഷ്ടഗുണങ്ങളെ-
ത്താമരനൂൽകൊണ്ടുകെട്ടുന്നില്ല?

വീണ്ടുംവിളക്കുവച്ചോരോന്നുവായിച്ചു-
കൊണ്ടുഞാനല്പമിരുന്നിടവേ

കൊച്ചുകുഞ്ഞോമനയാവന്നീടുന്നനേരം
പിച്ചനടന്നുംവഴുതിവീണും,

വീണ്ടുമിളംകാലിളക്കിയെഴുന്നേറ്റു
കൊണ്ടുനടന്നു,മെൻചാരത്തെത്തുന്നായ്.

ഓമൽപ്രകൃതി, നിന്നനുകമ്പത്തിങ്കൽ
ക്രീഡിപ്പൂനിന്മക്കളെല്ലാമർത്ത്യർ

കോരിയെടുത്തുഞാനെന്നെഴുപ്രേമത്തിൻ
സാഫല്യമായൊരക്കുഞ്ഞിനെ

ഓമനഗണ്ഡത്തിലുമ്മവച്ചുമ്മവ-
ച്ചോമനിച്ചാനന്ദമഗ്നനായ്ഞാൻ

ചാരത്തിരുന്നൊരപ്പൂന്തയിൽചെന്നതാ-
ചാടിയെൻകുട്ടന്റെദൃഷ്ടിപാതം

അന്യന്റെകയ്യിൽകൊടുക്കാതെസൂക്ഷിച്ചു
പോന്നതെട്ടത്തല്ലോകണ്മണീനാം
കത്തിവരച്ചുള്ളൊരിന്നാൻ, കിട്ടിയ
പത്രത്തിലേതോ ഗുണോദയാർത്ഥങ്ങൾ.

വാങ്ങിച്ചുപോന്നൊരാൻ, കത്തതാവാവിട്ടു
തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ;
വീണ്ടുംകൊടുത്തുഞാൻ, കള്ള സന്തോഷം
കൊണ്ടുവരച്ചുനടിച്ചുൻതന്നെ!

അജ്ഞാതമായുള്ള ഭാഷയിലീവണ്ണം
കത്തുകുറിച്ചകവിതാജാലം
വായിച്ചുമോദിപ്പാൻപാണ്ഡിത്യമില്ലാതെ
പോയതെൻകുഞ്ഞേകുറവുതന്നെ.

ഇത്തരമെത്രയോസാക്ഷാൽകവിതകൾ
കത്തിക്കരിച്ചവനല്ലോ ഞാനും.

അപ്പരിഷ്കാരമാംഭാരതകാലംപോ-
യപ്പുവുകളിപ്പാരെയുള്ളമെയ്യ്!
ഘോരാന്ധകാരത്തിലൂടെഴുതിയോട
ചാരത്തെയ്യാരിപ്പാരെന്ത്യമാണാം."

പാവനമാകുമാമാനസംകൈവിട്ടു
പാപപഥത്തിൽ ചവിട്ടിടാതെ
കത്തെ, നീനിത്യംഭരിച്ചുവായിന്നാലും
ഇത്തരമൊരുകിക്കെബന്ധബേഭർ!

ഘോരകരാളമർത്ത്യംഗ്ലകാട്ടിടുമ-
മാരണത്തിൻ്റെയിങ്ങറയിൽ

പ്രാപിച്ചാൽപ്പിന്നെയെ വാർത്തയെന്തായിടാം;
പ്രാപിക്കാതെ മാറീടുമിപ്പാരിങ്കൽ?
പ്രേമപ്രഭാവമേ, നിൻതിരുമുമ്പിലീ
പ്രാകൃതരാജ്യങ്ങളാവശംവദന്മാർ

നിത്യംനീതൂകുന്ന പൂതകവിതാമൃതം
മർത്ത്യനാസ്വാദ്യമാണെങ്കിൽക്കൂടെ!

സന്തതമാസ്വദിച്ചീടുന്നുണ്ടല്ലോ
സർവ്വജന്തുക്കൾ,നീയൊന്നുമോരാതെ?

നിഷ്കളങ്കപ്രേമമായിവിശ്വൈക—
ധികാരംശൂന്യാന്തരീക്ഷത്തിങ്കൽ

തങ്കമഷികൊണ്ടെഴുതപ്പെട്ടതായ
നിൻകാവ്യതല്ലജമൊന്നാണല്ലോ

രാത്രിയെ ചിത്രക്കാവ്യകമാസ്യമ
ണ്ഡാഗമായ്ബന്ധിച്ചീടുന്നു.

ശാശ്വതശാന്തിപെയ്തീടുന്നതാവക—
മൈശ്വര്യമൊരോന്നിലുണ്ടീടട്ടെ!

മാതൃദേവതേ! നിന്നുടെഗർഭത്തിൽ
പ്പാരാത്മക്കളെല്ലാമിട്ടെന്നുവീണ്ടും

നിത്യശിശുവായ് പ്രസവിച്ചീടണമെ
നിത്യമീപ്രേമത്തെയാരാധിപ്പാൻ.

പ്രേമസംഗീതസ്വരങ്ങളാലെന്നെ
പ്രേമത്തിൻചെങ്കഴൽപ്പൂജിക്കുവാൻ

നിർമ്മലസ്തോത്രപ്പാട്ടുകളായി,നിസ്തുല—
ധർമ്മനിരതനായ്,ശോഭിച്ചീടും

പ്രൗഢിമേവുന്ന തന്നടമേറിമീ–
യോമലോടൊത്തു കളിച്ചിടുവാൻ
വീണ്ടും ജനിപ്പിക്ക, വീണ്ടും ജനിപ്പിക്ക
വീണ്ടും നീ നിത്യശില്പവാമെന്നെ,

ക്രിസ്തുദേവന്റെ കുരിശാരോഹണം

ഇതാരഹോ, ദുഷ്ടജനങ്ങളോരോ
പാഴ്‌വാക്കു ചൊല്ലി പ്രഹരിപ്പതെല്ലാം
പ്രശാന്തമന്ദസ്മിതപൂർവ്വമേറ്റു
സഹിച്ചുപോകുന്നൊരു "കുറ്റവാളി" ൧

പുരോഹിതന്മാരവർതന്നിയോഗ–
മാറും വഹിക്കുന്നൊരു ഭടന്മാർ
ഇക്രൂരനാം തീയപരാധിയെന്താ–
ണെങ്ങോട്ടായിരിക്കാം നടകൊണ്ടിടുന്നു! ൨

ഇമ്മാന്യൻ ചെയ്ത മഹാപരാധ–
മെന്തായിരിക്കാമിവനെതിരേവം
ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു, പക്ഷെ
സാധുക്കളോടെന്തിതതായതുള്ളൂ! ൩

കുറ്റങ്ങളേറുമെല്ലാതതിവ്യുതാണീ–
യാളെന്നതാകാണികളോടശേഷം
പ്രശാന്തിതൻ സ്വന്തമകേളിഭൂവായ്
വിളങ്ങുമദ്ദിവ്യമുഖം കഥിപ്പൂ! ൪

തങ്കത്തിനൊക്കെക്കളങ്കമേകാതി
ചിത്തനൊരോമൻകൂട്ടരെത്തിലേവം
അടിമപ്പാനായുയരുന്നകൈകളും,
നിൻമതശ്രേഷ്ഠപ്രമാണങ്ങളാം! ൬

ഉത്തമപ്പിലുമൊട്ടുവച്ചിട്ടില്ലതെ –
ല്ലിമകരെപ്പൊത്തനാതദൈവപുത്രൻ
അങ്കനനാകാണമായതചേറവാളി ,
കണ്ണില്ലാവ്യക്തായങ്ങൾകണ്ടുകൊണ്ടവൻ ൭

ന്യായാധിപൻതനാരെഴുവിലെക്കാ
ന്യായങ്ങളെല്ലാംതികവുറ്റോരാളെ
നായമനാർപ്പിടിക്കൂടിയെവം
നടത്തിട്ടുന്നു പരിന്നിളെയല്ലോ! ൮

മിഥ്യാഭിജാത്യാഭിചാരമാം
പുമക്കലായാശ്ലജനങ്ങളെയാ
സംരക്ഷിപ്പൂ, മൈത്രിമുഖങ്ങളകറ്റിലോക –
ർക്ക് ശല്യയകാരനോനവൻതുടന്നാൽ! ൯

നിഷ്കന്മഷപ്രേമവിലാസവാള്ളാ—
ലിക്കണ്ടലോകംവിജയിച്ചതിവ്വൻ
വെറുംകളിപ്പാട്ടമിവർക്കുമ്പിൽ;
പ്രപഞ്ചമേ,നിൻകളിയാതകണ്ടു? ൧൦

വളർന്നവൈരത്തൊട്ടശോകശിക്ഷാ -
വിധിക്കകത്തുതുടങ്ങുമാനെ
'ഫിലോമിനസിൻ'മുമ്പിലേതോ,യണ്ടുദർ
കൊണ്ടാക്കിനിന്നാർകടശിക്ഷണത്കാൻ ൧൧

ഇരുട്ടിനെത്തന്നെ വെളിവിട്ടിരുട്ടും
പിഴച്ചുപാഴ്ക്കണ്ണിലുരുണ്ടുവീഴാൻ
തുടങ്ങിടുംപോതവരെ രക്ഷചെയ്യാൻ
ദിവ്യപ്രദീപങ്ങളയത്തിയെന്നോ, ൧൧

വല്ലാതെ മോഹിച്ചവരെന്നുവീഴ്വം
പാവങ്ങളിൽത്തേൻതഴ ചാറിയെന്നോ,
വിശന്നവർക്കപ്പമനല്പമേകി-
യെന്നോ മഹാശ്ചര്യമഹോപകാരം!! ൧൨

(യുഗ്മകം)

അത്യുത്തമസാമ്രാജ്യസുവർണ്ണസിംഹാ-
സനസ്ഥനാം ദിവ്യമഹർഷിരാജൻ
ന്യായാധിപൻതന്നുടെമുമ്പിലല്ലോ
നില്പുന്നു വല്ലാത്തപരാധിയായി! ൧൩

അന്ധത്വമേ, നിന്നുടെ ദുഷ്പ്രഭാവ-
മാ,രാരെയാണിങ്ങനെവിസ്മരിപ്പൂ?
തെറ്റാർക്കു,ശിക്ഷിപ്പവനാരെ,യേവം
കാണുന്നതിന്നാ,രതിനാർക്കുനേരം? ൧൪

“കുറ്റങ്ങൾകണ്ടീടുവതില്ലപിന്നെ
ശ്ശിക്ഷിക്കയോ ദോഷമറിഞ്ഞിടാതാരാളു
തോന്നില്ലകൂട്ടീട്ടിതിലപ്രവൃത്തി”
യെന്നായ് ‘പീലാത്തോ’സ്സുഖജീവിശങ്കം ൧൫

അനന്തരംക്രിസ്തുവതീതനാണെ-
ന്നറിഞ്ഞുമന്യായാധിപനസ്തശങ്കം
എണ്ണീറു ശിക്ഷിപ്പതിനായുയർത്തി-
പ്പിടിച്ചുതൻകൈകഴുകിത്തുടച്ചോൻ! ൧൬

യൂദർക്കോ യെരൂശലേമധീശർക്കോവി–
ട്ടില്ലാ,വളർന്നീടിനവൈരമൊന്നാൽ
അതന്യർക്കാൻതൻറെ മഹത്ത്വമോ
പാപിഷ്ഠരിക്രൂരരായിത്തീർന്നോ? ൧൮

“ഈശപുത്രനെന്നതിനെന്നന്തൻറെ
ഭാഗ്യതാപമെ,ങ്ങങ്ങനെയായിവർക്കും?
കാണട്ടെ നിൻജാലവിലാസമിപ്പോ”–
ഴന്നാർത്തു പുച്ഛിച്ചിളക്കി ലോകം. ൧൯

‘ന്യായപ്രമാണ’ത്തിലെ തൽപ്രമാണം
തെറ്റിച്ചിടാത്തോരിവർമൗഢ്യവാദ്യാൻ
മോക്ഷംകൊടുപ്പാൻകഴിവുള്ളതാളിൽ
നിന്നും വരിച്ചു കടുംപാതകത്തെ! ൨൦

മിന്നായിനാഥൻ ഗഗനത്തിൽനിന്നും
മറഞ്ഞു, സാക്ഷാൽ ജഗദീശപുത്രൻ
അക്കാലമുള്ളാപമർന്നനിയോഗാൽ
ക്ലേശമില്ലാതെമരിച്ചുപോയാൻ ൨൧

II

യൂദന്മാരക്കർമ്മപാലരെല്ലാ–
മറ്റാരെക്കൊണ്ടുനടന്നശേഷം
‘ക്രൂശിൽ’തറപ്പാൻവിധിപാണിയല്ലോ!
കൊടുക്കൊലപ്പായ് നടകൊണ്ടിടുന്നു. ൨൨

തെറ്റാചരിക്കാത്തൊരവന്റെമേലിൽ
കുറ്റംചുമത്താനതിനെന്നുമെന്നും
കഠിനപ്പവർതാൻകുരിശിൽതറപ്പാൻ
വിധിച്ചു,ദുർദ്ദിഷ്ടകരാപ്പിതന്മാർ! ൨൩

യൂദരോ യേശുമഹേശനെവി–
ട്ടില്ലാ, വാളൻനീതിനിന്നവരെന്നാൽ
അന്നന്യർതൻതന്റെമഹതപൂജയെ
പാപക്ഷമിച്ചുന്നറിഞ്ഞിടുന്നു! ൧൮

“ഗുരുപുത്രനെന്നാതിനടന്നാൻ നിന്റെ
രാജിതമാമെത്രജനനായകിവസ്ത്രം?
കാണട്ടെ നിൻജാലവിലാസമിപ്പോൾ”–
എന്നാളുപഹസിച്ചിതുദുഷ്ടലോകം. ൧൯

‘ന്യായപ്രമാണ’ത്തിലെയപ്രമാണം
തെറ്റിച്ചിടാത്തോരിവർതന്നുവാദ്ദാൻ
മോക്ഷംകൊടുപ്പാൻകഴിവുള്ളയാളിൽ
നിന്നാരോപിച്ചു കടുപാതകത്തെ! ൨൦

ദിനാധിനാഥൻഗഗനത്തിൽനിന്നും
മറഞ്ഞു, സാക്ഷാൽജഗദീശപുത്രൻ
ആക്കാലമൊത്തോപമർതൻനിയോഗാൽ
കലുഷമില്ലാതന്തരിച്ചുപോയാൻ ൨൧

II

യൂദന്റെനാകർപോലവരെല്ലാ–
മല്ലോമനെക്കൊണ്ടുനടന്നശേഷം
‘ക്രൂശിൽ’തറയ്ക്കാൻവിധിചാണിയപ്പോ!
കൊട്ടേകെലയ്ക്കായ് നടകൊണ്ടിടുന്നു. ൨൨

തെറ്റാചരിക്കാത്തൊരവന്റെമേലിൽ
കുറ്റംചുമത്താനതിനാലുന്നം
കഥിച്ചവൻതാൻകുരിശിൽതറയ്ക്കാൻ
വിധിച്ചു,ഭർത്തിസ്സംഭപാഷിതതാൽ! ൨൩

ദേഹംദഹിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം
ശ്രാദ്ധിക്കുവാൻ ശത്രുവശമത്രെ,എന്നാൽ
മരിക്കിലുംപിന്നെയുപദ്രവിക്കാൻ
കെല്പുണ്ടവർക്കെന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടും, ൩൦

പൂമെയ്യിലേൽക്കുന്നടി, കുത്തു, വെട്ടി
നിശാതപീഡാനുഭവങ്ങളെല്ലാം
നിശ്ശബ്ദരായ്ത്താനറിയാതെ ദേഹ-
പ്രാണബന്ധംകലരാതെകണ്ടും, ൩൧

നിണംപൊടിക്കുംപടിനീറിയങ്ങൾ
തലോന്മുഖിനിർമ്മിതരൂക്ഷലീഢം,
കനംപെടുന്നാകരികൊമ്പുതോലിൽ,
ഇവണ്ണമല്ലോ നരകാന്ത്യമേവൻ! ൩൨

അല്ലോ മഹാഘാതകരാം യദൂദ-
പുരോഹിതന്മാരുടെ നിഷ്കൃപത്വം
കുറിക്കവല്ലേ, കരിതിൽത്തെറുക്കാൻ
ഭാവിച്ചു് ഹാ! ദുഷ്പ്രഭുതാപ്രഭാവം! ൩൩

അക്കൂട്ടർ കൊട്ടാൻതുടങ്ങിയാശ്രു-
കർമ്മങ്ങൾകാണുവാൻകഴിയാത്തവണ്ണം
പെട്ടെന്നുവൈവർണ്യമിയന്നതാണോ
ഹാ ലോകചക്ഷുസ്സുമറഞ്ഞിതെങ്ങോ! ൩൪

പക്ഷങ്ങളാൽനെഞ്ചിലടിച്ചുകൊണ്ടു
വിയൽപഥത്തിൽപലപക്ഷിജാലം
കരഞ്ഞു വാവിട്ടു "കഷ്ടംകരളല്ലയോ"
ഭാവിച്ചിടേ"ണ്ടെന്നവരോടുചൊല്ലി. ൩൫

അശരീരമാനാകൃതിയെ,പ്പുറവും
നീ ദൃശ്യമായ്,മഞ്ജിമാന്തരാളം
വിരചിച്ചിരിക്കാകെ, ഭൂതസഞ്ച-
ജാലങ്ങളും, മൂർത്തിമാനായതുകരി! ൩൬

അപ്പുറമപ്പുറംകണ്ടിരിക്കുന്നു
മൈക്കുമ റ്റി,കാൽ,നെഞ്ചി,വരെയോളമുള്ളതും
പൊട്ടെന്നിതഘനങ്ങളിലോട്ടുകേറി;
ഹാ!കൈകേകി നിൻമറിമായതകളെന്തോ! ൩൭

നിഷ്ഠുരങ്ങളാകുമാകാരങ്ങൾക്കും
നിന്നില്ല വിണ്ണപ്പരമിക്കയായി!
അത്യാഗാധിക്യന്നതിലെ ലാള തെ-
ള്ളിളക്കമില്ലെന്നവർകണ്ടറിഞ്ഞു. ൩൮

കാന്തികതിർക്കററപൊഴിഞ്ഞു നിന്ന
പ്രശാന്തനെയുള്ളിലതിനയതും
കണ്ണീർകണം വന്നീലില്ല,ഒള്ളു
മഹേശനാരും പുരാൻകരത്തിൽ. ൩൯

“ഹാരമവെച്ച!മൃഗങ്ങളെയാകാ-
ദിവ്യമിതപ്പൃതയെങ്ങനെയെന്നായ്”
ആവേളയിൽപ്പെയ്തുമഹാപൊഴിഞ്ഞു
പ്രശാന്തവീണാകുളനിതപ്രവാഹം. ൪൦

ശിഷ്യരേ,മൗനം,നിങ്ങൾപിന്നെയിമാതി
യാചാരിനെക്കൊൽവതിന്നീവിധത്തിൽ
അയ്യോ,മടിക്കാതെയവരമേകി-
പ്പുഞ്ചിരിച്ചുനിന്നാവിലിപ്പോഴും. ൪൧

ജനങ്ങളേ, സ്വാർത്ഥവിചാരലോഭ-
മോഹാന്ധചിത്തരായ്ത്തീർന്നിങ്ങളേവം
ഘോരകൈകടിപ്പെട്ടതറിഞ്ഞിടാതെ
വാഴുന്നതിങ്ങനെയിങ്ങിനെപ്പുതാനും? ൪൨

പുൽപ്പാഴ്ച്ചെടികളിൽ മുളച്ചുവന്നോ-
രൈശ്വര്യമുന്തിയീലോകമെന്നും
ചൂടാറുവാൻതക്കതിന്റെവൃക്ഷ-
മായ്, ഞങ്ങളോവിതിൻവിലാസം? ൪൩

ഒരൊറ്റപ്പൂവുമിവിടെന്നിപ്പ-
മൊന്നിപ്രകാരമിന്നിങ്ങിപ്പൂവ
വൻകൃതിയുമിങ്ങതിലെന്റെലോകം
തളിർക്കമേന്നാണിന്നിന്നുതിന്നു? ൪൪

സമ്പ്രദായമായതൊരുക്കുവതി-
കളിച്ചു സത്തുച്ചിയതെന്നുകൊണ്ടവൻ
കൊതിച്ചിടും, മനോജ്ഞചിത്തമേ, നിൻ
മിടുക്കരാറാണുഫലിച്ചിടുന്നു? ൪൫

പ്രശാന്തിതൻപൊൻകരമേന്തധർമ്മ-
ക്കൂട്ടങ്ങളില്ലറിപ്പോയമെത്താൽ
മെലിഞ്ഞവർ, പിച്ചിയിഗാനങ്ങളും
സംതൃപ്തമാകാതെയിരിക്കയില്ല! ൪൬

ഹാ! ധർമ്മമേ, നിൻതലതാഴ്ത്തിവച്ചൂ-
നാമെന്തുതാൻവേലകഴിച്ചിടട്ടെ
“ഉയർത്തിടുന്ന”താമശേഷലോക-
സ്വാന്തത്തിനായ് പൊൻകതിർവീഴുമല്ലോ! ൪൭

പിതൃദുഃഖം

(കിളിപ്പാട്ട്)

“കഷ്ടമേ, മകനിന്നു പൊന്നോമകളെ, യുണ്ണീ വി-
ട്ടിത്തമ്മേലൊന്നാക്കിക്കണ്ടുകാണിക്കവേഴ്ചയൊന്നി
പോയാലും പിന്നിലിത്തുന്നിന്നാശ്രയിക്കുമെങ്കിൽ
പ്പുഷ്പവാനാശിക്കുന്നു താതനാമെൻ പക്കലെട്ടു!
വാത്സല്യപ്പിറപ്പാം നിന്നമ്മയും പിതാക്കന്മാരും
വാർദ്ധക്യകാലത്തിങ്കൽ തീയിലിട്ടൊടുക്കാനാ
സംഗതിയാക്കിയിന്നീ, നീയിതാ വാട്ടിൻ ദുഃഖ-
ശംഖളപ്പൂക്കളിന്മേൽ പാഴ്ച്ചളി തെറിപ്പിച്ചു!
സ്വാതന്ത്ര്യജീവിതമൊന്നെങ്കിലും സ്വന്തമായ് നിന്നെന്നതന്നെ
സന്താനങ്ങൾക്കുപ്പാരപ്പിതാവിന്നതല്ലോ.
കണ്ണുനീർക്കുടിപ്പിച്ചിട്ടുനീയെഴോമ പാറപ്പുത്രനിൻ
കണ്ണി, നെഞ്ചിന്നെയ്യുന്നസ്വർഗ്ഗ ലോകസാമ്രാജ്യം”?
പൊന്നമ്മതൻ മൊഴിയിന്നു കേൾക്കാറുണ്ടല്ലേ വ-
ളർത്തുമുണ്ടായില്ലന്നമ്മക്കൊണ്ടാടുമാറം
ഇപ്പോഴുമൊന്നപ്പോലെ ഓർമ്മ വന്നുതന്നായ
തൽപിന്നുമപ്രേമബന്ധമാനസമുള്ളു.
തൻപിതാക്കന്മാർക്കിന്നാഭിപ്രായമവളുടെ
മായത്തൃജീവിതത്തിൻ കെട്ടഴിച്ചതിൽപിന്നെ
ലൗകികകാര്യമെല്ലാം കളയാനാതാകയായ്
നാടുകഴിക്കയാണവൾ വീട്ടുകാരെത്തിരിച്ചും.
മർത്ത്യബന്ധത്തിന്മേൽ പ്രേമബന്ധമായ് വന്നു
മാമനില്ലെന്നുള്ളമാത്രമെവിട്ടിട്ടുള്ള
മാനസംകൊണ്ടാനാരിതൻ പ്രേമസാമ്രാജ്യത്തെ
മാത്രമായധിപ്പായുമുള്ള ഭർത്താവായിക്കവൻ

തീർപ്പുക പശ്ചാത്താപമെല്ലാം; പിന്നെയങ്ങു പക്ഷേ
തിരമാലകളടങ്ങാറാവില്ലെന്നോ മനം ചൂളിടുന്നു?
പാപമെന്തിനി വേണം? നിഷ്കളങ്കൻ, വഞ്ചിതനും—
പാവമായ് വീണിതാ തീക്കനൽ നാടകമിങ്ങനെയോ!
അനന്തസ്നേഹമൂർത്തിയാകെയൊരുങ്ങി നിന്നോരവർ
സന്തതം നിർമ്മലസ്നേഹമെങ്ങും തൂകിടുന്നോരാ
ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചുതാനാ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽ
താനെയായ ചങ്ങാതിമാരെന്ന് ചൊല്ലിയവിടെപ്പോൾ.
"ഭാരതമാതാ, നമിച്ചിടുന്നേനങ്ങയെ വാഴ്കിലിപ്പുത്രി
മാനസമാനോ പുണ്യമായി കൊണ്ടിതാ ദേഹിയെയും
എന്നാലും തിരുമുന്നിലർപ്പിതനായി നിൽക്കുവാൻ"
തിന്മകളൊഴിഞ്ഞുപോകട്ടെ, കരൾ "ശാന്തി" പിന്നാൽ.
അസ്ഥികളുരുകിയ ജ്വാലാവ്യഥകളൊന്നായി ചിന്ത—
ലോകമെല്ലാമിതാ ചുറ്റും മൂകമായ്‌ നിന്നീടവേ
മാനവജീവിതം ചാമ്പലായ്ത്തീരുന്നു പ്രതിദിനം
മാനങ്ങളെത്തിരയുന്നതെന്തിനായിരിക്കുമോ?
നിങ്ങളാണിന്നു ഞാനിങ്ങൊഴുക്കുന്ന കണ്ണീരെല്ലാം
എന്തിനെന്നോ നിങ്ങളാകെ പ്രാണപ്രിയരല്ലോ
പ്രേമമാണെന്നല്ലാതൊന്നും കണ്ടതില്ലിവിടെ
പ്രേമമയമല്ലോ സംഗീതമാകെ നിറയുന്നു"
ഇതുപോലെ കേട്ടപ്പോൾ ചൊടിച്ചു നിന്നുപോയ്—
ജനസമൂഹം പിന്നെ ആശ്ചര്യമായ് നോക്കി.
നിത്യവും കർമ്മമാം ഗാനമതിനിർമ്മലപ്രേമ—
മധുരമൂറുന്ന സംഗീതാലാപം മനോഹരം.
അതിനൊപ്പം ഉയരുന്നു പുഷ്പവൃഷ്ടി മനോജ്ഞ—
മലർപ്പുതപ്പുകൾ തന്നിൽ തീർത്തിരുന്നു.
എന്നാലും കണ്ണുനീരിപ്പോൾ സമയം സഖീ ആനന്ദ—

ശൃംഗാരാരംഭിയാംപ്രേമർഷിയാണൻസാപത്ന്യയാൽ
ഏതാലുമപ്രത്യക്ഷമുത്തിയാം മനസ്സാക്ഷി–
ണതുപ്തിൽ ധാർമ്മരുതരോപമെന്തിനെന്നൊക്കെ ചാർത്തൻ–
കുമാരസമ്പൂർണ്ണനായാശയപരിപ്പിച്ചീടമേ.
ണോളിലുമവൻനിതിതാപാപാപാശങ്കമെയ്വൂ.
ജ്ഞാതവിപൂർത്തിനെന്നല്ലാതെന്താനന്തിയയിതിനിൻ
പുതല്ലേഹൃദയത്തിൽ പാരിണയപ്പെട്ടേപ്പാറം!.
മാളൂർക്കൊരമ്മതമ്മളാനായാണെന്തോ? പ്രേമ–
കോമളവാലാനാമലംശർമ്മവെളുവെളരോ?

പ്രേമമേ! നിൻ പുഷ്പപ്പൂക്ഷിതിപ്രഭയാലും
കോമളമൃദുഫലത്തിൻ പൂവിൽ ചെവിവരിശെന്തല്ലെൻ
പാതിലെ പുത്രോദ്യാനമൊക്കെ കൂട്ടിയെന്നാലും
പാഴ്ക്കുമാരിയുംതാങ്കതിർതീരെപെയ്തുതാക!

കാന്തനെപ്പിരിഞ്ഞതാമൃതമല്ലേമുടങ്ങാതെ
നേരവപ്പെട്ടെക്കണ്ണിൽ മാവനനാതനാരാൽ
ശിശ്ശാതിരുപാസകളിൽ കൊന്നുമനസ്സുകളെ–
വാസിയാമനോഗതപുണ്യപാവിധി
ആരായിപ്പുമപസിപ്പൂവാണവളുമ്മാത്തിലെപ്പോയ്
സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുറവുമവലുമെല്ലാരും.

* * * * * * * *

അതുരുമന്നിതായ്ഹാ! കല്യാണകാർത്തുസാമ്പീ–
യാർദ്ദ്രനാഥനാശ്രൂമ്പാരാവാരത്തിലപ്പെ!

* * * * * * * *

കല്യാണമിതെവസ്സുലെവതിയാപുത്രവാരം
വല്ലാതെപാതിർശ്രീനന്ദചിന്തയാൽനിലക്കൊറുവു!!
മാതിനിയുണർന്നില്ലേ പൂച്ചതിൽ കൊല്ലണ്ണവയായ
ശിക്ഷയോഗം! ഹാഹാ!! മംഗളത്തെപ്പുകളേ!

ഓണപ്പാട്ട്

കൊച്ചുണ്ണിത്തിരി

"മാമകമോഹമാകുന്ന ഭാഗ്യസൗധ-
ധാമമേ! നീയെങ്ങുപോയിതിപ്പോൾ?
ലേശം ഞാനോർത്തില്ലാ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും നീ
ക്ലേശത്തിനങ്ങുവകാശമെന്നായ്.

ഉൾപ്പുതികലർന്നാം ചൊല്ലിതാ നിർദ്ദയം
നിൻ ഗൂഢമെന്നിയിൽപ്പെട്ടുന്നാളോ
എന്നുടെ ജീവിതാധാരമേ! നീയെവ-
മെന്നകമെന്നോപ്പിരിഞ്ഞു പോയാൽ

എങ്ങനെ നിർമ്മമനായ്പ്പോകാതിരിക്കുന്നു?
എങ്ങനെ നിന്നെക്കൂടാതെ വാഴുന്നു ഞാൻ?
നിന്നിലെ വാത്സല്യമാകുന്ന രസമാധുരി-
നിന്നെയെന്നും ഓർത്തുപോയിരിക്കാം

എന്നവിലോചനാമലരാംകലങ്ങി നിൻ
ചോരറയൂറുകവിൾത്തടങ്ങളി
കൊമ്പൊൽക്കനിമേൽ പാറിപ്പിടിക്കുന്ന
തങ്കക്കിളിയായിരുന്നതിനാൽ

വാരികരാമ്പൽ തന്നാൽ താഴെയിറങ്ങ-
ന്നുയ്യാരംനിലത്തിഴഞ്ഞീടുംമട്ടിൽ
തെല്ലുവലഞ്ഞൊട്ടുചാഞ്ഞും ചാഞ്ഞും
മെല്ലവേ ചാരിയും താപംപൂണ്ടും
കാലുകൾ നീട്ടിയുമൊക്കെയെല്ലാ-
മുല്ലാസപ്പൊൻകണ്ണിൽ വീണ്ടിരിക്കാമല്ലോ

ദീനയായ് ദീർഘനിശ്വാസവുംപൂണ്ടു നീ
മൌനമായ് വാണൊരവസ്ഥയെയും

ഉത്കണ്ഠാകുലനായിത്തീർന്നുകൊണ്ടെൻ
ഉൾത്തടത്താരംഗത്തിൽ ചിന്തിച്ചില്ല.

എന്നാകിലെന്നാമനസ്സന്താപശാന്തിയു—
മന്നന്നാരോപിച്ചുകിൽ കാണുന്നുണ്ടോ?

കാന്തൻ മരിച്ചെന്നല്ലോ പോയതന്നോരത്തിൽ
താന്തയായ് വാഴ്കയായ് വന്നീയും

കഷ്ടമേ ഞാനല്ലോ പുണ്ടകലിത്തിയെന്നു—
കിഴ്പ്പോട്ടുവീഴുന്നതെന്നോ?

പ്രാണനാഥൻതന്നെ, നീ കാണാതൊരാൾ
കേണഴന്നിട്ടുവോളമായ്ത്തീർക്ക

എങ്ങനെ ദീർഘവിയോഗം സഹിക്കുവാ—
നാവതോ! ആളുമായ്ത്തീർന്നിതല്ലോ!

എന്തിനെനിക്കിനി വേഷഭൂഷാദിയു—
മന്തികസൽസൌഭാഗ്യങ്ങളും

എന്തിന്നിബ്ഭൂലോകവാസവുമോർക്കിൽ
ചെന്താമരാക്ഷി! നീ വേർപെട്ടപ്പോൾ

ഉഷ്ണാലുവാകുന്നിതുള്ളിലെക്കാമ്പേറെ
പുഷ്കരലോചനേ! നിന്നെയിപ്പോൾ

എങ്ങുമറച്ചിട്ടുവിധിയാകഷ്ടം
മങ്ങാതമലമാം മംഗളാംഗി!

സുന്ദരി! കോമളപ്പൂനിലാവൊത്തുന്ന
മന്ദസ്മിതാമൃതമുതിരാമാശം

പിന്നിട്ടകാലവസന്തോത്സവമാവ്യാ-
ത്തിന്നു ഞാനിങ്ങനെ കേഴുമാറായ്

പേലവപല്ലവമാകുമാ നിൻകൈകൊണ്ടു
താലോലിച്ചോരാത്തലയിൽക്കേറി

മാലേയസൗരഭ്യമുൾച്ചിപ്പാറിയ മുല്ലപ്പൂ-
മാലയോ വാടിവരണ്ടിന്നിൽ

കേവലമേവം കിടന്നു ഹാ ഞാ-
നാവോളം കണ്ണീരൊഴുക്കുന്നു!

നീലാളകോല്ലസൽ വാർകുന്തളത്തിങ്കൽ
മാലതീമാല്യമേ! നീയെത്രനാളം

പുഞ്ചിരിതൂകിക്കളിച്ചതില്ലിക്കാലം
നെഞ്ചകംപൊട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുന്നു.

പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവൊന്നുവികസിതം
നിൻമുഖം വാടിവരണ്ടമട്ടിൽ

അന്നു ഞാൻ കാൺകയാൽ മന്മനോദർപ്പണം
തന്നിൽ പതിച്ചിതാ ദുസ്സഹമായ്

സന്താപമേറുന്നതോർപ്പതാരോടാണി-
ന്നെന്തിനിച്ചൊല്ലുന്നു ദൈവമേ! ഞാൻ?

നിൻകടാക്ഷത്തിൻപ്രകാശസൗഭാഗ്യ—
സങ്കേതം നീയിങ്ങു തന്നതാമോ?

എന്നാളുമൊന്നുമത്തരത്തിൽക്കളിക്കുന്ന-
പൊന്നിൻനിറമാണ്ടോരോമൽക്കിളി—

കണ്ണുകൾക്കെന്നും പീയൂഷം തൂവിയ
പൂർണ്ണേന്ദു, മൽപൂർവ്വപുണ്യപുഞ്ജം,

കാമകേളിത്തനസ്ഥയാകിയ ദേവി, യെൻ
പ്രേമമന്ദിരത്തിലെത്താലം,
എൻ കണ്ണുരണ്ടും കളിപ്പിക്കും ശബ്ദമാ
ണിക്കൊമ്പരാമന്നെൻ കോകിലം,
എന്നകൈകൂപ്പമതിൻ ഉൽപ്പലദീപം, ഹാ
സൗന്ദര്യദേവത, യെൻ പ്രേയസി,
ഹാ കഷ്ടം ശേഷം ഞാനൊന്നിനെ പാർത്തുണ്ടു!
പോകട്ടെ ദുർദൈവവൈചിത്ര്യം!!
ഇന്നലെക്കണ്ടൊരാ സൗന്ദര്യസങ്കേതം
ഇന്നതെവിടെ പോയ്; മാറി കാലം!
ദുർദൈവമേ, നീ വന്ന്, നിൻ ജാലമിതാകെയാ
ണെവിടെയിൽ കണ്ണുകെട്ടി പൂതറിക്കുന്നു!
പാതിടക്കൂരിരുൾ രൂപത്തിൽ താഴുന്നോ
പാരമെൻ കണ്ണുമയങ്ങീടണോ"
ഇത്രയും ഞാനോർത്തു കണ്ടു പിടഞ്ഞെണീ–
റ്റാവിലചിന്തനാൽ കേഴുമെന്നെ
അങ്ങോളം കാന്തനെന്നോർമ്മയെന്നോതി
തുള്ളും കണ്ണീരോടെ തുടയ്ക്കയാൽ
നാണവും മോദവും പൂണ്ടെൻ കട്ടിലിൻ
താഴെ ഞാൻ കാന്തയോ............

ഒരു നിരാശാപരിണാമം

പ്രാണാധിനാഥ, ശിവനേതതഭാഗ്യയിന്നാ
ച്ചുന്നാൻപാവനപദത്തിലശ്രുമാല ചാർത്തൂ!
വാണാലുമായതുപൊറുത്തവിടുന്നു, ഞാനാ-
ക്ഷീണായുപൂണ്ടമരുമെന്തിനു വല്ലിയിന്നും? ൧

സീമാതിഗപ്പുതുപുകഴ്ക്കതിവീരിവാഴും
ശ്രീമാൻഭവാനെവിടെയങ്ങിവളേഴ, പക്ഷ
ന്നാമാദ്യമീയകലമത്ര ഗണിച്ചതില്ല
പ്രേമാന്ധരായ് വഴിപിഴച്ചിടിവച്ചുമൂലം ൨

ഞാനന്നിനങ്ങളിലുമീവകയാകമാനം
നാനാതരത്തിലുമഹോകരുതാഞ്ഞതല്ല
മാനാതിഗതപരയൊടൊരുനേരമാഭവാനിൽ
ഞാ, നാപതിച്ചുമമനിർമ്മലരാഗമേവം ൩

നന്നായ്, മഹാപ്രണയസിദ്ധിഗയത്രപാഞ്ഞി
ട്ടന്നല്പലോലരവനായതിനെന്തു കഷ്ടം!
ചെന്നാപതിക്കുമതുസിന്ധുവിലെത്തുമെന്നാ
വന്നാലു;മോർക്കിലിതുലൗകികരീതിയല്ലോ ൪

ഭഞ്ജനബന്ധകൃതമാമനുരാഗമാവാ-
കിഞ്ജന്നുവിൽദൃഢമുറച്ചതിവണ്ണമോർത്താൽ
ഇഞ്ചനമെന്തുവിധി, നാമൊരുമിച്ചിടേണ്ടാൻ
മഞ്ജാതകപാഴ്മെതിന്നുകഴിഞ്ഞതാനാം ൫

താഴ്മാരങ്ങൾതർപ്രണയമീയഗതിക്കിടാനീം
പാഴായ്, വിജാതിയിലണഞ്ഞതുമൂലമെന്നാ

വാഴ്വാംപിതിത്തിന് യതൊന്നതിയുള്ളു; വൃദ്ധാ
കെട്ടാത്തനല്ലയു്; ദുരന്തകനിരാശാചാപം ന്നു

എന്മാനസാലയമിതിൻപ്രതിഷ്ഠയേറ്റുമാ-
ന്നഗ്രാനമേറവധിരാസിപ്പൂതദേവതേയൻ
സമ്മാന്യനമ്മതവു, നായതിനിപ്പുമാറം-
മിത്ഥ്യാനഷ്പ്പശ്രവിനോമരണംവിശേഷം ര

ഓമൽപ്രകർഷപ്പോലിമവിട്ടിവളെപ്പുറത്താൻ
പ്രേമത്തെയെക്കിട്ടാതെവിട്ടതന്നയേനായൽ
ഹാമനമ്സ്സുനാചലിക്കാതില്ല, കാന്ത -
ന്നീമട്ടിലുള്ളൊരകാപ്പിലിയുറവുവാനായ് വ്യ

ആലോചനകാമളകളെബോധകാന്തിയും, തൻ
കാലൊമ്പിതപ്പതിന്നവാശയഗർഭവാരം,
ആലോകനീയമനോജ്ഞവിലാസവും, ഭേഷ്-
കാലൊഗ്രന്ഥങ്ങളകന്നു പോനിന്നോമായ് മെ! ൻ

കാന്താ, മയങ്ങിമമകണ്ണിണ, കണ്ഠകാല-
ഭ്രാന്താഭടനൊത്തപ്പവി, മൊമെന്നിപ്പുരം
ശ്രാന്തനാമെത്തവന്നിന്ന ഞാൻ, ഹതഭാഗ്യമന്നോ
സ്വാന്താപരസിന്ധുവിതിങ്കനോമുങ്ങിടുന്നു ൧൦

എല്ലാശ്ശൂഴ്പ്പിതനസഞ്ചാരയർവേവിലാസ-
ത്തുല്ലാസതകൾനിതളാളിക്കപെടുന്നയായ് ഞാൻ
വല്ലാതെഞങ്ങാരാജീവിതശാരമെന്ന-
ന്നില്ലാതകഷ്ടതയുരച്ചുതെളിച്ചിടുന്നു! ൧൧

കല്യാശരീരമിതു,ദുർഘടദുഃഖഭേദ-
ത്തെല്ലാമകറ്റ്യ,മതുമേറ്റുസഹിച്ചിവണ്ണം
മുല്ലോറവുമെ,ബലമീയവസ്ഥയെല്ല
മില്ലാത്തതോർക്കിലിവിടി;ങ്ങൊന്നൊരസാധ്യമല്ലേ

എൻപ്രാണവല്ലഭ,ഭവാനൊടു ചേർന്നിടാതെ
ഞാൻപ്രാണനെന്തിനിനിയുമൊരുനാളും വഹി-
ത്തൽപ്രാപിവാനുള്ളതമായതമാഗമേ,നീ (ശ്ലൂ
സംപ്രാപ്തമാക്കിടുവതെന്നിനിയൊന്നുകാലം? ൫൨

ഹാ,മച്ചിലരോലിവിതമെന്തിനുചൊൽവുഞാൻ,സൽ
പ്രേമപ്രകർഷമതിയാപ്രിയ,ഹാ ഭവാനോ
ടൂരമമഭാഗ്യയെവെടിഞ്ഞു,നിത്യഭാവ-
ത്തൊമംഗളിപ്പതിനൊരുതെരുന്നതെന്നാ! ൫൩

കാന്താ,പ്രയാണനലിവൽകലമാതെക്കൊമ്പോ-
ണെൻതാണജീവിതമതിങ്ങനെപോയിടട്ടെ
സന്താപമേതുമിതുപാർത്തിയലാതെന്നെ
ന്നന്താക്കിലും ചിരമിരിക്കുവതെന്റെസൌഖ്യം. ൫൪

ഇഷ്ടംമിളിയമതുമാപ്രിയ,ഹാ!ഭവാനൽ-
കഷ്ടൻ,തപാവമന്നിയോഅനന്താൻസഹിക്കും?
കഷ്ടങ്ങളേറിടുകിലെ,ന്തിവരുമനാശു-
ശിഷ്ടംവരുമ്മിതുപോലെസഹിച്ചുവാഴ്വാം! ൫൫

നന്ദപ്രമോദവലയം വരയേറ്റുതന്ന
ജന്മത്തിലെങ്കിലുമഭീഷ്ടമുറ്റുന്നമ്മൾ
സന്തോഷമൊടു വസിക്കുവതിനുസമ്മതാൽ
ചിന്തംഗളെപ്പഴങ്ങളഗ്രഹമപ്പൊഴേകം. ൫൬

പ്രാണപ്രിയാ, വിരഹമെ, ന്നനഘോഗ്രമാ—
ങ്ങെന്നാടിനമ്മളൊരുമെയ്ക്കുവശമുള്ള കാലം
പ്രാണൻനശിച്ചിടുകിലുംശരിയായ് തെളിഞ്ഞു
കാണാം, മനപ്രമതിൻമഹിതപ്രഭാവാൽ! ൧൮

എന്നാളുമുത്തമരുൾവെളിച്ചനിവാസ-
ത്തിനായ് മനമതാംവലഭൈരവ്യമന്നിലെന്നെ
എൻനാഥ, ഹാ! ശകതന്നിദൃതന്നതെന്നാ—
ണിന്നാഗ്രഹംമമ; വരിച്ചുന്നമന്യരെഞാൻ, ൧൯

ചിന്തിക്കിലിൽ—സകലരാഗവിരാജിതങ്ങൾ
തല്ലാവലമെൻമനമിതിങ്ങനെമേത്തുനിത്യം
മൽകാന്തനാപ്രതിനയിക്കവളുണ്ടസഖ്യ
മേൽകാന്തജീവിതമിതാമനസംവിശുദ്ധം ൨൦

എൻശക്തിപോൽ പ്രണയരാഗമധുമധിച്ചന്യാ—
കാരത്തിലെങ്ങനെയാണോ ഹാ ഭൂതാവിരഹം
പൂശട്ടെ, ഞാൻ, തവവിലാസവിശേഷമെല്ലാ—
മാശേച്ചുടന്തപടിനോക്കിരസിച്ചിടട്ടെ! ൨൧

അല്ലായ്കിലെൻപരമപാവനരാഗമൊന്നായ്
ചൊല്ലാർന്നവിശദമനസിൻറെപദാംബുജത്തിൽ
വല്ലായ്മതീർന്നിടുവതിന്നിനിഞാൻസമർപ്പി—
ച്ചുല്ലാസമിന്നിതുസുഖശാന്തിയരുളുകൊള്ളാം. ൨൨

എന്നെമറന്നിടണമെ, ഞങ്ങിതുമാത്രമല്ലാ—
തിഹ നിങ്ങളില്ലവലു താരയാതപേക്ഷനാഥാ
സന്തോഷമേതുമിതുപാതിയിലെങ്ങു, മേലാ—
ലെന്നെക്കുമോളിലസിടട്ടെനിശിഷ്ടരാഗം! ൨൩

———✠———

"കൺമിഴിച്ചില്ലാ"

(കാകളി)

"അച്ഛനെ,ങ്ങെവിടെയപ്പാ"യെന്നോർത്തുകൂടാതെവാ-
ത്സല്യത്തിൽകരയുന്നകാലമായന്നാളുഷസ്സിനെ
കണ്ണുനീരിലിറ്റിപ്പിച്ചകാലമോരാൺകുഞ്ഞും താപ-
ഖിന്നനായ് ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റിരിക്കവേ!
നിത്യവുമുരുളത്തന്നുകൊണ്ടുപോയ് ശീലിപ്പിച്ച
പുത്രനെക്കൂടാതിന്നുപോയതെങ്ങാവാം താതൻ?

എന്നതല്ലാതെകാട്ടുന്ന മാതാവ്യസനമാധാന-
മെത്രതാൻചൊരിയട്ടെ്മുറച്ചുള്ളോ,രവനന്നം
താതനെക്കാണാഞ്ഞുള്ളകത്തിന്റെസന്താപാഗ്നി
യേതുമേകെട്ടുണ്ണുവാൻപ്രാപ്തിയുള്ളോന്നായില്ല.

അമ്മയോരമനം പൂണ്ടുനിർബ്ബന്ധമായിത്തീർന്നാ-
ളമ്മകൻതൻനിർബന്ധമൊത്തിൻവലിപ്പത്താൽ
ഭർത്തൃവിപ്രയോഗാർത്തയാകിയതനാടിക്കിണ്ടു
കർത്തവ്യബോധം, പാവമെങ്ങുണ്ണുതന്നെപ്പൂർണ്ണം ഹാ!

ഭ്രാന്തനോ,മൃഗാത്മാവോ,ശിക്ഷകനോ,വിജ്ഞാനിയോ,
ശാന്തനായ് മരുവുമീമുനിയെന്നോരോരോതർ
ശേഖിച്ചുമാറനില്ലെന്നിബോധാത്മാവായേകൻ
ശങ്കരനാമദ്വൈതമാസ്വദിച്ചു നാലയം
ധ്യാനനിഷ്ഠനായ് വാഴ്‌വൂ നിസ്സ്പൃഹവൈരാഗ്യത്താൽ
മാനസൈശ്വര്യംപെരുപ്പുണ്ടുപാർക്കുമെയാനിൽ
അക്കാട്ടുംകാട്ടിൻമദ്ധ്യേമനുഷ്യനാമെന്തോ-
വച്ചുവാരികൊണ്ടുണ്ടുകണ്ണടച്ചിരുന്നിട്ടും

മാമുനിതൻറമടിത്തട്ടിങ്കൽച്ചേർത്താനൊരു
കോമളക്കിടാവിനെയുജ്ജ്വലമായാബന്ധം.

പൈതലാലോകത്തുനന്ദമകനാവിളിപ്പൂംകര–
ങ്ങളെല്ലാമില്ലെന്നാൽ മാപാരമാമുനിക്കപ്പോൾ

കണ്ണുനീരിനാൽത്തെല്ലു മലിനമാനനതാന്ത–
വണ്ണമീയാളിൽ ചിത്രമുറച്ചുകഴിഞ്ഞുപോയ്

ഇന്നലെവരെനീറിപ്പുകഞ്ഞൊരതിതീക്ഷ്ണന്ധം
ഇന്നതുകത്തിജ്ജ്വലിച്ചീടുവാനിടയായീ!

ഒരുനാൾകൊണ്ടുണ്ടായമാറ്റമല്ലിതുപാർത്താൽ
മുറ്റിപ്പോയിരുന്നതിൻ മാനസംവിങ്ങിനൊന്തതിൽ.

ബന്ധമുക്തനായ്ത്തീർന്ന പിതാവിൻ മനസ്ഥിതി-
യെന്തു? പൈതലിൻ ചിത്തവൃത്തിയെന്തിപ്പോൾ പാർത്താൽ

വിരക്തൻ പറഞ്ഞു:—"ഞാനല്ലനിൻതാതൻ സർവ്വ-
ലോകൈകപിതാവായദൈവമാണദ്ദേഹത്തിൻ

ഇഷ്ടംചെയ്യുന്നീയത്നമല്ലാതീവണ്ണം
കഷ്ടിച്ചാൽഫലമെന്തു? പൊന്നുണ്ണീ ഞാനുമകനല്ലോ".

വാക്കിതുകേട്ടപ്പോഴന്നൊരാശ്ചര്യക്കണ്ണിൽത്താനേ
വാട്ടിക്കൊണ്ടാനന്ദമകൻറമുഖംനോക്കി

സിദ്ധൻറ സന്താപത്തിൻ പൊരുളറിഞ്ഞിടാതതിൻ
സിദ്ധാർത്ഥ; കരളലിഞ്ഞവൻതൻ പ്രത്യുത്തരം!

അച്ഛനോടങ്ങേട്ടിൽ കാമമമ്മയ്ക്കോ
യന്ത്രിക്കൊണ്ടുവാൻമാവമല്ലെന്നാകയാൽ

മനുഷ്യാന്നിർണ്ണയമെത്രനേരംതാൻ കാണും
ഞാനെങ്ങിനെയോ പോയിന്നു നിൻ പിതാവിലോ?

ദൈവതമേ! മടിവിട്ടുപോരികവേഗംനിന്റെ—
താതനിന്നലരൈക്കെണ്ണമീതിയിലല്ലാ
ഇന്നിതാവിരക്തിക്കൈവന്നതാപസനായി—
ത്തീർന്നിർമ്മമവിശ്വേശനിന്നാനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

പഞ്ചസാരയുംപാലുംഭർത്താവിന്മുമ്പിൽവച്ചു
കഞ്ചലമുഖസ്സ്യയായ്നിന്നീടുമെന്നോമലേനീ
കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചീടേണ്ടാ; കാന്തനാമി—
പ്പുണ്യവാനിവിടുള്ളെന്മടിത്താണിരിക്കുന്നു.

സൗഖ്യസങ്കേതമാനാംതന്നെദേവിശിഷ്ടമാം
സൗധമല്ലിക്കാടെന്നാണിദ്ദേഹംകരുതുന്നു.
രക്ഷാബോധയാണെന്നാജ്ഞാത്യാഗിപ്രായത്താൽനീ
രൂക്ഷമായ്വ്യസനിപ്പൂമൗഢ്യജൃംഭിതമല്ലോ!

വൈരാഗ്യചപലപരിപ്പായനാവിരുണ്ടുന—
ന്നീലമാമേഘംകാട്ടുകിഴങ്ങുമത്രേയിപ്പോ.
നിർമ്മലംഗന്ധനാരാഗപാലമാമിക്കണത്തിനെ—
യിങ്ങനെകരയിക്കാതെങ്ങനെയെന്നാകിലും

കൊണ്ടുപോകുകസുഖജീവിതംനയിക്കുവാൻ
വേണമാസ്സുഖമിദ്ദേഹത്തിന്റെയായുസ്സല്ലോ
സമ്പാദ്യമെന്തിയാൾക്കുവീഴിക്കാനായതാന്ത
സൗജന്യധനമതിലോഹരിലർപ്പിക്കുവാൻ

വാരുണ്ടെങ്കിൽസർവ്വസാമ്രാജ്യാധിപനായി
വാഴമാന്യായവന്മാർവിധിയുണ്ടാമിക്കണീ!
കൺമിഴിച്ചില്ലാത്യാഗി, തൻതിരുമുമ്പിൽത്താനേ—
പെൺമണിമോഹാലസ്യമാർന്നിട്ടുംവിധിബലമഹാ!!

—○—

പ്രേമമേ, നീ താൻ ജയിപ്പൂതാക!

ചെറുശ്ശേരി—രീതി

സ്വാതന്ത്ര്യസാമ്രാജ്യന്തന്നിലെപ്പുത്തനാ—
യെത്രനാൾ വാഴാൻമേ ഭാഗ്യമുണ്ടായ്,
എത്രനേരിക്കശ്രുതമജ്ഞാനത്തിൻലേശവു
മെന്നിയേ ദിവ്യതേജസ്സുകാണായ്,
നാകരാജ്യാസ്വാദ്യമില്ലാത്തതാമെന്നാവാം
സാക്ഷാൽകവിതയെനിക്കുണ്ടായി,
പ്രേമമേ, ത്വൽസമീപത്തിലടക്കാൻ സ—
പ്രേമം നീയെന്നാവലംബംനൽകി,
ലേശവുംദുഃഖദവിപാകങ്ങളാ—
ലാശയംക്ലിഷ്ടമായ്ത്തീർന്നീടാതെ
കന്മഷഹീനമാംനിന്നിളംപുഞ്ചിരി
കണ്ടുകൊണ്ടാസ്സ്വാമ്യപൂർണ്ണതന്നോ,
ശോകാപേതസൗഹാർദ്ദസൗഭാഗ്യംപൂണ്ടതാ—
മെൻശൈശവകാലമേ, വെൽക വെൽക!!

ബാല്യത്തിൽത്തവകാരാധകനാകയാ—
ലല്ലലറിഞ്ഞീലെൻപ്രേമമേ, ഞാൻ
ആവശ്യത്തളച്ചില്ല, ലോകവുമായെന്നാ
യായിടക്കെന്നെബന്ധിച്ചില്ല,
വല്ലതുംതിണ്ണയിൽത്തീനത്തോ, നെപ്പോഴു-
മുല്ലാസമാർന്നുകളിക്കയായി,

എന്നകടശൈശവലീലകൾകണ്ടു—
വെന്നിയേസന്തുഷ്ടമാനസരായ്,

മാതാപിതാക്കന്മാരാനന്ദസിന്ധുവി-
ലേതാനുംകാലം കളിച്ചിരിക്കാം,

ഞാനൊരാത്യന്താനന്ദത്തിൽത്താനെത്തി-
ക്കാലമാനന്ദിച്ചിരുന്നിരിക്കാം,

കയ്പുനീരുണ്ണുകനായ്ത്തീർന്നിതിപ്പോഴെന്നെ
കാലചക്രത്തിന്റെ ചംക്രമണം!

മായതൻകൈതവം നോക്കുക നിസ്സംഗ-
മായമന്മാനസമാത്രമേവം

ലൌകികബന്ധത്തിലുൾപ്പെട്ടുവല്ലാതെ
ശോകാന്ധമായിബ്ഭവിച്ചിടുന്നു.

ശീതാതപാദികളേശാതെ നിർമ്മല
ശീലരാം ബാലകന്മാരുമായി

സന്തോഷംപൂണ്ടു കളിച്ചോരന്നാളുകൾ—
സമ്പാദ്യകാലങ്ങൾ നിസ്തുലങ്ങൾ

പാപത്തിൻകൈകവിട്ടുകാണമാറില്ലിപ്പോ
പാവനസ്നേഹമാമെൻ കണ്ണേയും (ൾ

പൊയ്പോയ ബാല്യമേ, നിൻസുഖാസ്വാദനം ഞാ-
നെപ്പോഴാസ്വദിച്ചിനിക്കാണുന്നു?

നിർമ്മലമായിരുന്നെന്റെ മന്മാനസം
ഉൾത്താപംപൂണ്ടിട്ടിതെമ്പാടേ.

ദുർവികാരാക്രാന്തമായിതാ കെട്ടിപ്പോയ്;
നിർവ്വാഹമെന്തിനിച്ചിന്തിക്കുകിൽ

എന്നിനിപ്പൈതലേ, കാണാറ്റുമന്നു ഞാൻ
നിന്നിളംപുഞ്ചിരിക്കതിരുകൾ!

ഞാനിന്നു നിന്നിൽനിന്നൊന്നുൾക്കനിവേറ്റ്
ദീനനായ് പ്രാപഞ്ചികാതിഥ്യം

സന്തോഷസംഭ്രാന്തനായിത്തീർന്നലൌകിക—
ബന്ധമറിയാതെയാത്രയായ് ഞാൻ

പാപപഥത്തിൽക്കാരാഗാരമെപ്പെട്ടെന്നാൻ പഴി
പാരമൊട്ടിത്തൂങ്ങിത്തളുകങ്ങളിൽ.

പാവനമാമന്ദാനന്ദസന്നിധിയിൽ
പാടിപ്പുകഴ്ത്താനിമിഷംതോറും

കണ്ണീരണിക്കരിൾമന്ദഹാസത്താ—
ലെത്രയെല്ലാർക്കുമെകാരിപ്പായി.

പ്രേമമേ, താവകതേജസ്സ് കാണുവാൻ
കാഴ്ചില്ലങ്ങിന്നുനടക്കുന്നോരം

ആത്മജ്ഞാകുണ്ഠിതരൊപ്പത്തിപ്പിടിക്കുന്ന
ഘോരാന്ധകാരത്തിലുന്നതശക്ത്യാ!

എന്നിട്ടും ജീവിപ്പിൻ ഭിക്ഷാവാനാഗ്രഹം
കണ്ടിപ്പീടുന്നതിനിമിഷംതോറും

ഹാ! ഹാ! മനുഷ്യനിൻ യാത്രയിതെങ്ങോട്ടീ-
മോഹത്തിനെന്തന്ത്യമില്ലേ!?

ശാശ്വതപ്രേമമേ! താവകാനുഗ്രഹം
മേശാതെ കാമപരവശന്മാർ

ഔദ്ധത്യയുക്തമാമസ്ഥാനത്തിൻ പെരി—
ങ്ങാറ്റിൽപറത്തുകപ്പിപ്പിലും

നീയസ്സാമർത്ഥ്യനെമർത്ത്യനാക്കീടുന്ന
മായതന്നാമനസ്സുൽസന്താനം

നിൻകൃപാനാമത്തിൽ മാറൊലിക്കൊള്ളണമെന്നെന്നും—
മെൻകണ്ണിന്നു സുഖം കല്പിക്കട്ടെ!

ശാന്തിസങ്കേതങ്ങൾ—നിന്റെ ശുദ്ധമാം
ശോഭാതരംഗോല്ലസിതങ്ങൾ

കണ്ടുകൊണ്ടെന്നുമാനന്ദക്കോൾമയിർ
പൂണ്ടുഞാൻവാഴട്ടെവീതതാപം

മാമകമാനസമാകെക്കവർന്നുവാഴും
പ്രേമമേ! നീണാൾജയിപ്പൂതാക!!

—0—

ഒരു വീരവ്രതം

നിജസഖികൾ, ഇഷ്ടകളത്രബന്ധു—
വ്രജമിവരൊക്കെയുമിപ്പൊളിബ്ഭുവിൽ
ഭുജബലമഹിമാവെഴുന്ന നാഗ—
ധ്വജനൊരുത്തനിലായിരിപ്പൂതാനേ ൧

നയനയുഗമടഞ്ഞു, മജ്ജനശ്രീ—
നിയതവിലാസിമുഖാംബുജം കരിഞ്ഞും
പ്രിയതനവധികം വെളുത്തു, മൃത്യാ—
മയനില, യാനനമാകെയുച്ഛ്വസിച്ചു!! ൨

അവയവമഖിലമുറിഞ്ഞുകീറി—
ച്ചിലവശിവ മെന്നിനിനിലാണിതിലെ
അവശതയുടെലക്ഷ്യമായ്ധരിത്രീ—
ധവനടെപുണ്ണുവരണിയിലുണ്ടെന്നും. ൩

ഇനകരകറ്റവാരണത്തിൻനടക്കാ–
മെയാങ്കചെറുതോടിടയറുന്നിന്നിടുംപോൽ
പൊരുതുന്നിണമൊലിച്ചുണങ്ങിയിണ്ടു–
ളെളുതറിയിൽക്കടുചോരകെട്ടിനിൽപ്പൂ. ൪

അലമഴയൊഴിചാന്നിടങ്ങളെക്കൂറാം
അലയണയാൽതലതെല്ലുമറ്റിമന്നൻ
ഉലകിൻ—നിണമെഴുംവൊവൃന്ദിലത്ത
ഈലനിധി,ഹാ!വിധി–വീരശയ്യകൊൾവൂ! ൫

അവനിപനതിരക്തനായ്‌ തളന്നീ–
മവനിയെയുള്ളൂത്തസംഗമത്തിനാലോ
ധ്രുവമിത്രവിധമായ്‌ കിടന്നിടുമ്പോ–
ളുവശത്തെരംനെടുവീർപ്പുവിട്ടിടുന്നു. ൬

ശിവശിവമണിമാളികത്തളത്തിൽ–
ഭുവനമനോഹരമെത്തക്കട്ടിലിന്മേൽ–
നവപരിമളപൂട്ടമെത്തയിൽ,–ഇ–
ധവനവനെന്നുസുഖിച്ചിരുന്നമന്നൻ! ൭

മണിമയമകുടാസനാം,മഹീന്ദ്ര–
മണിയിവ,നീരണ്ടുമി,യവരെല്ലുമെ
പണികളതിടുവാൻ;മഹേന്ദ്രജാല–
പ്പണിയിതപിന്നുമശേഷലോകത്തിലില്ലിൻ! ൮

അരികിൽനൃപമണിക്കുസാദരം ചെയ്യും
പരിചിൽനടത്തിയഭൃത്യകിങ്കരന്മാർ
ഹരിഹരി!പിരിയാതിരുന്നവരും–
ശരി—കണികാണുവതിന്നുമില്ലൊരുള്ളു. ൯

പരിചരണവിധിയ്ക്കനേകഭൃത്യ-
പ്പരിഷകളില്ലരികത്തിലെങ്ങുമെന്നാൽ
പരിസരചരകാളികൾക്കിറങ്ങും-
പരിചിലതിൻകാവലാകെനിൽക്കിടുന്നു. ൰

പ്രകൃതി കൃതസഹായമാത്രനായി
സ്സുകൃതിനിലത്തുപുനാകിടന്നിടുന്നു!
അകൃതകരസികത്വമാർന്നുപോക്കാ
പ്രകൃതമിതാർക്കുകിലകുന്നൊരിന്ദ്രജാലം ൰൧

ഇവനയി! വന്യധേ! തവാങ്കഭാഗ-
ത്തവശതനീട്ടികിടന്നകാലംപതിന്നായ്
ഭവതിയെചവിട്ടിക്കൊണ്ടുമോരോൾ;
ശിവശിവ! നിന്നറിമായമാരുകണ്ടു. ൰൨

ഒരു ചമൂഗ്രഹമല്ല, ന്യഭികതാ-
ന്നതുളകയില്ലിടമെന്നശോഭ്യമോടെ
അടലിയവനിലുതയിച്ചൂരങ്ങെ-
കണ്ണണയവർത്ത്യ;മതിന്നകമ്പിടുന്നോൻ ൰൩

മതി, നിജകലജാവനീമണാള-
സ്ഥിതിഗതികെട്ടനകമ്പവാർത്തയാലോ
അതിപരവശനായുടിപ്പുവേഗം
ക്ഷിതിപാവിക്ഷാമവിനാശനാത്മചെപ്പോഠം!

സദയമളതരമ്മി, മെല്ലമെന്തൻ-
വദനഗളൽക്കളിർപ്പുഞ്ചിരിക്കലോൽ
തനതുപശിപ്പാമണിയ്ക്കുറാസ്തും
ശവിവശതപരപാശിക്കയായി ൰൫

പാരവശ്യപരാജയത്തിനാലാ-
നാവതന്നോർത്തകണ്ടാളുകൾ മെല്ലെ,
നിരവധികനിസ്സർഗ്ഗരാജസമൃദ്ധി-
കരനാ, നരപാലരാജശിഷ്ടികണ്ടു ൫൬

അതിദുസ്സഹകരത്തിനാൽ തലോടി-
ക്ഷിതിപന്നെക്കെടുത്താ തോഷയിതൻ
പ്രതിദിനമിതുപോൽ തുണച്ചിടുംസ-
ന്മതികൾ ഇന്നെന്തു ശത്രുമിത്രരായി. ൫൭

നിയതിഗതിനിനച്ചാലും, കഠോര-
ക്രിയാഫലമുന്നിയപ്പിച്ചിലും, കറച്ചും
ജയ, മഴ, ലിവതിണയില്ല; ദാശാ-
നനയത്തിലകന്നിവയൊ വിശാലമെല്ലു? ൫൮

ഒരു പുരുഷനെ ട്ടിത്തുമന്ത്രന്നരാ!
കരുവരനോട്ടിപ്പിവീക്ഷണമെല്ലാന്നം
ഒരുപടി വിഷമി, ച്ചു വണ്ണമൊന്നി-
ന്നടിയപടി" എന്നിടറിപ്പറഞ്ഞു പോയി ൫൯

അഥ ദിപുമയമൊത്തണഞ്ഞ തൻ
പ്രഥമസമീക്ഷണശേഷമൊറ്റി
വ്യഥകളൊതുക്കണമെന്നൊരുങ്ങി, രാജ-
പ്രഥമനൊടപ്പൊഴിവണ്ണമോതിമന്ദം ൬൦

"ഖണ്ഡവര! ശശാങ്കവംശപുണ്യ-
പൊരുളിനെഴുന്നൊരു മഹേന്ദ്രതാന്തം
തിരുവടി വിജയീഭവിക്കമന്നേൽ
പുത്രശത്രുകലപ്രമാഥിയായി ൬൧

മിളിതരസമനാഗിന്നിൻ്റെബാല്യ –
കളിവിളയാട്ടമകംകുളുൎക്കനോക്കി
തെളിവൊടമിഴിനീർപൊഴിച്ചതില്ലി–
ങ്ങളിതവിലോചനനാര്യ;മെത്രമാത്രം ൮൧

കരതളിർനയനത്തിൽനിന്നെടുക്കു–
നനിമിഷംകളയാതെബുദ്ധിമുട്ടി,
പരവശതയൊടിവാഴ്കമമ –
ജ്ജ്വര ഹ! ദിനാന്തരളന്നമാത്മസൌഖ്യം ൮൨

കളതരവചനാമൃതംതദീയം
പുളകമൊഴുംവിധമാസ്വദിച്ചുനല്പം
വളരെമഴലശേഷമുള്ളിൽനിന്നും
കളയുമൊവാരത്തിലമെനി- നിൻ്റെതാതൻ, ൮൩

ശിവശിവ!പരിതാപവാനിയിൽപെ–
ട്ടവശതയൂണ്ടുവിലാപവാക്കനേകം
തവസവിധമണഞ്ഞുണർത്തുവാനാ –
യിവനെയയച്ചു;സമാശ്വസിച്ചുരാജൻ! ൮൪

പ്രിയസുത;ഹ,ഹ,നീയൊഴിഞ്ഞുമററൻ –
പ്രിയസുതരെന്നെവെടിഞ്ഞുവാനിടത്തിൽ
നിയതമധിവസിപ്പതോർത്തുമനേ-
ലുയരമഴ,ല്പതിരെങ്ങതോർത്തുനോക്കൂ. ൮൫

പെരിയതാപകതാൻസഹായമായ് നീ-
യരികളൊടെതിരെനില്ക്കുവാൻനിനപ്പു?
അരിയബലികൾനിൻപ്രിയനെന്താ—
പ്പരിഷകളെ ഈശ്ശിനിനീമടക്കണത്തെ! ൮൬

ഇതി തനയഭണനം; ക്ഷണാന്തരേ ഗം
ക്ഷിതിതലമൊക്കെ വെടിയുന്നതാണു പാൎത്താൽ
ഇതിലുപരി ഗുണം; ജഗൽപിതാവിൻ
സ്തുതിമതിനിത്യസുഖം ലഭിക്കുമപ്പുറം. ൧൮

സരസമിവിടെയുള്ളവന്നമന്ദേ –
തരജനകാരിമനസ്സുഖത്തെനൽകാൻ
പരമഗുണകരം മഹൌഷധം നിൻ –
സുഭഗതരം വചനാമൃതം മനോജ്ഞം. ൧൯

ശതതനയസവിത്രിതന്റെവന്ധ്യാ–
ത്വമതിനിലെത്രവിശേഷമായിരുന്നു;
സുതതതിയിലിവൎക്കിളപ്പമാമോ
സുത; വിധിയാവിധമാക്കിവിട്ടിരുന്നാൽ ൨൦

തനയശതകമനിക്കലവേദ്യം; എന്നാൽ
ഘനപരിതാപകരോദരമാത്രം
മനതളിരിലുയൎത്തിവച്ചുമേലി–
ജനമതിനാലെനിതംശമിച്ചുകാൎബ്ബാൻ. ൨൧

ഘോരം പുന്നാമമാകുന്നരകമതിലിവൻ
ചെന്നു ചാടാതിരിക്കാൻ
പാരം യത്നിക്കുവാൻ നീയൊരുവനിഹ മമ
പ്രാണനായുള്ളതിപ്പോൾ
വീരശ്രീവാളയൊന്നാലതുകളയരുതേ
മേലിലെ,ന്നാകിലപോതി–
ച്ചീടാൻ വാവിട്ടുകേണാൻ, ശിവശിവ; കഠിനം
സജ്ജയൻതന്റെ വാക്യം. ൨൨

II

ഘോരാർത്തിവാരാന്നിധിമഗ്നനാം സുധാ—
കരാന്വയോത്തംസമവൻ സുയോധനൻ
മനോഭവാത്സല്യമകന്നിരുന്നിട്ടു—
ന്നാരാൽപ്പിതാവിൻമൊഴി കേട്ടനിർഭരം ൧൧

പാരം പുകഞ്ഞുള്ളിലെരിഞ്ഞു നീറിടു—
ന്നൊരഗ്നികുണ്ഡത്തിൻ കാറ്റുപോലെയും
നിരക്ഷയാൽ തന്നിലൊതുങ്ങിയൊപ്പമ-
ത്തരംഗിണികൾക്കെഴുമാരിപോലെയും ൧൨

ഭുവിൽപ്പരന്നീടുമഘോരഘോരമു—
ത്ഭവിച്ചിടുന്നാമയമെന്നപോലെയും
ത്തുവിശ്വവിന്നേകതരത്തിലഞ്ജസാ
ഭവിച്ചു താതന്റെ നിദേശമാകവേ ൧൩

(യുഗ്മകം)

അപാസനിശ്ശ്രേയസവാക്യമെന്നമ-
ന്ന പാമൂർദ്ധസഖാവാകുലമാം
ഭൂപാലനൊത്താംബുമരന്ത്രയാനിവാ—
ന്നപാത്രമായ് വാടിയതത്ര പിന്നെയും ൧൪

ഇതൊക്കെയുള്ളീവലമൈ പരിചിന്തയാൽ
വിവർണ്ണനായ് തെല്ലിടപോലുമെന്നിയും
ഭാവപ്രകർഷത്തെക്കാട്ടനീറുമഞ്ജസ—
പ്രവർദ്ധിതാശ്രുക്കൂടെ വർണ്ണമോതിനാൻ ൧൫

“ഹേ സഞ്ജയാ! നിൻ പ്രണയാമൃതാർദ്രമാം
പ്രസംഗധാടികളതിനെന്തു ചൊൽവൂ, ഞാൻ
നീ സന്താപംമൊന്നറിയില്ല, താതനോ-
ടസംശയം ഞാൻ പറയുന്നതിങ്ങിനെ ൩൮

“ഹേ! താത! വാത്സല്യരസാർദ്രമാം വചഃ-
സ്സു തൂകുമാനംപ്രിയപുത്രനാമിവൻ
ജാതാമർഷംകേട്ടമനംതുളച്ചുള്ള വാ—
നിതാന്തക്രൂരവാല്യുഗ്രമായുധം ൩൯

നാശംവരാതില്ലാത്തവസ്തും പാവമെ-
ന്നാശങ്കമെന്നുള്ളിലറിഞ്ഞിരിക്കവേ
ക്ലേശം, പ്രഭോ! പുത്രവിനാശമെന്നിമീ-
ദ്ദശംഭവാനെന്തിനു പൂണ്ടു നൂനമോ! ൪൦

പോരിൽദ്ദ്രവംസോദരരനേകരെങ്കിലും
മരിച്ചിലായാർമനസ്സതൻസജീവനെ
വേറിട്ടിടാനൊത്തുമതന്തഃ പിന്നതൊ-
ന്നില്ലിഷ്ടയോഹോ! ഭ്രാതസ്വസോദരൻ! ൪൧

ധീരാത്മജന്മാരഖിലംനശിച്ചു ഞാൻ
ധരാതലത്തിൽപ്പൊരുതമാറിടേണമോ?
ഘോരത്തവാക്യത്തെ വച്ചു; ജീവനിൽപ്പരം
ഉരാഗ്രഹംപൂണ്ടവനോസുയോധനൻ! ൪൨

കാലക്രമംകൊണ്ടഖിലായുധങ്ങളും
ഉലഞ്ഞുപോകാംസകലർക്കുമെങ്കിലും
കാലപ്പുഴക്കത്തിൽവരംവിരായുധമം-
ത്തലത്തിലുള്ളാധിവളർത്തിടുന്നവം ൪൩

ജീവൻതുണാംപോലെന്തിന കൃതമാനസം,
ഭവൽസുതന്മാർനിന്മാനരക്ഷയിൽ
എവൻശിരോരത്നങ്ങളൊന്നുമെന്തിനാ-
ണവർക്കവൻറെടമൊഴിഞ്ഞജീവിതം? ൪൪

ഹാഹന്ത! പോർവിട്ടടങ്ങിടുന്നതി-
ന്നാഹവേ വരുദുർയ്യോധനായ ബാലനോ!
മോഹം പെരുകേ! അഹോ! ഭവാന്മുഖൻ
ദ്രോഹത്തിൽമുങ്ങിപ്പൂണ്ടകന്നതീരമോ! ൪൫

താഴ്ന്നവരെന്നോർത്തതാകില്ലപോരാ-
ളായതൊട്ടോ ആട്ടിയ ദുര്യോധനൻ
പോയങ്ങുവാണിടും പോണപുത്രരോ;-
തീയന്നിടേണമെന്നിനപ്പുറമായിരം ൪൬

ഈമട്ടിലെല്ലാമരം പക്ഷേ പോയ് മാം
നമഃ "എന്നോതിയതപ്പുറം തന്നെ;
പോർമന്നിൽവീണുംനിപതിച്ചുയർന്നു ചൊ-
ക്രമത്തിനാൽമാനധനൻസുയോധനൻ. ൪൭

ആയോധനാദ്ഭുതപരിശ്രമാലസാ-
ശ്രയോദിതാനേകവിചാരവിഹ്വലൻ,
ആയോധനത്തെയും, സ്ഥിതിഭേദത്തെയും താൻ
സുയോധനൻകണ്ടിതിചിന്തപൂണ്ടതേ. ൪൮

"മോഹാകുലാന്തഃ സകലർക്കുമേകമാ-
റിഷ്ടാന്തമോ ഗുപ്തിയതോ ഭേദികൾ
ഹാഹാ, വെട്ടിത്തകർന്നവർ—മൃത്യുമ-
ന്ദഹാസജാലങ്ങൾ—കിടപ്പുമൂർച്ചിച്ചോ! ൪൯

പ്രാണപ്രിയസ്സഹിതരം,ഗുരുക്കളും,
ഞങ്ങൾക്കിന്നാരേതരബന്ധുവർഗ്ഗവും
പ്രാണൻവെടിഞ്ഞിതാമലിതാകട്ടെ—
നിണത്തിലങ്ങിങ്ങുകിടപ്പുകഷ്ടമേ! ൩൦.

ഞാനേകനല്ലാതിതിനാതുരനി
അനേകമർത്ത്യക്കശലോഭമേറുവാൻ
താനേമുതിർന്നാഗ്രഹമുഗ്രണങ്ങളാം
ധനേച്ഛയുംവൈരവുമെന്നുചൊല്ലിടാം ൩൧.

ധീരാശയന്മാരിവരെന്നുമത്രമീ—
യരാജകത്വംകലരാതിരിക്കുവാൻ
ധാരാളമോതിയതി,യതാകമന്നമ—
ന്നാരാതിരോഷാനലനിൽദഹിച്ചുമെ ൩൨.

വേദാന്തവിത്താംഗുരുതൊട്ടുചേർന്നുണ—
പ്രബോധികന്മാർധരാചാര്യധാരണം
ബോധാപഹന്ത്രീക്രിയതാങ്കയെൻമഹാ—
മദാഗ്നിയിൽക്കേവലമാവിയായ്പ്പുരാ ൩൩.

ഗോപാലനെന്നന്നൊരുസന്ധിചൊല്ലുവാൻ
കൃപാർദ്രനായ്മർത്ത്യരെതേടിയപ്പൊഴും
ഗോപാലനെന്നോർത്തുഹസിച്ചുഗർവ്വതാ—
നപായമേചൊല്ലിയിലാക്കിയോമനം ൩൪.

മരാന്തരംഗ്ഗുണരേണദുഷ്ടമാം
വിരോധിചേതോമുകരത്തിലെപ്പൊഴും
സമരോപമേശാകൃതിചേർന്നിടാ മനോ—
ഹരോജ്ജ്വലജ്ഞാനവെളിച്ചമെന്നിയേ ൩൫.

ഘോരാപരാധാവലികളെല്ലതിനാൽ
പുരോഗസിക്കും നളത്തന്നയിന്നിതാ
ധീരാത്മചിത്ത പ്രഥാചരിത്രമൽസ്വയം
നിരാകരിക്കുന്നവിരോധിയായിതേ. ൩൮

പാഴിൽപ്പുരംഞാൻവ്യസനിപ്പതെന്തിനി-
ക്കഴിഞ്ഞകാര്യംനിനച്ചുകൊണ്ടിനി?
ഉഴറിപ്പൊയ്യംപലരാവുമിപ്പോട്ടെ; മെ-
ലൊഴിഞ്ഞുമാറുന്നതുവീരധർമ്മമോ? ൩൯

മായക്കുമായത്തമിളാതലംപരം
മയന്നഞാൻകൈകൊടിയുന്നതെങ്ങിനെ?
ജായപ്രകാരംപലവേല ചെയ്തിടാം;
പ്രയത്നമെന്നാപഴിയായ് വരാവതോ? ൪൦

പാരിൽധനംതൊട്ടുപലതരങ്ങളും
വരിപ്പതിക്കൂടനിവാരണാർത്ഥമാം;
പോരിൽജയിപ്പീടുകിലുംമരിപ്പതാൻ
മരിയ്ക്കിലുംവിധാമതെന്തുനാശിയാൽ ൪൧

പൊരാന്നമൽസോദരാകമന്തി-
ഞാനധിവാസംതുണവൽക്കരിപ്പുഹോ!
പോരാടിവീരൻസ്വരാംഗനാജനോ-
ദ്ധാരത്താലവ്ഗ്നുസ്വവിപ്പിരിപ്പുതം. ൪൨

ഏതുവന്നമോഗംനിത്യംസ്വപംഭരേ -
"കല്യാവൃപ്പി"ലാഷ്മീരനായ്ജനിക്കകിൽ
മാറുന്നതല്ലിപ്പൊഴുമെൻമനോഗതം;
വെറുതെപോയ്സോദരന്റെയുൾമാഴിഞാൻ ൪൩

ഓമൽപ്പൂന്തട്ടികളേ! കമാനങ്ങളേ!
സമഗ്രങ്ങളാനങ്ങളെയെന്തൂണുകളേ!
സ്വപ്നമന്ദിരമാതൊന്നുംപൂണ്ടിടും—ഹാ! ഭവ!
ഉമാപതേ—മൽസഹജപ്രവീരരേ! ൩൨

വേലാതിഗശ്ലാഘനീയന്മാരങ്ങളേ!
കലാകലാപം വിളയുന്നിലങ്ങളേ!
മേലാ നിനയ്ക്കാനിവനിങ്ങനിങ്ങളേ,—
കാലാധിപൻ പോർക്കുകലാങ്കണങ്ങളേ! ൩൩

ശീലംവിളയാതവ്യഥകൂടക്കോനിതാ
വരുന്നമൈവരിപ്പുകാരംമുടിച്ചുടൻ;
ചോരന്നമന്തമേഘമാനിമിഷീരവോ
ക്കപ്രവീരാഗ്രജ,നെന്തിന്നെൻജ്യമം? ൩൪

വീരാതിവീരന്മാരമപ്പിതിന്നുഞാൻ
പോരാടിയതോടിപ്പട്ടവാളയോ!
ഘോരമമതാള്പ്പാരകളുമസരസ്യൾ—
ഭാരമായാൽസന്തതിസന്ന്യസിക്കയോ? ൩൫

പോരാടിയിന്നിസ്സമപ്പിശാചിനായ്
വരാത്മജന്മങ്ങളെക്കഴിച്ചുടൻ
വീരാസ്രമമെന്നതിർക്കുടിയിക്കണം
നീരാമയംഞാൻബലിച്ചെയ്യുതന്നായോ? ൩൬

ശോഷിച്ചുതെൻബാഹുബലത്തിലൊന്നവും
മുഷിഞ്ഞുകാരിയമക്കുള്ളിയെങ്കിലോ
ശേഷിക്കമഞ്ചംവിധമിങ്ങിണങ്ങുവാൻ
ക്ഷിതിയുതാശ്ചവതിനിരാശ്ശയോ? ൩൭

ഏതാണിതിൽ ചെയ്യുന്നതശേഷമാനവും
പ്രതാപവുംകെട്ടൊരുകെട്ടജീവിതം
ഹാ! താങ്ങിനാൻ വാഴ്കയോ? ഹൃദന്തമേ!
നിതാന്തമാഹന്ത! പിളർപ്പതെന്തുനീ? ൫൮

പാരമ്പര്യശ്രീമന്മഹാരാജര-
സ്സ്വർഗ്ഗസമ്പൂർണ്ണകഴിച്ചകാലമേ!
ഐസ്വപരംനൈരന്തര്യമെന്നിക്കിതേവരെ-
പ്പരംസുഖംതന്നതുവാനമംഗളം! ൫൯

കായക്ലമംവേണ്ടതുവന്നു; മേനിയും
മയപ്പെടുന്നില്ല; വതിംവരേണമവു;
പോയങ്ങസദ്ഗുരുകുലംകൂടിസ്സുവാൻ
പ്രയത്നഭാവംവിധമെത്രചെയ്യുവൻ” ൬൦

ശ്രേയോപിശ്രേയോപിവളർന്നാധിയും
ജയാമയാകാംക്ഷയുമേറുതങ്ങളിൽ
ജരയായനാം ചൂളിതാവിട്ടുമാറിയ-
സ്സുയോധനൻപൗരഷഷീപ്പനായ്‌താൻ ൬൧

മനാതിഗപ്രഥിതപൗരഷരാജലക്ഷ്മീ-
സ്ഥാനാർത്ഥനവ്രീവികിടന്നകിട്ടപ്പിലപ്പുറം
നാനാതരംസ്തുതിപാഠകരാഴിയിൽക്കടന്ന-
ന്യൂനാശയാലുശിതനെന്നൊഴുവേറെയുശിലും ൬൨

“മേലാലരാതികളൊരുത്തുധരാധിവാസം
മേലാ; മദീയരണ്ടുത്തരതയെന്റെപോയി!”
വേലാതിഗത്വരയൊടുത്ഭാസിച്ചുവന്നു
കോലാഹലതെത്തൊരുനൊന്നിളകിച്ചുവിട്ടു!

വീരൻവൈരിമദസംഹരണോദ്യതൻ-
ണീട്ടുവാനായ് തപസ്സു-
ന്നേരം ചെയ്യാൻമുതിർന്നിട്ടൊരവതമറിയാ-
തപ്സരഃകാന്തമാകിൽ
ലോലശ്രീസ്വരൂപമായുള്ളൊരുകയമണാവാൻ
സ്വാമിമാരനോപദേശം
സൌപ്രോന്താത്മജത്തിരുൾ ചപലിക്കണാലൊട
നിന്നാക്ഷണം നിഷ്ക്രമിച്ചു ൧൬

മികച്ചുതൈലതരമാലതല്ലി-
തകർത്തിട്ടുമലന്തടത്തിലേറിനും
ഞാനനേഷംനിയമനാക്കായത്തിൽ-
നാകത്തവൻവേഗമെടുത്തുപോയി. ൧൭

—൦—

ഉലികമയികളേ!

“ജാതകം തിരുത്തി” യതുല്ലലിൻമാഹാത്മ്യത്തെ
ജാതകരുള്ളൽക്കണ്ടകൊറമായിൽക്കൊണ്ടപ്പുറം
ആനന്ദപാരവശ്യംപൂണ്ടതൊറിരിപ്പുവേ
മാനസമെന്തൊവല്ലാതൊന്തമായിരുമുറവും.
വീണ്ടുമെന്തനാമെന്താവെല്ലുതശകതിത്തലത്തിൽ
കൊണ്ടുന്തനാമികിലൊന്നിൽക്കല്ലുന്നകപ്പെട്ടു!
എന്തൊരത്ഭുതം ഹാ! ഹാ!! കാണമതെന്തൊരുകാഴ്ച!!
എന്തൊരുത്സവംമെമനേത്രങ്ങൾക്കുളവായി.
പൂങ്കയിൽപാട്ടു, തിളംതെന്നലും പൂഞ്ചോലയും
കൊങ്കതിർപ്പൊലിമയും പൂണ്ടസമ്മേളിപ്പതായ്,
ഏഴിയ്ക്കും കേൾവാനമേകിവാനമോടെ
വാഴുവാനതകുന്നഭാവുകപ്രദേശമായ്,

ആരാലുമാവില്ല കല്പിച്ചീടുവാനതുതാൻ
ചാതുരത്നങ്ങൾകൊണ്ടുസൂര്യവംശോദ്ദീപ്തമായ്,
പൂർതിങ്കൾക്കരംകൊണ്ടുമെല്ലവേ തലോടുന്ന
ശാന്തിസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കോണതാകാണാവുന്നു!
എത്രകാലമായ് വന്നുവോ ഭാരതചിത്രാലയം,
എത്രയോ മണിമയഹർമ്മ്യങ്ങളസംഖ്യങ്ങളാം,
ചേറിട്ടോരേടത്തൊന്നായ്ജാതികൾ പരസ്പരം
ഒരൊട്ടുകൂടിവാഴ്കവേ, മന്നത്തിലെ
വാണിജ്യവ്യവസായശാലകൾ തെരുതെരെ
കാണായി, പരിഷ്കാരലക്ഷ്മിയാളുമവേലം
തൂവുന്നമന്ദഹാസം പോലവേ, ചിലേടത്തു
ഉന്മനോജ്ഞമായന്നാ പുഷ്പപരമ്പരകാണ്മൂ!
നിഷ്കളപ്രേമത്തിന്റെ നിസ്തുലപ്രകാശവും
ഉൽക്കടാന്ധമാം കർമ്മത്തിൻ സ്വഭാവവും,
എത്രതൊരാൾക്കരിക്കല്ലുമാർദ്രമായിടുംമട്ടിൽ
ചേതസി കവിഞ്ഞിടും കാതരവിലാസവും,
ആക്രമപ്രവൃത്തിയാൽ മലോരധർമ്മത്തിന്റെ
വിക്രമപ്പൂരിമയും കണ്ടുവിസ്മയപ്പെടുന്നെൻ!
നിർമ്മലമനോഭാവപ്പൂണ്ടെഴുംകിളിപ്പൂവേ
“കർമ്മഭൂമിതൻപിഞ്ചുകാൽ” ഇതാപ്രത്യക്ഷമായ്
എന്നടുത്തുവച്ചപ്പോൾ താഴ്ന്നുതാനെവീണു
പിന്നതെക്കറമന്ദനാം ഞാനോർക്കുന്നു?
തൂലികെ, തവതാഴ്പ്പയുക്തമാണോ ലേശം
പോലുമില്ലവകാശം നിനക്കുതിളങ്ങുവാൻ!
വാസനാനിയുക്തന്മാരാകിയ പുണ്യാത്മാക്കൾ—
വാണീദേവിയാൾതന്റെ വാത്സല്യഭാജനങ്ങൾ—
അക്കവിപ്രവീണന്മാ—രവർ, വർമ്മാരും പോലും

മേൽ, കൃതി ചമയ്ക്കുവാൻ; മടങ്ങു മടങ്ങു നീ!
എഴുത്തൊന്നറിയാത്ത ലോകർ നിൻ വിലപ്പെട്ട
നേരത്തെപ്പാഴാക്കുവാനെന്തിനായൊരുങ്ങുന്നു?
എന്നതെത്രവൽക്കലപാഠിനിയ്ക്കുമുഴങ്ങുന്ന -
തെന്തസ്വാകാരകെള്ളിഷ് കൃതി കണ്ടിട്ടാവാം
എന്തിനീയവകാശമില്ലാത്തവെറുക്കുന്നി
ച്ചിന്തിച്ചുറവുങ്ങുന്നു, കാര്യമെന്തിയാളൊരോ
നിന്നടെ ചാരത്തെക്കിന്നാഗതയായീടുന്നു?
നന്ദനീർസാമ്രസഞ്ചം! ഇതല്ലോ മംഗതിയാശ്ച!!
അങ്ങനെയെങ്കിലത്തിൽവിളയാത്തതാവാം
ചാരമീപ്രകൃതിയാംസൽകാവ്യസമ്പൂർണ്ണയായ്
ശാന്തിസമ്പത്താർലഭിമാതാന്തിമുഖനായ്
സ്വാന്തനസാരമായിതന്തോപഭോഗം ചെയ്വു
പ്രകൃതിപ്രഭാവത്തിൽസൗന്ദര്യംകാണിപ്പോരോ
പ്രകൃഷ്ടാലേഖമാമം മൂപ്പ്,പ്രാകൃതപ്പൂരിഷയ്ക്കും?
ഭാരതീദേവിതന്റെ നിർമലപ്രഭാമൃത-
സാരത്താൽ പ്രകാശിക്കുന്നതെപ്പാത്രമെന്തന്നോ
വിസ്തൃതാശയനായി, സ്പർദ്ധമാത്സര്യനായ്
എത്രയുംവിനീതനായാണ വാൻ വർത്തിക്കുന്നു!
എത്രമെത്രവൽ ഇന്നും മാത്രമ്മാത്രമ്മെ വം-
ഭാകാരകണ്ടസ്സിൽ കവിതകറിയ്ക്കുന്നു!
സജ്ജനപ്രമാണികൾവാഴ്ത്തുന്നാരമ്യമാത്തിൽ
സൗന്ദര്യസമ്പൂർണ്ണമാം ചിത്രമൊന്നതാ കാൺക!
എന്നടെ "ഇതനാഥ" ചാരുതംസമീക്ഷിച്ചു
വന്നുകൂടിയപരമാനന്ദാമൃതരസം
എത്രതാങ്കലെയ്യിലോരാൽപ്പോലുമെവറാതെന്ന-
പൂതമായ് വിളങ്ങുന്നമാമകശ്രേയസ്സിനായ്.

തെൻകനക സാമ്രാജ്യത്തിലേകച്ഛത്രാധിപത്യ-
മുച്ചത്തിൽ ഭരിച്ചുപോരുന്നവരല്ലോ
ഭാവനാശാലികളാകും കവിസാമ്രാട്ടുകളേ-
ഉള്ളിലുപാസിച്ചേൻ ഞാൻ "ദൈവിക ഭാഗ്യത്തെ"

---0---

"ആദ്യത്തെകാഴ്ച"

ചൊവ്വല്ലൂർ ...

ആദ്യത്തെക്കാഴ്ചയക്കവിസമ്രാട്ടിൻ
ഹൃദ്യമാം കൊട്ടാരമന്ദിരത്തിൽ
വസ്തുതിയാനന്ദരോമാഞ്ചകഞ്ചുക-
ഗാത്രനായങ്ങനെ നിന്നിതന്നിൽ

അത്യാത്മകരേറിനേ! ഒരാളെന്നാളായോ
മാധുര്യമായൊരു പുഷ്പിതമായ്.

സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ഗോപുരങ്ങൾ ഉണർന്ന-
രാഗം കേട്ടു കവിതയുമായ്

ആ രാജഗേഹത്തിൻ വാതിലിൽ നിന്ന-
ങ്ങാനന്ദത്തിലുള്ളാനന്ദമും

ആദരിച്ചാതിഥ്യം ചെയ്യുവാനല്ലാതി-
ല്ലാരും കൃതാർത്ഥരാക്കുവാൻ!

സുകൃതിയെന്നാസ്സാഹിത്യസാമ്രാജ്യ -
ച്ചെങ്കോൽ ധരിക്കും പൊൻകൈകളിൽ

ചേരിട്ടൊരാ വംശമെത്തിച്ചു! മഹാത്മ
വന്ദ്യൻ കാഴ്ചയസ്സന്നിധിയിൽ!

ആരുമാനുമോരോവെറുംകൂട്ടായ്പോകുന്ന
പാരിൽപ്പിറന്നോരെക്കണ്ടുകൊൾവാൻ?

അക്കാര്യപ്പാൽപ്പുഴപ്പുള്ളൊരുറവു, ഞാൻ
പാർക്കുവാനാശിച്ചമർത്ത്യതനം,

കേരളശ്രീയിതൻമംഗളദീപം, ഹാ
കൈകളിലീഭാഗ്യമണിപ്പേടകം,

ശ്രീവാഴുംകോടിലിംഗസ്ഥലം, മംഗള-
ശ്രീലസൽപാവനപ്പൂങ്കാവനം,

ഹാ! ഭാഗ്യമെന്തിതിൻമീതെ! കൃതാർത്ഥൻ ഞാൻ!
സൽഭാഗ്യപ്പൂന്തിങ്കളല്ലോ മുമ്പിൽ

ശാന്തസുമംഗളമാപ്പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാ-
വമ്പലത്തങ്ങും പൊഴിച്ചുനിൽപ്പൂ!!

വാണീവിലാസയാട്ടംപൂണ്ടൊരന്നാവിനാൽ
മന്നാതെ, നിങ്ങളോട്ടനാളുകളായ്

ഉണ്ണിത്താനൊരുതന്നെ കാണുവാനാഗ്രഹ-
മുണ്ടായിരുന്നുള്ളിലീയെനിക്കും!

സന്തോഷമായിപ്പോ, ളിന്നതു സാദ്ധ്യതയാൽ
പൂന്തേനെൻകണ്ണുതിൽക്കോരിവീഴ്ത്തി!

അനുസന്ധിക്കയി, തെന്നാളിലിട്ടുമോ-
നാദമോഷിച്ചിടിനാൻസ്വപ്പൂർവം

ഞ്ഞാനിന്നു ഞാൻപാമര, നമ്മഹാപണ്ഡിത-
പുംഗവനാകുമിരാജനെങ്ങോ?

പക്ഷേ വിനീതനാമെൻ്റെ മോഹം സർവ്വാ
നുഷ്ഠിച്ചു സാക്ഷാൽ സമർപ്പിതം!

അറിവുംമിതത്വമാണദ്ദേഹംതാഴ്മയിൽ;
ആക്കീർത്തിയുച്ചിയിലിന്നുതാഴാം?

ജ്ഞാനമുത്തപ്പൊട്ടുനിന്നപോലദ്ദേഹം
സാനന്ദംചെയ്യുമാതിഥ്യംകാൺകക!

കാവ്യസരണിയിൽമുമ്പോട്ടുകാൽവച്ചോൻ
കാംക്ഷിച്ചുപാരതന്ത്ര്യത്തെയുമുള്ളം

മിഥ്യാഭിജാത്യഭ്രമംവിട്ടിത്താഴ്മയുള്ളോൻ
ചിത്തമേ,കമ്പിട്ടുകൊണ്ടാലുംനീ!

മാമകാരാധനാവിഗ്രഹം,വാത്സല്യ-
ത്തൂമകരന്ദസ്യന്ദശാലി,

സാഹിത്യപുണ്യാശ്രമത്തിലെനിർമ്മല-
സാത്വികമൂർത്തിയാംമാമുനീന്ദ്രൻ,

ഇന്നെൻപറമ്പിലിന്നായസൽകാവ്യ-
കാഞ്ചനക്കായ്തിരിഞ്ഞീടുംവൃക്ഷം,

ആയെഴുത്തച്ഛൻ—ഹാമൽപ്രിയദേശിക-
നായവള്ളത്തോളിൻപാവനമാം

ആതിഥ്യസ്വീകാരമോർമ്മിച്ചുനിന്നാനാ-
നന്ദത്തെസ്സൗഖ്യമെൻകണ്ണുവീണ്ടും!

ദൈവ,മന്നിരിയ്ക്കുന്നാമഹാകവി
ചൊൽവതെൻകർണ്ണത്തിൽവന്നലച്ചു

അപ്പുണ്യനാവിൻവശത്തിലംഘിയ്ക്കുവാൻ
കെല്പുപോരാതൊരുകസാലയൊന്നിൽ

ഞാനമിരിപ്പായ്, ആ മന്ദസ്വാമിതൻ
മുന്നിലായ്മിന്നാമിനുങ്ങെന്നപോലം

ശ്രുതിയാർന്നൊരായിച്ചീലോകംമുഴുവനു—
മാതൃദൈവിദ്യകർമ്മങ്ങളിവകൾ

നിർമ്മലതേജസ്സപ്പൂർണ്ണന്, കസ്തൂരി—
ക്കർമ്മസാക്ഷിയ്ക്കുനേർശ്രമിപ്പല്ലോ

മന്ദനായിപ്പൂർണ്ണമായെപ്പനതൽഭാവവ—
ചിലതമങ്ങളെയെല്ലാംപോക്കിയെപ്പോയി!

മൃണങ്ങളെല്ലാതാ രമണപ്പെടിയ്ക്കുവാ—
നിങ്ങൾമൃതിയന്ത്യമണയുമായേനേ!

അശ്രുക്കൾകാണുന്നി,ല്ലുണ്മയാനതെ
ചൊൽക്കൊണ്ടതേജസ്സിൻമാഹാത്മ്യമേറം!

എത്രപേരിന്നാകിരണഷിപ്പതി-
ല്ലുള്ളാഗമാന്നിന്നേറെതേജഃപുഞ്ജം!

നാവാടിയില്ലന്നി,ല്ലാവാശിനൽമുമ്പിൽ
കേവലംഞാനൊരുമൂകനായി

സാഹിത്യശാസ്ത്രാർത്ഥമങ്ങളെയൊട്ടേറെ—
സ്സാധിച്ചതില്ലിയ്ക്കുമിൽഞാനതും

അപ്പാദയ്ക്കുജലമാസ്സിനാൽമിന്നുന്നോ—
രന്തരീക്ഷമെന്റമുമ്പിൽകാണായി!

സാരമേകവാ "സൗഭ്രാത്ര" ഗാനങ്ങൾ
"സാന്ത്വനം" ചൊല്ലി "വൈരാഗ്യ" രസം

ആവോളംഞാൻനുകർന്നാനന്ദസിന്ധുവി
ലാറാടിക്കൊണ്ടാവാനാഗ്രഹിച്ചു!!

ഗ്രൂശം

— 0 —

കാമുകവഞ്ചിതയായ യുവതിയോട്

മതിനേർമുഖി, ഹന്ത ശോഭനാം-
   മതി, നീ മതല്പമാശ്വസിക്കുക
മതിമോഹനമായ മേനിയെ-
   മതി വിഭ്രാന്തിയിൽ വാട്ടിടല്ലേ നീ!!

പൂതമംഗളമന്ദഹാസമാ-
   ർന്നതളേന്തും തവ മഞ്ജുളാനനം
ഒരു മങ്ങിയ കാന്തി പൂണ്ടഹോ-
   കരുവാളിപ്പതിനെന്തു കാരണം. ൨

പരമൊട്ടിയ നിൻ കവിൾത്തടം-
   വിരസം താണുകുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ,
വിളർദ്യുതി പൂണ്ട ചുണ്ടിതിൽ-
   പരമെന്തൊന്നവശതയേറെയാകുന്നാം. ൩

കരളോ പരിതാപവാരിധി-
   ക്കരകാണാതുഴലുന്നതെങ്കിലും
പരമാർത്ഥമൊരുത്തരോടുമേ-
   പറകില്ലെന്നതു നിന്റെ നിശ്ചയം. ൪

അഴലിൻനിഴലേറ്റിടാതെ നീ-
   യഴകിൽ ത്തൂവിനവാർമയാളുന്നം
പിഴതെല്ലുമെഴാത്ത നിൻവ്യഥാ-
   പ്പുഴയെക്കെട്ടിനിറുത്തുകില്ല താൻ, ൫

സതി നിന്റെ മനം കവർന്നൊര-
   ത്തതിനന്നേ പിഴ നൽകിയില്ല നീ

പതിയായിതരാംഗനയ്ക്കവൻ,—
    ചതിയന്മാരുടെ ധൎമ്മമിങ്ങിനെ. ൯

വരവാണി, വിഷാദമലമീ—
    വരനെപ്പൊഴുതുമാഗ്രഹിച്ചിടായ്ക നീ
തരളായതലോചനേ വൃഥാ—
    കരയാതെ തവ നന്മ വൃദ്ധി. ൰

ഒളിയമ്പുകളൊത്തടുത്തിടും—
    കളിയന്മാരെയകററി നിത്യനി
ഒളിമങ്ങിയ പൂങ്കവാടത്തെ—
    തെളിയാൻ ദൈവമനുഗ്രഹിച്ചിടും. ൰൧

അലസാക്ഷികളെക്കഴിക്കിടും—
    മലരമ്പന്റെ ചതിപ്രയോഗമേ!
ഉലകിൽത്തവ നീചനീചമാം—
    തലതാണീടുവതെന്നൊരിക്കലോ. ൰൨

പുരികക്കൊടിവെട്ടലൊത്തിളം—
    ചിരിയും ചാടുവചോവിലാസവും
ഹരിണാക്ഷികളെ ഗ്രസിക്കുവാൻ —
    ചൊരിയുന്നു ചില ദുഷ്ടപൂരുഷർ. ൰൩

പുരുഷൻനിജകാമപൂൎത്തിയെ—
    വരുവാനായ് അബലാജനങ്ങളെ
ഒരുപോലെ വലച്ചിടുന്ന നി—
    ന്ദ്യകരണം ഹന്ത! മുനിയണുമറിയാൻ ൰൪.

അവിവാഹിതയായ് കഴിക്കുവാ—
    നവിതൎക്കംനിരൂപിച്ചിടുന്നവോ

ഉചിതവൃത്തംപോലെ സർവ്വവും—
ഉലകീഴ്മേൽ മറിയുന്ന മാനിനീ. ൯

അഥവാ പറകയെന്തെന്തിനി—
കഥയെല്ലാമറിവുള്ളനിന്നൊടായ്
വ്യഥപൂണ്ടു വസിക്കയോഗ്യമോ,—
കഥയില്ലാത്തവരെക്കണക്കനീ: ൧൦

ഉലകം ഒരിതപ്പുളകം തൻ—
വിളയാട്ടത്തിന കേളീരംഗമായ്
അളവററുഴച്ചമൊഴിന്തിനീ—
നിലയിൽസ്സാധുതയാൽതപിപ്പുനീ. ൧൧

മതിമാനി! മാനമററവർ—
മതിയെപ്പററിനിനച്ചതാകെ നീ
ക്ഷിതിസമ്മതിരേഖയാക്കണി—
ച്ചതിതൻദുഷ്ടചരിത്രമാകവെ. ൧൨

———:0:———

ചാരിത്രംവിററില്ലവൾ.

(കേക)

ഇല്ലവർക്കൊന്നുമാററ,മെങ്ങനെ ഭർത്താവിന്റെ
ചൊല്ലിന്നുവഴിപ്പെട്ടതൽക്ഷണമിറങ്ങുന്നു.!
ആത്മതാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചതിൻഫലമാണിവ,ളാരെ—
ന്നാരോമലാക്കിത്തീർക്കാൻ "തീ തിന്ന"തിന്നാവംവരെ!
അപ്പനമ്മമാരവർ വച്ചതാംവിലക്കിനെ—
ത്തുച്ഛമായ്ത്തള്ളിനീക്കിപ്പോകമെങ്ങനെപ്പാവം?

"ശങ്കരി"വരുന്നതെന്താ കൂടവേ? ചേതിക്കാ-
ശങ്കയെ,ന്തെന്താണൊന്നുമല്ലാത്തുമൂല നീയിപ്പോൾ!
വൈകുവാൻതരമില്ലെനിക്കിപ്പോൾ തന്നെ
പോകുവാൻതിടുക്കമുണ്ടതിനാൽ കാര്യം നീ
കുണ്ഠിതപ്പെടേണ്ടല്ലോ, വേണമെപ്പോൾ പറിച്ചിട്ട്
ഞങ്ങളിലൊന്നാവശ്യമൂലമപ്രിയമെനിക്കില്ലാ!
വീട്ടിലില്ലാത്തവരും മനസ്സൊന്നായല്ലോ നീ
വിട്ടിങ്ങുപോന്നിട്ടിപ്പോ-;ളതിനാമെന്തയി കാരണം!"
ഭർത്താവിൻനിർബ്ബന്ധത്തിന്നന്നേരമവളേറ്റ -
മാത്മവൈവശ്യത്തെപ്പൂണ്ടുകൊണ്ടേവമോതിച്ചെയ്തു:—
"ആത്മനായക, ഭാഗ്യവതിയല്ലീ പുത്രിയെന്നാലു-
മെവിടെയും ഞങ്ങളല്ലോ ഞാ,നെന്തതിൽ ശങ്കിക്കുവാൻ"
മറ്റൊന്നും പറഞ്ഞില്ലു;കൂടവേയിറങ്ങുവാൻ
മാനിനിയായാളുമല്ലവൾ വിളിക്കവേ!
"വരുന്നെന്ന"വൾ ചൊല്ലിക്കഴിക്കുന്നതിൻ ശ്രദ്ധ
പ്പോയമ്മൂപ്പുമാനോളുവിധമൊന്നറിയുന്നു!

ശങ്കരി,പാപാലയവാതലേകാണാതെതാല്ലാ-
ണെങ്കിലു,മവൾ തന്നെബാല്യത്തിൽതന്നേനാനായ്
അപ്പനമ്മമാർ തന്റെവരുതിയേതെന്നാലു -
മെപ്പടികളെന്നായിട്ടഭ്യസിക്കയാലെ
പഠിച്ചില്ലവൾപ്രായമായിട്ടുംതന്നിഷ്ടംപോൽ
പെണ്ണിലന്നാഗമർപ്പിക്കപ്പരിഷ്കാരം!!
അപ്പന്റെ വൽവാത്സല്യം ക്രമത്താൽ,പാപ-
നായയാളിലേയവൾക്കാത്മനാഥനായ് ചേർന്നു!

ഉടനസ്സു നിന്ദിതനിർമ്മലസ്വപ്നപ്പൂർ–
ണ്ണുടവ്യവഹാരത്തെയൊക്കെ വഴിയൊന്നാക്കി.

എന്തിലുമവൾതന്നിർവ്വിഘ്നമായ പ്രണയാ–
വേശമെ ലംഘിച്ചില്ലാ ജീവിതപ്രയാണത്തിൽ!

ശങ്കരനാം പതിക്കന്യ കാന്തനായന്നാൾതൊട്ടി–
ട്ടുരുകിച്ചുതയുള്ള നിർമ്മലപ്രേമപ്പൂട്ടി

ശക്തിയായ് തഴച്ചുതാരൊപ്പൂപ്പിതാവിങ്കൽ
ഭക്തിയുംനാനാംഗികനാമൊക്ക നാവേർചേർത്തതാൽ

ഭർത്തൃഗേഹത്തിലേക്കു പോകുവാനുദാസ്യ
മാനസായ് കഴിഞ്ഞോ കാന്തൻ കാന്തനാതാളാട്ടം

താതനേവാമംകിട്ടാത്തക്ഷിലനായിരുന്നിതുസം–
പൂതാത്മരാഗമില്ലാത്തതല്പ്പുതൻഭാവികൽ

കാന്തനെപ്പിരിക്കാമോ, കാമിതംനിറവേറി–
ല്ലാതാപക്ഷൈകാമോ താതൻക്ഷ നാഥൻ പറയ്വൂ!

ഭർത്തൃശാസനം നാരികൾക്കവലിച്ചെറിക്കാമോ?
ചെപ്പുകൊട്ടാക്കാവരെ താമരമാനിനാൽ?

സാഗരത്തോടു ചേരാൻ സന്താപം പാഞ്ഞീടവേ
സാരമാമണകെട്ടിനിർത്തിയാലിക്കൊല്ലം

തിങ്ങിവിങ്ങീടും വികാരോജ്ജിതപ്രവാഹത്താ–
ലംഗനായവളാഹാ! വല്ലാതെകുഴങ്ങിലായ്!!

കാന്തയിൽക്കൂടിപ്പാറിവരെ, പണ്ടാചിന്തും
മാതാക്കൾ മഹാസുഖംവാടിനിന്നീടുംനേരം

“മകളേ! മാഴ്കേണ്ടാനീ നിന്നിളംതന്നവികൽ
മികച്ചുള്ളോരനുരാഗ കാരണവാനെന്നുബന്ധം!

ശങ്കരൻസത്യാഗ്രഹവ്രതംകൈവിട്ടീടുകിൽ
ശങ്കയെന്തിന്നതാംകൂടെനിപ്പോയിടേണം

എന്തിനു കരഞ്ഞതു,ത്തുച്ഛരാമെന്നോർത്തിടാതെ
ഗാന്ധിദേവനെപ്പൂജിക്കാനായ് പോകുന്നീ

സ്വപക്ഷമെന്നിനക്കിന്നു വാഴ്വാൻവകയുണ്ടി,
അങ്ങനെയെങ്കിൽവേറെയത്താവുമുണ്ടായിടും"

പുത്രീവചനംതാതനാദരാൽസമശേഷം
പൂണ്ടിടാതെവരമോതി,സാധുവസ്ത്രധാരിതന്നിൽ

വർദ്ധിച്ചുന്നൊത്തിട്ടിപ്പോഴവിടംവിട്ടുവെ
ക്രൂദ്ധിച്ചുകാന്തസ്നേഹാലാപവാചകമേവം:—
"എന്നാൽഞാനിറങ്ങട്ടെ,താതൻറെ ഹിതംനോക്കി
നിന്നാലുംനിരാമയമിങ്ങുമൽപ്രാണേശ്വരി!

ഇദ്ദേഹമതാക്കെപ്പെട്ടുമാമകമാനമങ്ങിനെ
മദ്ദേഹനാശംവരെവിട്ടിനിമാറീടുമോ!

മന്മാതൃഭൂമിയ്ക്കുള്ള സങ്കടമകറ്റാനി—
ന്നെന്നാലാവതൊക്കെയുംചെയ്യുവാനുറച്ചു ഞാൻ

താനേയായ് കേണീടുമെൻജന്മഭൂവിൻധീര—
ശാന്തനാമൊരു വീരനെൻറകൈവിട്ടിനാൽ

പാതന്ത്ര്യത്തെമാറ്റാൻപാടിയില്ലെങ്കിലെൻറ
പൂരുഷജന്മംകൊണ്ടുഫലമെന്തമ്മേയുള്ളൂ!

മാതൃമാതാപിതാക്കൾകണ്ണുനീർത്തുടയ്ക്കേണം—
മാതൃഭൂമിന്നി,ക്കതിന്നായെന്നെവിളിയ്ക്കുമേ

എങ്ങനെപോകാതിരുന്നീടുവതേ;പ്രാണപ്രിയേ!
മംഗളമരുളിയ്ക്കുവേണമിപ്പോൾ;പോകട്ടെഞാൻ"

ഒരാളുമനാഥമായ്മാറ്റുന്നിന്നു പോയൊന്നും
മിണ്ടാതെ, യേതോ ഗൂഢഭാഷയിൽ കൺകോണിനാൽ
അന്യോന്യസംഭാഷണം ചെയ്യുവോർ സംതൃപ്തരായ്
എന്നിട്ടതിൻ പൊരുളപ്പിതാവറിഞ്ഞില്ല
തിങ്ങീടും കൃത്യാന്തരവ്യഗ്രതയാലെന്നതാം
അങ്ങവൻ പരിപൂർണ്ണധർമ്മധീരതയോടെ
മന്ദിരംവിട്ടിറങ്ങിത്തന്നെയാത്രയപേക്ഷിച്ചു
ഖിന്നനായ് താതനാപാകം കാണ്മതാനവൻ കഷ്ടം!
ചാരിത്ര്യാധിരൂഢതിന്നപരിതാപപെരുമയ്ക്കും
പോരായ്മപറ്റിയ്ക്കുവാനൊട്ടുമേ പിന്തിച്ചില്ല
കണ്ണുനീർവാർത്തില്ലവൾ, വല്ലായ്മപുറത്തേക്ക
കാണിക്കപോലും ചെയ്തി, ല്ലാവളും കഴിഞ്ഞുപോയ്
പുണ്യവതിക്കന്നാളി:— "ഞാനൊരമ്മ, ഞാനറിഞ്ഞാലും
രേണുകതന്നാത്മസുഖവാഞ്ഛയാൽ കേൾക്കുമെന്ന
(മെന്നോ?
അപ്പുരുഷൻ വരതിയെക്കൊണ്ടുപോകാർഷമോ
നിശ്ചയം, എന്നിട്ടെന്റെ കാന്തന്റെ പിന്നാലെ ഞാൻ
പോകാതിരുന്നീടാനാവതല്ലതിനാൽ ഞാൻ
പോകട്ടെ, നൽകിയാലുമനുജ്ഞ" യെന്നു ചൊല്ലി
സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്യുവാനായ് താതനോടി
സാദരം തൻപൂമേനി താതന്റെ തിരുമുമ്പിൽ
സമർപ്പിക്കയത്രെ ചെയ്തുള്ളൂ ശാന്തം! ശാന്തം!!
സർവ്വാംഗമല്ലോ മഞ്ഞു പാപിതാതനെക്കണ്ടു!!
അവൾതൻ ചെന്താമരവായ്മലരിൽനിന്നുതിർക്കണ്ണു -
ഉമ്മപ്പിതാവിന്റെ പാദത്തിൽപ്പതിച്ചുവേ

ആ ഉദ്യാനശ്രീ ചാലപ്പാടെ മുങ്ങികിടക്കുന്നിതാ—
യുള്ളതം; പക്ഷേ ഫലമെന്തിനിയിതിയാമവോ!

തറയിൽപ്പറിച്ചിട്ടതാമത്തനാളിന്നൊപ്പം
തരളാക്ഷിയാളെപ്പൂവിളംകേരണ്ണമെയ്

നിഷ്പ്രഭംവാടിക്കരിഞ്ഞാഹാ! കൈകാൽനീണ്ടു
നിശ്ചേഷ്ടമായിട്ടിതാപൊടിയിൽക്കിടക്കുന്നു!

പൂങ്കവിളെല്ലാമങ്ങിവിളറീ; മുഖകാന്തി
പൂർണ്ണമായറ്റു; കണ്ണുകളടഞ്ഞിരിക്കുന്നു!

പല്ലുകൾവെളിയിട്ടുകാണുമാറകന്നല്ലോ
വല്ലാതെവരണ്ടൊരച്ചുണ്ടുകളിളിക്കുന്നു!

ഹന്ത! തന്നപിതൻപൂമെയ്മറവിലൂഴിയായി
എന്തിനു; പവിത്രമാം പ്രേമമാലമേ ഹാഹാ!

പാവനി, പോക നിന്നാലാപന്നാവിലെല്ലാ
ഭാവുകം പവിത്രമാം പരന്തൈവതമേറ്റു!

ഇപ്പോഴെന്നിനാവിലയരപുത്രിയാ, യിപ്രേമം
തൽപിതാവിനോടെള്ള കൂപ്പടറാവുന്നെന്യേ!

അംബരചരും വഴികാണുകൻറെ പിന്നാലെ താൻ
നിർമ്മലപ്രേമവെള്ളിത്തളകൾ ഉതത്തെപ്പിക്കാൻ

പോയിതൊന്നാതനസ്വാതന്ത്ര്യഗേഹത്തിങ്കൽ;
പോകനിൻധർമ്മവ്രതം; സഫലംനിൻജീവിതം!

കണ്ണുനീരിടപ്പാലംപുത്രീവത്സല,മർത്ത്യ,
കണ്ണാടിമേലിത്തരംമെയ് കഴകിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ

നിങ്ങളെബന്ധംവിട്ടിസ്വാതന്ത്ര്യമായ് വാണ
ങ്ങൾക്കിസ്വാതന്ത്ര്യമായ്ഗ്രഹനൃത്തിയൂലം

പുത്രിതൻപരിത്രാണമാശചേതനാപാവനതേജോ
പ്രാപിച്ചനിൽത്തീരുനീയംഗശോധനയിനി!

പ്രാണനായകൻതൻറപിന്നാലെയല്ലാതെങ്ങോ—
പ്രാണനപോകാൻവഴി;ശാന്തിമരരാങ്ങമാകം!

—0—

"ഇതാംകഴിനികഃത്താട്ടെ"

(അന്നനട)

നവോഢയാമെൻറപ്രിയതമയൊത്തു
നവീനമായതൃസുഖാസുഖങ്ങളെ
തിരിച്ചറിയുവാൻതുടങ്ങിയപ്പോഴേ
തിരിച്ചടിച്ചുകാ,ററിനിയെന്തുചെയ്വൂ!

മമമനോഗതമറിഞ്ഞതില്ലവൾ;
മനസ്സുഖമവളനുഭവിച്ചില്ല.

പലപലതരാവികാരധാരക-
ളിളക്കുകമൂലമെമമനസ്സുനാം

തുറന്നുകാട്ടുവാനിടവരിച്ചില്ല,
വെറുംകിനാവിനാൽവെളുപ്പിച്ചുരനരം!

പലവിധംകുറെപ്പറഞ്ഞുഞാൻനിന്നെ
പലപ്പോഴുമെത്രപഠിപ്പിച്ചുപ്രിയാ
തിരിച്ചറിവററചരിച്ചതാകവെ
പൊരുത്തുകാററനിൽക്കനിയുകയതോ!

അപകടമായമാനസത്തിൽനിന്നെഴും
ചാപലത്തെയുൾക്കൊണ്ടതിനെഴുതിച്ചതോ?

മധുവിധുകാലംമുഴുമിക്കുമാറാവാ
മദനാനന്ദോപചിച്ചുനനലങ്ങതിൽ

മനസ്സാപമില്ലെന്നിരിക്കിലുമവ
മരണമെങ്കാനാസ്വദിച്ചിടേണ്ടതാൻ?

കളങ്കലേശവുംകലർന്നിടാത്തനിൻ
കരൾക്കമലംതെററിയോർച്ചുമൽപാപം

കരകാണാത്തുള്ള കഠിനസങ്കട—
ക്കടലിലെത്രനാൾകഴികിയാൽമാറും?

വശംകെട്ടീനക്കിടക്കയിൽപ്പെട്ട
കൃശാംഗിയന്യാർത്തനിലയിലെത്തവെ

സ്വബോധമററുനീപറഞ്ഞപിച്ചുക—
ളബദ്ധമെങ്കിലുമതിലെല്ലാററിലും

ഒരർത്ഥസംഗ്രഹമൊളിച്ചിരിപ്പതായ്
അറിഞ്ഞതാ,നെനിക്കൂറിയതാപം!

നവീനയൗവനപ്പുഴയൊഴുകിയ
നവലളിതകോമളകളേബരം

വെറുമസ്ഥിക്കൂടായ് കിടക്കയിൽപെട്ട
മനോഗോഷ്ഠികൾപലതുംകാട്ടവേ

പരമവേദാന്തരഹസ്യങ്ങളെത്ര
പഠിപ്പിച്ചില്ലനീ,മുഹൂർത്തത്താലെന്നേ?

തുറന്നുകാട്ടിനീപ്രപഞ്ചത്തിൻവ്യംഗ്യ—
മുറകളാകവെ,മമജ്ഞാനത്തിനായ്.

അഹോ,മഹാരോഗപ്പിശാചിനിർദ്ദയ-
മശേഷശരണവും കടിച്ചുറപ്പായ്

മടങ്ങിയപ്പോഴ്,—മത്തേ—മറിയ്ക്കുവാൻ
തുടങ്ങിയപ്പോഴും തുറിച്ചുനോട്ടത്താൽ
എനിയ്ക്കുയച്ചൊരമ്മഹാസന്ദേശമെൻ
മനസ്സിലെയഴൽക്കുഴി നികത്തട്ടെ!

———0———

‘താഴ്ത്തുകമഴാനം’

ലേഖ.

ദേവി,നിൻപാദം കൈത്യജിച്ചു ഞാൻ താവക-
പാവനപരിസരദേശത്തിൽ നിന്നിയ്ക്കുവെ
ഭൗമികമാംവെറുംസുഖസൗഖ്യത്തെമാത്രം
കാമിച്ചുതേടീടുവാനെങ്ങോട്ടോപറന്നുപോയ്!
കോമളഗാനങ്ങളെക്കേൾക്കുവാൻകർണ്ണങ്ങളും,
പ്രേമലീലകൾകാണുവാനായെൻനേത്രങ്ങളും,
ആവഴിയ്ക്കപ്പോൾത്തന്നെയാത്രചെയ്തുഹൃദയം
കേവലംവേദിയിൽനിന്നകന്നകന്നുപോയ്!
ഞാൻചെന്നദേശംഹാഹാ! ഘോരമരുഭൂമി;
എൻചിത്തരസത്തിനങ്ങില്ലോരവസ്ഥവന്നായ്
കർണ്ണപീയൂഷമായ സംഗീതംകേൾക്കുന്നില്ല;
കണ്ണുകൾക്കുല്ലസിക്കും തേജസ്സുകാണുന്നില്ല!
ഭൂലോകമായിൽസ്വർഗ്ഗമെന്നുഞാൻകരുതിയ
പാരത്രാവെറുംമണലാരണ്യമെന്നായിപ്പോൾ!!
നോക്കുന്നിടത്തെല്ലാംവൻകൃതികൾകുഴികളിൽ;
പാഴിലെൻനേത്രദോഷംകൊണ്ടുള്ളതോന്നൽതാനോ.

മന്ദനശ്ശ്രാന്തെ, താണുവെണ്ണീറടിഞ്ഞാലുംനീ
യുന്മേഷപൂർവ്വംഞാനെൻമെയ്യൊരുക്കട്ടെ!

ഇങ്ങെങ്ങുംകാണുന്നില്ലദേവി, നിൻതേജസ്സേതും;
എങ്ങല്ലോ! ഭവതിവാണീടുമപ്പുണ്യക്ഷേത്രം?
കൈവിട്ടുപോയനിന്റെ ഭൃത്യനിൽ കയർക്കാതെ
കാരുണ്യശീലെ, കനിഞ്ഞീക്ഷണംകൈക്കൊണ്ടാലും

നിർമ്മലപരിമളപൂരിതംതേവഴിവ്യ–
നിത്യകാന്തിയെഴുന്നപേലവാംഗത്തോടെന്നോ

ദേവിനീയടുപ്പിയ്ക്കുമുൽക്കടാവ്യഗ്രനാമി–
പ്പാവത്തിൻമഹാപരാധങ്ങളെക്ഷമിച്ചാലും!
തെല്ലുംനിൻമാഹാത്മ്യമെൻചേതസ്സിലപ്പോളറി–
ഞ്ഞില്ലഞാനന്നാഹന്ത! ജീവിതമാരംഭത്തിൽ

എങ്ങെങ്ങുതെന്നില്ല; കഷ്ടങ്ങളെത്രമാത്ര–
മേറ്റില്ല, ഫലമെന്തു? ഞാനിന്നറിഞ്ഞുസത്യം!

ഇപ്പുറംപുരടോനതാഴ്ത്തുവാൻകാലംവൈകി;
തൽപ്പദംകാണ്മാൻകണ്ണുപാരമിന്നുഴറുന്നു!

എത്രയോകാലംപോയിന്നിട്ടിങ്ങെത്തി, യടുത്തെപ്പോ–
ഴത്രേഞാനിവിടത്തെയുന്നതയറിഞ്ഞുള്ളൂ!

നിസ്സ്വപശ്ചാത്താപപ്പൂണ്ടിപ്പോൾഭവതിതൻ
നിർവ്യാജപ്രേമപാത്രമായിത്തന്നവനല്ലോ,

നിന്നുടെ കൃപാർദ്രമാംതൃക്കടാക്ഷമൊന്നിന്നാ–
യിന്നിതാപ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, താണുകമമമാം!

ഒരു പ്രാർത്ഥന

ചെറുശ്ശേരി—രീതി

എന്നുടെജീവിതസർവ്വസ്വമാകിയ
സുന്ദരി, നീതാനെന്നിലെന്നേക്കും
പ്രാണപ്രണയിനി, യെന്നതിനേതുമേ
പ്രാണൻനശിച്ചാലും മാറ്റമില്ല.

ചന്ദ്രബിംബാനനെ, താവകാനുഗ്രഹ —
മൊന്നല്ലോ പ്രേമസിംഹാസനത്തിൽ
എന്നെക്കയററിയിരുത്തിയതാ —
നന്ദനീയാനന്ദമേകിയശക്തി!

അല്ലങ്കിലെന്തിനാണക്കഥയെല്ലാമോ —
ർത്തുള്ളു നീയിന്നെപ്പാരിതെത്തിടുന്നു.
കൈക്കൊണ്ടൊരാകയ്യെത്തുമാറാകാമിന്നീയിക്കാലം
കൈവിട്ടുപോയല്ലൊ യെന്നല്ലൊ കേൾപ്പൂ.

ഏകമെന്നിങ്ങനെ വിശ്വസിക്കേണ്ടതാൾ
മങ്കമാർമാനസ, മാതകണ്ണേ!
എന്നുടെമാനസം ചൈകവശമാക്കിയ —
സുന്ദരഗാത്രി, നിൻ ചിത്തമിപ്പോഴും.

എന്നിലെപ്രേമമായ് വന്നുവരിച്ചവൻ
തന്നിലോ, കേൾവികൾ വാസ്തവമോ?
മറ്റൊരുത്തനെകണ്ടു നിൻ പൂവലംഗത്തെ
തൊട്ടുവോ? നീയിനിക്കെന്നോടോരായോ?

മറ്റൊരുചിത്രപ്പൂമ്പട്ടായ് മാറിച്ചോ
മാറ്റം നിൻ മാനസമിപ്പോഴുള്ളോ.

ക്രൂരന്മാരധമ്മംഹാ! വന്നൊരാവൻവിപ-
ത്തെന്തിന്നായ് കൈക്കൊണ്ടു ചിന്തിക്കാതെ?

കാര്യാകാര്യങ്ങളെല്ലാമെന്തിനിക്കാട്ടംനീ
ധൈര്യത്തെപ്പിന്നെ ഗണിച്ചുമില്ല
ജീവിതമാരമേ! നിന്നെ ത്യജിക്കുവാൻ
ജീവികൾക്കെന്നിനിസ്സാധിക്കുന്നു?
നിന്നുടെ പുഞ്ചിരിതൻ വിളയാട്ടവും
ആനന്ദത്തെത്തരുന്നോലുംവേണികളും

അക്കടാക്ഷങ്ങളും, ഭാഷവും, ഭാവവും
ഒക്കെയും ചിന്തിച്ചു തീരുമെന്നോ
മാമകമാനസം ഭിന്നമായല്ലോ, മീ
മാലിനിമാരുന്നാതെന്നാണോയോ?

ഹാ ഹന്ത മരണമെ! നിന്നിലൂക്കാലത്തിൽ
മോഹികൾക്കൊന്നിപ്പതായെന്തുമോ?
പൂണ്ടിടംതന്നുടെ നീതുളകെശ്മിയിൽ
ചന്ദ്രികയുളിപ്പതായാരറിഞ്ഞു?
സൌരഭ്യവാഹിയായ് പുഞ്ചിരികൊണ്ടിടും
സൂനത്തിൽപാമ്പുണ്ടെന്നാർക്കാവതോ?
ഓമനേ! മൽപ്രാണപ്രേയസി, നിന്നുടെ
പ്രേമപ്പുഴയെവംകെട്ടിനിർത്തി
വേറൊരിടത്തേക്കൊപായിച്ചവന്നോഹോ!
ക്രൂരരാംവീട്ടുകാരിപ്പോഴെല്ലാ!

നിർമ്മലപ്രേമപ്രവാഹത്തെനിർല്ലജ്ജം
നിർത്തുവാനാർക്കാനാസാധിക്കുന്നു?

സ്ഥാനമാനാദിപ്രാഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു–
സ്ഥാനത്തിലെന്തിനീയുള്ളിലം

കപ്പാട്ടിയൊഴുകിയരാഗതരംഗിണി
കെട്ടുവാനായിട്ടുമ്പുറപ്പെട്ടു

വങ്കപ്രഭുത്വമേ!നിന്നാജ്ഞാശക്തിയാൽ
ശങ്കവിട്ടാരെത്രയേ പാഴ്ശ്രമിച്ചില്ല?

കാഠിന്യം,കാഠിന്യം,നിൻതലതാഴുവാൻ
കാലമില്ലെന്നവനന്നോതണോ!

നിന്നുടെപ്രേമപ്രവാഹത്തിലാറാടി
ധന്യമായ് ജീവിതശേഷം പോക്കാൻ

കാമിച്ചകാന്തനെക്കാണാതെനാളുകൾ
കാമിനി,പോക്കാനൊരുങ്ങിതാനീ!

പ്രേമത്തിൻമഞ്ജുളസംഗീതമധുരം
ഓമലേ!നീയല്ലോകാട്ടിത്തന്നു

നിന്നുടെജീവിതസ്വപ്നമായെന്നെ–
യിന്നുവരെയും വിചാരിച്ചു നീ

എങ്ങനെമറ്റൊരാൾക്കിപ്പോഴടിമയായ്
എങ്ങനെനിൻചാരിത്ര്യസമ്പത്തേല്പൂ?

ശാന്തമായ്നിർമ്മലമന്ദഹാസംപൂണ്ടു
പൂന്തേൻനറുംവാണിതൂകിയന്നാൾ

ശാശ്വതപ്രേമത്തിൻസൗരഭ്യപൂരത്താൽ
ക്ലേശമറിഞ്ഞില്ലതെല്ലുമീഞാൻ

എന്നുടെചെറ്റപ്പുരയിലെസൗദാ–
മെന്നോർക്കമല്ല്യാത ചിന്തയോടെ

സൽക്കർമ്മതാംശപ്രേമമൊത്തു പൂജിച്ചിനിവാഴാം
കർമ്മമെനിക്കെന്നുവേണ്ടുമോമോ!

ഇല്ലെനിക്കല്ല,ലിതിലെന്നാലൊന്നുണ്ടു
ചൊല്ലുവാൻ പ്രാർത്ഥനയായിട്ടിപ്പോൾ
നിങ്ങൾതൻ മാനുഷ്യജീവിതമെങ്കിലും
മംഗളമായി ഭവിച്ചിടട്ടെ.

ഒരു പ്രഭാതം

നേരം പ്രഭാത,മുഷകാരകയിലട്ടിനിന്ന
ക്രൂരപ്പിശാചി–നിശ കാട്ടുഗുഹാന്തരത്തായ്
സൂര്യൻ സഹസ്രകിരണായുധമേന്തി ശൃംഗ–
ഭാഗത്തിലെത്തി; യൊരുണർവ്വുപരന്നിതെങ്ങും

തള്ളിപ്പുതപ്പുകളിൽമാററിട്ടവൻ പുതച്ചോ–
രല്ലിൻകരിമ്പടമകററിയിതാ ധരിത്രി;
ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞു ഗുരുകാരിയെണീററിതന്നി–
ട്ടൂഴിൽക്കുതുതകളൊക്കെപ്പഠിച്ചപാഠം.

പാരിൽ ദിവാകരനുഷസ്സിലെണീററവർക്കു–
ച്ചാററിൽക്കുളിച്ചുടലിലുത്തമഭസ്മിചാർത്തി
നേരിട്ടുവന്നു വിമലാംബരശാലയിങ്കൽ,
കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു പുതുഗോകരം; തെളിഞ്ഞു വിശ്വം.

ലോകാന്തരാർത്ഥഗതി കണ്ടു പഠിച്ചു കാറ്റവാ–
നേകാന്തചിന്തയൊടു വാണൊരു താരകങ്ങൾ

ആകാശമാംവിപുലപാഠഗ്രന്ഥംവെടിഞ്ഞു
പോകാൻതുടങ്ങിയുഡുവൊത്തധവിദ്യാർത്ഥികൾ!

തങ്കത്തനിത്തകിടടിച്ചുമരാധിപാശാ–
മങ്കസ്ഥചാർത്തിയസഹസ്രകരൻക്രമേണ
തങ്കൽപ്പെട്ടുംപ്രവൃതകാന്തിയിലന്ധകാര–
പങ്കംകളഞ്ഞൊളിവിളർത്തിജഗത്തിലെങ്ങും

പാരാകെഭൂവിന്റെപൂർവ്വപുടവീതികളെങ്ങു–
മാരാത്രിതേച്ചുകരിതുത്തുവെടിപ്പിയറ്റാൻ
ഘോരാത്മനായ്സ്ഫടികപോക്കിയഭാസ്കരൻത–
ന്നോരായിരംകരവുമിങ്ങിതാ! നീട്ടിടുന്നു

ഒരാസാരംജഗത്തഖിലവുമിന്നിതാംവിളക്ക–
ന്നോരപ്രഭാതമഹിമാതിശയംജയിപ്പൂ!
പാരംനമിച്ചിടുകകണ്ണിണപൊത്തുമന്ധ–
കാരത്തെയിങ്ങിനിവരാതെയകറ്റുവാൻനാം.

എന്റെ അപേക്ഷ

കിളിപ്പാട്ടുരീതി

അപ്പാ, നിൻകൃപാമൃതപൂരത്തിലെല്ലായ്പ്പോഴും
സമ്പൂർണ്ണംവിഹരിച്ചുപോന്നൊരിത്തനുജനെ
എന്തിനിങ്ങനെമായാബലനായ്തീർത്തിടുവാൻ
ചിന്തിച്ചുവോനൻ, ഏറ്റംദുസ്സഹമെനിക്കയ്യോ!
താവകവാത്സല്യവൻവൃക്ഷച്ഛായയിൽസ്വൈരം
താമസിക്കവേതാപമേതുമൊന്നറിഞ്ഞില്ല
ജീവിതസുപ്രഭാതവേളതിന്നിട്ടുപ്രഭാ
ഭാവിലമായിപ്പോയമാനസമുകരത്തൊൻ

താതാ ചിന്തകൾകൊണ്ടുള്ളോരെൻ ദുഃഖം വിട്ടു
നിത്യനിർമ്മലമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണേ.

താത, താവകഘോരശാസനാബലമേറ്റു
ചേതസ്സുതകർന്ന, ഞാനെന്തിനിപ്പൊഴുമുഴലുന്നു!
ഏതൊരാൾ കഷ്ടപ്പാടും താതനെൻ വളർപ്പിനായി-
ട്ടേതൊരാൾ സഹിക്കുന്നു പുത്രനായവനല്ലോ.

നാൾതോറും പ്രാപഞ്ചികബന്ധമൊന്നൊന്നായ് വിട്ടു
ജാതവൈരാഗ്യമാണാസാധു പാർത്തിജ്ജീവിതെ
എന്തിനിപ്പുതുചുമടേന്തിക്കൊണ്ടുഴറീടാൻ
ഹന്ത! മൽപിതാവേ, നീയിതുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു
എന്നടന്നമട്ടു, വാമപ്പൂർവ്വനിർവൃതിക-
ളെല്ലാ, മെന്റെയും ലക്ഷ്യമായതുതന്നെയല്ലോ.
ഞാനിന്നിടയ്ക്കായിട്ടെത്രയോ വിസ്താരത്തി-
ലുണ്ടാംവ്യത്യാസഗംഭീരസാഗരം ഹാ! ഹാ!
എന്തിലും മേവുമാജാലംബിയായ്ത്തീർന്നാലോക-
മേറിയപാപത്തെക്കാളുള്ളതോ മഹത്തരം.

ഞാനൊരാൾ കഷ്ടപ്പെട്ടുവാഴ്‌വതു, നിർദ്ദോഷിയാം
പെണ്ണുള്ളമായ, തെറ്റുപിഴച്ച പാവം പൊരിഞ്ഞാൾ.
മായയാമിവളെ ഞാനെന്തിനായ് പഴിക്കുന്നു,
മാനസംപേറാതെന്നുമക്ഷികളെല്ലാമോർക്ക്.
ഇന്നമെന്നാൾ തെറ്റിനപ്പുറത്തവൈരാഗ്യവും
എന്നവൾപിയമേറെയുള്ളതബന്ധവുംതമ്മിൽ
ഗംഭീരയുദ്ധംതന്നെ, ഭാവിയിൽ ജയലക്ഷ്മി
സമ്പൂർണ്ണമോദമാരെയാകമേവരിക്കുന്നു?
ഘോരമാംബന്ധസമ്പൂർണ്ണമായ ലൗകികബന്ധ-
മാമതിൻ പുറംപൂച്ചാമെത്തുസൗഖ്യത്തെമാത്രം

ശിഷ്യരെക്കൊണ്ടെഴുന്നൂഴിതന്നിലാപതിക്കവോൻ
ഉണ്ടാക്കീവാഴി,യങ്ങെക്കെന്തൊരത്ഭുതസ്വഭാവത്തിനോ!

ലോകത്തിൽപ്പെരുത്തുണ്ടുനാവോലൌകികംചെയ്യാനാളും
ലോകൈകകപിതാവെ,നിങ്ങളെജനിപ്പിച്ചു.

ലോകത്തു,മിന്നോവരെപ്പൊയ്പ്പോയുള്ളതോന്നതെ പള്ളി–
ള്ളികമാകൃത്യാന്തരാസ്വാപനമില്ലിപ്പുഴുത്തികൾ?
വല്ലതിട്ടിലുംഭവാത്രസംസാരസാഗരത്തി –
ന്നക്കരെയാണെങ്കിൽപ്പൂണ്ടുവാഴ്ത്തകക്കരെപ്പറ്റുവാൻ

കൈകാൽകഴഞ്ഞിതിട്ടിലുംതുടിച്ചുചാഴ്ന്തുംതോ –
നാകലെപ്പെട്ടീടവെ,താങ്ങുവാനെത്താത്ത –
ദോഷമൊന്നല്ലെന്താണിദയൻതലയൂക്കിട്ട ഹാ! ഹാ!
പാരാതെത്തിച്ചാൻനിന്നസിപ്പൂ ശോകം! ശോകം!!

താളത്തിനൊപ്പിച്ചുഞാൻപാട്ടുപാർത്തുമെന്നിയ –
താഴ്ചയും പാട്ടിലൊട്ടുമില്ലപ്പാദരോമ്മിക്കുന്നില്ല

വല്ലാതെതയപസ്യാരമായല്ലാതെതങ്ങൾവ്യും
വല്ലതുംവെളിസ്സാക്ഷോനിന്നിസ്സ്വതന്നായ്
സമ്പാദ്യമായിട്ടെനിക്കില്ലയാതൊന്നുമിന്ന
നിൻപദയുഗളത്തിൽകാഴ്ചവയ്ക്കുവാൻസ്വാമിൻ!

അർച്ചിക്കാനൊട്ടുതൊരിപ്പൂണ്ടുമൊന്നിനച്ചപ്പോ –
ഴിപ്പുൻ്റതാണെന്നോർത്തു,പിന്നതൊരെണ്ണമട്ടിൽ
അങ്ങയെപ്പൂജിയ്ക്കുന്നീകണ്ണീർകണങ്ങൾകൊണ്ടു്
തീങ്ങാതമുത്തുമാലതീർത്തതെപ്പൂതളിൽ
ചാർത്തിടാം;മതിനായിത്താ!ഭാവകൃപ
ചെയ്തെന്നോണ്ണച്ചാലു"മില്ലപേക്ഷകൾവേറെ"

—:o:—

[illegible]

([illegible])

എങ്ങുമൊരാശ്രയമില്ലാതെയാപ്പെട്ട
മങ്ങിയാനാത്മവഞ്ചനനേരം

കാമനേ, നീയെനിക്കേകുന്ന പാവന-
പ്രേമനിധാനമാമന്തരംഗം

ഘോരാന്ധകാരമെൻകണ്ണിണപൊത്തുമ്പോൾ
പാരമമന്ദസ്മിതചന്ദ്രികയാൽ

നീയല്ലോ പാരത്തുവന്നെനിക്കാറ്റാമ-
ശ്രീയിയറ്റീടുന്ന ലക്ഷ്മീദേവി.

ലൗകികവ്യാപാരമോരോന്നാലെന്മനോ-
മാകുലമായേറെത്താണിടുമ്പോൾ

ഉന്മേഷപൂർവ്വമുയർത്തുവതോമലേ
നിന്മധുരാലാപമെല്ലോ

എന്നന്തരംഗമാവസ്ഥയിലേതിലും
നിന്നെയുപാസിപ്പിക്കക്കാണാം

ചിന്തിച്ചാലെന്തത്ഭുതങ്ങളിതിലോമലേ!
ഹന്ത! നമ്മൾക്കിതാദ്വൈതസ്വപ്നം?

താവകസ്നേഹവിലാസങ്ങളാലെന്നെ
കൈവശമാക്കുന്നു നീയിപ്പോഴും

നിർമ്മലകാന്തിവിളങ്ങിത്തിളങ്ങുന്ന
നിന്മുഖതേജസ്സിലെന്മാനസം

അത്യന്തംപൂണ്ടു വിലയിച്ചുനന്നായി-
ട്ടാനന്ദമേറ്റം മയിർക്കൊണ്ടിരിക്കെ.

ആയവയുംശാശ്വതമല്ലെന്നചൊല്ലിപ്പാൎക്കെ
പൊയുന്ന ചന്ദ്രാപതത്തിലല്ലോ
എന്താകണാതാതാതിമേലിലെന്റെ ഉള്ളം
ചിന്തിച്ചുമാനസംനൊന്തിടുന്നു.

ഇന്നാവക്കെല്ലാംനീകാണിച്ചുസൗഹാൎദ്ദ-
ത്തിനായ്നമസ്കാരം,മേലിലെന്നെ
നിത്യാനന്ദംവിളങ്ങീടുമുലകത്തി-
ലെത്തുവാൻവിട്ടയച്ചീടേണമെ.

കണ്ണിന്നലക്ഷ്യമാംസാധനമെന്താകാ-
ണെന്നെന്നീബന്ധിപ്പതിന്നതാരൊ
ഭാവിപ്പൂനാകനാംഎന്തിനിതൊക്കെയും
ഭേവിഞാൻതീൎച്ചപ്പെടുത്തിപ്പോയി.
നിൎമ്മലസ്പൃഷ്ടമാംവെൺപട്ടുനൂൽകൊണ്ടാ-
ണെന്മനംകെട്ടുവാൻനീ[illegible]ച്ചു!
ബന്ധിതനായിവിശ്വത്തിലൊറ്റയ്ക്കു-
പന്ഥാവുതെറ്റാതെപോവുമീഞാൻ
സങ്കടമുണ്ടെനിക്കതിലെന്നാകിൽ
ശങ്കിക്കാതെപ്പൊന്നീപോരുകെകാംക

പൊട്ടുന്നതുലാണിതെന്തുവന്നാകിലാ-
തേറിനകാരണംതോന്നുല്ലല്ലോ.
ഇപ്പൊഴ് ഞെട്ടുപൊഴിക്കലിൽകിടന്നുനാം
ഒപ്പംതിരിഞ്ഞാൽഫലമെന്തുള്ളൂ.
പോരുന്നുനീയെങ്കിൽസ്വാഗതമോതിഞാൻ
നേരെകൈതന്നു"കരസ്ഥമാക്കാം."

ജാതി

കിളിപ്പാട്ട്

എത്രനാളംകൊണ്ടിന്നമ്മളംജാതിയെന്നലറിക്കൊ—
ണ്ടെത്രയോപാവങ്ങളെ—സ്വന്തസോദരന്മാരെ
ആട്ടിയോടിച്ചുള്ളു, അവരെക്കണ്ടാൽപാപം,
തൊട്ടാലോമഹാപാപം, എന്നെല്ലാമസംബന്ധം
നിർല്ലജ്ജംപുലമ്പിക്കൊണ്ടാരാനതെത്തിയ
നിസ്സാരനിയമങ്ങളം കണ്ണടച്ചിക്കാലത്തും
ശരിക്കാചരിക്കകൊണ്ടും, ഭ്രാന്തശാലയെന്നുള്ള
പേരല്ലോനമ്മളർജ്ജിച്ചുകേരളംമുഴുക്കെയും!
വേണ്ടപോലവർണ്ണന്മാർനട്ടുപൊട്ടിച്ചെടുത്തും
വിഷത്തിൻഫലംകൊള്ളുമവരെത്തീണ്ടിക്രൂരം!
എത്രയായ്തലമുറയിവർതൻസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ—
യത്രയുംകെടുന്നനാംചങ്ങലകെട്ടിട്ടിട്ടിപ്പോൾ
കൈവിടാൻമടിയിന്നുംപരസ്വംനമുക്കല്ലോ!
പാവങ്ങൾ—ഉടമസ്ഥരാരാജ്യപ്പെട്ടിട്ടഹോ!
ചൊല്ലുന്നമഹാത്മാക്കളെല്ലാരുമതിൻമഹാഭാഷ്യം
തള്ളുന്നസോദരന്മാരായിത്തുപ്പിശാചികൾ.
ജാതിയെന്നൊരുനാമമെന്നിർമ്മിച്ചതാർ? തീണ്ടലു—
മെന്തെല്ലാമനർത്ഥങ്ങളീമാനുഷ്യരിലുണ്ടായ്.
ആരിതിൻസ്രഷ്ടാവെന്നാചരിക്കയോ കവിസത്യമെന്തോ?
നാണമെന്തുള്ളൂ, കഷ്ടമേതവർതൻചൊല്ലിലേ—
താല്പര്യമറിയാതീ"യിളയതന്മാർ"ഹാഹാ!
ഇല്ലിക്കുറ്റിയെന്നേ വിചിത്രമെന്നേവേണ്ടൂ
വിജ്ഞാനനായകരായ്, ലോകസംപൂജ്യന്മാരായ്
വിശ്വവിഖ്യാതന്മാരായ്ത്തീർന്നോരമഹാത്മാക്കളേ

പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങൾ നോക്കിനിന്നറിഞ്ഞോരോ-
പ്രശസ്തോപദേശങ്ങൾ നല്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാർ
നിസ്സാര,രവരുടെ ചൊല്ലുകൾ സർവ്വാബദ്ധം!!
അസ്സലായഹോ! മർത്ത്യ! നിൻസ്വാതന്ത്ര്യാഭിപ്രായം!!
കഷ്ടമെ! സ്വാതന്ത്ര്യക്കോട്ടകെട്ടുന്ന വിസ്താരത്തിൽ
ദുഷ്ടദുസ്സഹാചാരം സൂക്ഷിപ്പാനിന്നും ലോകം!!
വന്ദനം ബ്രാഹ്മണ്യമെ! നിന്നാരാധകന്മാരാ-
യിരുന്നതുപോലിന്നോരോ ജാതിയിലാഹാ കഷ്ടം!
അവർണ്ണന്മാരെന്നെണ്ണിത്തള്ളിയ കീഴ്ജാതിയിൽ
തവികളായുള്ളോരായിരക്കണക്കിപ്പോൾ
അവരെയിന്നു ചിലർ നീചരായ്ഗ്ഗണിതിരൊ-
ണ്ടവമാനിപ്പൂ ഹാ ഹാ ജാതിയെ പൂജിക്കുന്നോർ!
ആരണ്ടീ ദുരാചാരപ്പിശാചിൻ പേക്കൂത്തുക-
ളെങ്ങനെ പൊറുക്കാവൂ, പണ്ടിപ്പോലിവിടത്തിൽ
നമ്മുടെ പുരാതനവൈദികകാലത്തിലെ
നിർമ്മലവൃദ്ധാനിലന്നിതിക്കൾക്കാവുന്നു.
പ്രകൃതിമാതാവിൻറ വാത്സല്യപാത്രങ്ങളാം
സുകൃതിവർഗ്ഗം ശൂദ്രനാമീയധഃകൃതരത്രെ
അവർതാൻ വ്യവസായലക്ഷ്മിയാൾക്കടാക്ഷിച്ചു
പവിത്രാശയന്മാ,രിന്നവർതൻ സഹായത്താൽ
ജീവിക്കും ജനം ഹന്ത! കൃതഘ്നന്മാരായേവം
ഭാവിപ്പതെന്തന്യായം! ഇതാണു ജാതിക്കത്രെ,
ഭാവികാലത്തിൽ കാലചക്രത്തിൻ തിരിച്ചിലാൽ
ഭാരതക്ഷേത്രത്തിങ്കലുയർച്ചയ്ക്കവകാശം
ലോകമേ, പണ്ടപ്പോൽ നാമാരെത്തോക്കിക്കാറുവാ,
നാലോചിക്കയേ വേണ്ട നിഷ്ഫലം തൽസംരംഭം!
ജാതിദുർഭൂതത്തിൻറ വക്ത്രഗഹ്വരത്തിൽ സ്വ-

നൃതമാംസനാതനധർമ്മമപ്പീക്കംലോകം.
കേവലംമാമൂലിൻറപാറകനടന്നോറം
വൈവശ്യംപൂണ്ടുനാശഗർത്തത്തിൽതാണൊരാഴും
ആഹ്ലാദയോഗക്ഷേമം,ജാതിയാൽ,സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങ-
ളില്ലാത്തോ;ക്കിന്നീമഹാഭാഗ്യംമർത്ത്യനമാറീടുന്നു!
“ജാതിഭേദ!നരകത്തിൽനിന്നുപൊങ്ങിയശബ്ദം
പാർത്തിന്നുപിശാചിൻറെവേട്ടിലെഴുത്തക്ഷരം”
ജാതിന്നുമതിഭിന്നമായ്,സ്വാതന്ത്ര്യമെ,തഴേക്കത്താക്കന്നാ
നിൻതലമേകാലത്തുംനീതിക്കുതെളിയുവാൻ !!

———:O:———

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മംഗളാശംസ

ശ്രീമഹാരാജാവിന്യുദയമെ,വേദിയിൽ
ക്കാരുണ്യനാടിക്കു കരുണാ-
പ്പൂരംമൂലമനനോപ്പത്തിനാ;മിനി-
ച്ചുമ്മെല്ലണിമതനന്താണന്നുമെൻ
കാമംകൊന്നതനിലുള്ളംമിനിലവെട്ടി-
ത്തിടാതെവാണാലുമീ-
യോമനേമനിയിൽവെള്ളമുണ്ണണിയുമ-
ക്കാലംവരത്തുക്കിലും. ൧

അനുരാകരളിൽപ്പവക്കരതിനാം
സർവ്വകൊടുത്തിടുവാ-
നാരാധനാഗതനായ് സ്സുരാമതവീട്ടും
മംഗല്യമന്ദാരമെ,
ശ്രീരാമശാസ്ത്ര,വഞ്ചിഭൂവരകലാ-
ലങ്കാരമൈവപ്പൂള്ളമെ,
പാരാക്കിപ്പുകഴവീശിവാഴ്കുവാ-
നാചന്ദ്രതാരംസുഖം! ൨

പൊങ്ങുന്നുകുലമന്ത്രഘോഷനിസ്സകലജന-
പ്രേമലക്ഷ്യംനഭസ്സിൽ
തിങ്ങുന്നുരാജ്യലക്ഷ്മിയ്ക്കവയവമഖിലം
മഞ്ജുഭൂഷാഗണങ്ങൾ
മുങ്ങുന്നുവഞ്ചിഭൂമീഭഗവതികൃപാരാശിയും
പുഞ്ചിരിച്ചാറിലിന്നാ-
ണെങ്ങും,മംഗല്യപൂർണ്ണന്റെതിരനിരതള്ളി-
ക്കുന്നമദ്ധ്യേകരയ്യം. ൩.

ശ്രീവഞ്ചിക്ഷോണിദേവീഭഗവതി,യവിട-
ന്നാണലോകൈകഭാഗ്യ-
ശ്രീവർദ്ധിച്ചുള്ളപുണ്യപ്പൊരുൾ,ഉദ്യൽഗരിമ-
ന്നാരുമോതീടുമമ്മ,
ശ്രീവഞ്ചിക്ഷ്മാവലാധീശകുലതിലക,നന്നർ -
ഷോദരൻ,പൂതപുണ്യ-
ശ്രീവത്സാംശചന്ദ്രകാന്തൻസവിധമിതിൽ
വിളങ്ങുന്നുവല്ലോനിതാന്തം! ൪

(അത്യാഹിതം)

കാലാംഭസ്സിൽമറിഞ്ഞുവഞ്ചിമുഴുവൻ
വെള്ളത്തിലായ്,മർത്ത്യരോ
കാലാബ്ധിത്തിരയിങ്കലേയ്ക്കൊഴുകിനാർ;
ഹാഹാ!നിലമ്പേരായ്!
വേലാതീതവിശേഷനാകമമര-
ക്കാരൻറനാശത്തിനാ-
ലീലോകത്തിന്നതാഴ്ച്ചപാറിയധുനാ
വല്ലാത്തൊരുബോട്ടിയിൽ!

കഷ്ടംവഞ്ചിവസുന്ധരേ,ഭവതിതൻ-
സൗഭാഗ്യസൗധത്തെയുയർ-
ത്തിപ്പൊക്കററടിതട്ടിവീഴ്ത്തിച്ചവ-
ന്നീട്ടിക്കനാട്ടുകേളുന്നോ!
പുണ്യശ്രീമയമായ"മൂല"മണിദീ-
പത്തെക്കെടുത്തി,ഹാ-
കഷ്ടപ്പാടിതിലപ്പുറമെവരാ
ണൊന്നുള്ളൂ ചിന്തിക്കുകിൽ! ൬

കാലംമാറിമറിഞ്ഞുപോയിവളരെ-
ബ്ഭ്രാതാക്കൾതൻജീവിതനെ
കാലാംഭോനിധിയിങ്കലേക്കുതട-
ററാന്നായൊഴുക്കിട്ടിതാ,
മൂലംനാൾതിരുമേനിതന്നടലിലും
കൈവച്ചു,ഹാകഷ്ട,മി-
ക്കാലക്കേടിൽമറിഞ്ഞവഞ്ചിയിനിയാർ
താങ്ങീടുവാൻദൈവമേ! ൭

—:o:—

അത്യാഹിതം

II

കേക

നിസ്വനോ,കുബേരനോ,രാജരാജനോ,പാരം
നിസ്സാരനാണെന്നെണ്ണിത്തള്ളിയചെറുമനോ
വിപ്രനോ,വിദ്യാഭ്യാസഹീനനോയാകട്ടെ!തെല്ലും
വ്യത്യാസംമൃത്യുവിനില്ല,തീണ്ടലുമവൾക്കില്ല!!
ദൈവില്ലാതെടുത്തു,മിഷ്ടംപോലവൾക്കു-
കുടിലുംകൊട്ടാരവും കയറിത്തുറന്നിടാം!

ലോകോപകാരവ്രതരാകിയനന്തുകളും
ലോകൈകവൈരികളായദുഷ്ടന്മാവരുടെ
കൺമുമ്പിൽസമാനന്മാർ; കാരുണ്യംകിനാവിലും
കാണുകില്ലവർക്കെന്നേചൊല്ലേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.
ശ്രീവാഴുംകോടിൻദിവ്യമംഗളമണിദീപം,
ശ്രീവഞ്ചിവസുന്ധരാസൌഭാഗ്യസമ്പൻമൂർത്തി,
കാരുണ്യാമൃതമിന്നുപെയ്യുമംഗളമേഘം,
പോരെന്നതിളംപൂക്കളൊളിവീശിയരാജൻ,
ഭൂപാലരെല്ലാമേകമാതൃകാമഹാരാജാ;—
വാഴുകതന്നതിൻമീതെനാമമാംകവരെണ്ണുന്നു!!
ചതിച്ചുദൈവമെന്നോ; ഹന്ത! നിർഭാഗ്യാവസ്ഥ-
യ്ക്കുതിരില്ലെന്നുമൊന്നാംചിന്തിക്കപോലുംവയ്യാ!
ദൈവമേ, ഭവാനെന്തുചെയ്യുന്നതാർ ചോദിപ്പാൻ!
ഈവണ്ണംഭരിച്ചല്ലാതെ സമരനേകകാലം
കാഞ്ചനാക്ഷരിൽകൊണ്ടീലോകത്തെവിളക്കിയ
വഞ്ചിഭൂനാഥസ്സിലെശ്രീമൂലരാജൻ, യന്ന്യൻ
കഷ്ടമിങ്ങിനിവീണ്ടുമുദിക്കാതെതാരമട്ടിൽ
കാലാബ്ധിക്കയത്തിങ്കൽത്താണുപോയല്ലോശിവ്വാ
നേരത്തെന്തുകാലമതാകിയപ്രകൃതിയി—
ഘോരസംഭവക്കൊടുംതോപാരിടംമുഴുക്കയും
കണ്ണുനീർവർഷിച്ചുവംമുക്കപാരനോരമ്മ,യി—
വണ്ണ; മല്പജ്ഞന്മാർത്തനമളകഥയറിഞ്ഞില്ല!
കഷ്ട,മാരാരാൽനെപട്ടനകാലക്കൊടുംകള്ളൻ
കൊട്ടാരത്തിൽപ്പൊളിച്ചുകള്ളുകടന്നാവം
ശ്രീവാഴുംകോടിൻമൂലധനത്തെമോഷ്ടിക്കവെ,—
നവരത്നാരാമിവരെന്തിനിച്ചെയ്യേണ്ടു!!
ഞെട്ടുന്നു ദൈവതാമാരേ! കളങ്കംതീണ്ടിപ്പോയ

നിന്നുടെപേരാണ് ഭാവിഭാഗിനിയിന്ന് ലോകം
കറപ്പിച്ചീടുമല്ലോ ദുർവ്യന്ത്യശാസനത്തിലും
കഷ്ടമെകൊണ്ടിച്ചുതൂക്കൾക്കിലാർത്തെന്നൊരു ?
എന്നതിങ്ങമീടുമെപ്രകൃതി ഗോചരി;
ലയ്യന്നിന്നിത്തൊന്നീടുമായ തമ്മള്ളക്കണ്ണീർമഴ!
കണ്ണൊൽപാലമില്ലെന്നറിയാതല്ലീ ജനങ്ങൾ
കരളിൽ കനത്തൊരാധിക്കണ്ണീർ കീഴടങ്ങീലപ്പോയി!
നന്നായിട്ടനകാലമായ് ഭരിച്ചു വസിച്ചുതാ-
പ്പോനതന്ദ്രതന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തിടവേ
മാറില്ലമാറ്റമില്ലാത്ത നാശം സിപ്പൊതന്നാലും
മുട്ടിയ്ക്കാലുമിലോകർ തന്നാം കണ്ണീരിനാൽ!
അപ്പുണ്യാത്മാവിന്റെ മേൽവിളങ്ങിടുന്ന
രാത്മാവിന്നണയട്ടെ! നിത്യശാന്തി! ശാന്തി!!

ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ

മംഗളം

പാന

വഞ്ചിവാനാവലംബപ്രദീപനെ,
വഞ്ചിരാജ്യസൗഭാഗ്യനിലയനെ,
ഞങ്ങൾതൻ പൂർവ്വപുണ്യസത്സ്വരൂപനെ,
മംഗളമേകപ്പുതുപ്പൂമൊട്ടിനെ,
ലോകർതൻ ചിരാഭീഷ്ടസാധനനെ,
സർവ്വസദ്ഗുണസമ്പൂർണ്ണനികേതനെ,
ചിത്രാനക്ഷത്രഭാഗ്യസ്വരൂപനെ,
നിത്യമങ്ങേയ്ക്കിരിക്കട്ടെ മംഗളം!

താവകമനന്തരനാൻതങ്ങളാംതൻ
ജീവിതച്ചൂടകറ്റാനുതകട്ടെ!
സർവ്വലോകകർത്താവിന്റെ സമ്മതം
സാദ്ധ്യമായ് തന്നവാഴ്ത്തുമാറാകട്ടെ!

അമ്മേ, വന്ദ്യ ശ്രീദേവി, ജയിപ്പൂ ലം
നിന്റെ ദിവ്യപാദങ്ങൾ തൊടുകിൽ പിന്നി!
പാശ്ചാത്യസിംഹാസനാരൂഢരായ്
അന്യൂൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ശോഭിക്കാനിതും!
ഭൂപന്മാർ ചേർന്നിതെന്നിതുപദ—
ശ്രീമാൻ പ്രഭാകരനാരെന്നലം
ഏറെപ്പൂങ്കുലവാലപലരോ—
ദയങ്ങൾക്കൊരൊട്ടേറെ ദാനങ്ങൾ കൂട്ടിയ
അതതിനെന്നെല്ലാം ആക്കിയ ഭാഗ്യകാ—
വിണ്ണിൽ പൊൻപതാക മുന്നിലിപ്പൂ!
ഏതു കൊണ്ടെഴുതി നിൽക്കൊള്ളിപ്പതില്ലിനിൻ
ഗാത്രമിതിലെച്ചുറുകാൽ തപ്പുമാറാതെ!

അയ്യോ! നിന്റെ കളിർപ്പിപ്പൂതാവക—
മാവ്യകംഗീതമെന്നാകിലെന്നെന്നും!!

പുത്രവാത്സല്യ പാത്രമാം ബാലിഗു—
മന്ത്രിയേറ്റിപ്പിക്കും പദകോമളങ്ങളിൽ
ഏറവേ വാങ്ങും മുതൽക്കിലോക്ക ശ്രീവി ത
മറവുകൂട്ടട്ടെ നിത്യമിതനായ്‌വാൻ!

ശുഭം

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി